

LUCRURILE
de
SUS
ns

DANIEL BRÂNZEI

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Moartea - dușman sau binefăcător ?	11
Câteva mituri despre cer	14
În ce sens este „cu mult mai bine“ în cer?	18
Există viață după moarte?	20
Moartea - dușman sau binefăcător?	25
Ce este de fapt moartea ?	26
Viață și moarte în sens fizic.	28
Viață și moarte în sens spiritual.	28
Viața și moartea în sens veșnic.	30
Cum trebuie să privim moartea?	36
Cerul - un loc sau o stare ?	39
Unde este cerul ?	39
Ne vom recunoaște dincolo de moarte ?	46
Este posibil să comunicăm cu cei morți ?	51
Avem voie să comunicăm cu cei morți ?	55
Ce se întâmplă cu mine după ce mor ?	62
Ce este așa numitul „somn al sufletului“ ?	65
Ce se întâmplă cu pruncii și cu oligofrenii care mor ?	74
Schimbare și progres în cer	79
Cum va fi în cer?	79
Unde vom locui în cer ?	81
Ce schimbări vor avea loc ?	86
Vor exista oare creștere și progres în cer ?	92
Care este rolul îngerilor în cer ?	93
Răsplată și schimbare în cer	115
Ce spune biblia despre răsplătiri ?	116
Cum vor fi trupurile noastre după înviere ?	130
Cum a fost trupul Domnului după înviere ?	144
Îndeletniciri cerești	149
Ce vom face în cer ?	149
Ce nevoie are Dumnezeu de slujirea noastră ?	158
Ce rol va avea muzica în cer ?	168

Cuvânt înainte

- „Vino jos!“

- „Ba vino tu sus!“

În legăturile noastre cu Dumnezeu avem un veritabil „conflict de interese“. Noi am vrea să-L implicăm mai mult aici jos pe pământ. El ne refuză grațios, spunându-ne că ne-a pregătit un loc sus în cer, unde așteaptă să ne petrecem împreună veșnicia.

În acest conflict, am ajuns aproape să-L muștrăm pe Dumnezeu pentru că lumea aceasta este așa cum este, de parcă El nu s-ar implica destul. Raționamentul nostru este simplu:

„Dacă Dumnezeu este Atotputernic, atunci El nu este bun; iar dacă Dumnezeu este bun, atunci nu este semn că El ar fi Atotputernic.“

Ascultând acest raționament, Dumnezeu ne muștră duios, atrăgându-ne atenția că, lumea de acum a ajuns mai mult creația ... noastră, decât creația Lui!

Din cauza căderii noastre în păcat, pământul a intrat sub blestemul suferinței, al durerii, al sudorii și al nerodniciei. Aceasta a fost o hotărâre a dragostei! Dumnezeu n-a vrut să ne piardă pe vecie. Oricât de „bune“ ar fi lucrurile de aici, El a hotărât ca ele să ne fie mereu „insuficiente“, nedesăvârșite, ca să năzuim mereu spre o întorcere către împlinirile vieții cerești.

„După cum o existență de nouă luni petrecute în pântecul mamei ne pregătește nu pentru ea însăși, ci pentru o existență

ulterioară, într-o lume căreia îi suntem încredințați de îndată ce suntem capabili să respirăm și să supraviețuim independenți, tot așa și intervalul dintre pruncie și bătrânețe ne este dat ca o pregătire pentru viața „de dincolo“. Ne îndreptăm spre o nouă naștere și spre circumstanțe cu totul diferite de ceea ce experimentăm azi. Ziua de care te temi cel mai mult și pe care o numești „ceasul din urmă“ nu este altceva decât ziua de naștere pentru eternitate.“ - Seneca (sfetnicul lui Nero)

Îmi aduc aminte că nenea Richard Wurmbrand mi-a spus odată:

„Dacă cineva ar încerca să scrie în limba ebraică o carte în care să dovedească faptul că omul trăiește doar o singură viață, aici pe pământ, n-ar putea. În ebraică, cuvântul pentru viață este „haim“, o formă de plural. În ebraică este posibil să spui doar: „Eu am vieți“. A spune : „Eu am o viață, este imposibil“. Religia evreilor este impregnată cu concepția veșniciei. Viața veșnică nu începe în momentul morții, ci în cel al credinței.“

Viața este o ecuație cu soluție necunoscută numai atunci când vrem să o rezolvăm fără Dumnezeu și nu luăm în calcul veșnicia. De îndată ce-L includem și pe Dumnezeu în calculele noastre, ecuația vieții capătă o soluție simplă și clară, iar viața veșnică devine nu doar o probabilitate, ci și singura posibilitate prin care putem înțelege viața de acum.

Unii din cei mai „plini de viață“ scriitori pe care i-am citit s-au sinucis. Au făcut asta nu pentru că ar fi fost bolnavi sau incapacitați într-un fel, ci pur și simplu pentru că viața li s-a părut dintr-o dată lipsită de sens și de semnificații. Aș cita între aceștia pe Hemingway și pe Jack London. Amândoi au încercat să-și deschidă larg aripile sufletului și să zboare. Lumea aceasta li s-a părut însă mult prea mică și prea îngustă pentru zborul lor. Amândoi s-au sinucis. Sărmanii, aș fi vrut foarte mult să am ocazia să stau de vorbă cu ei și să le spun că, în fond, au avut dreptate, dar că soluția lor a fost greșită.

Lumea aceasta este într-adevăr mult prea strâmtă și îngustă pentru tot ceea ce clocotește în noi. Am fost creați pentru lumea veșniciei, iar fără perspectiva ei, fragmentul acesta de existență este doar o caricatură caraghioasă. Numai cel ce L-a primit pe Christos și a înțeles invitația Lui la masa veșniciei poate folosi la maxim potențele și puterea aripilor cu care ne este înzestrat spiritul nostru nemuritor. Privit în această

perspectivă, un creștin nu este niciodată „cu capul în nori“, ci cu capul ... deasupra norilor!

„Dacă, deci, ați înviat împreună cu Christos, să umblați după lucrurile de sus, unde Christos șade la dreapta lui Dumnezeu.

Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă“ (Coloseni 3:1-4)

Această carte s-a născut din dorința de a pune la dispoziția creștinilor o documentație despre „realitatea de dincolo“.

În introducerea la cartea sa „Heaven-better by far“, din care am preluat scheletul și parte din materialul pe care am clădit această carte, Oswald Sanders a mărturisit:

„Acum câțva timp, mi-am data seama că, apropiindu-mă foarte periculos de a deveni un nonagenar și dându-mi seama că următoarea mea escală va fi cerul, ar fi cum nu se poate mai nimerit să mă familiarizez cu viitoarea mea casă! M-am hotărât deci să încep un studiu pe această temă pentru propriul meu beneficiu. În timp ce căutam material despre acest subiect, am descoperit că foarte puțini au auzit o predică despre cer. Am vizitat o librărie creștină renumită, dar n-am putut găsi nici măcar o singură carte despre așa ceva! Având în vedere importanța subiectului și lipsa de atenție care i-a fost acordată, m-am decis să o scriu eu însumi. Dr. Thomas Dick a observat pe bună dreptate că cea mai mare parte a creștinilor se mulțumesc să aibe o foarte vagă și incorectă idee despre cer. Ei scriu și vorbesc în termeni așa de aproximativi și de figurativi încât nu dau celorlalți nici un fel de imagine clară sau rațională. În lumea noastră materialistă, subiectul cerului a fost pus pe planul al doilea. Rareori mai este temă de conversație, și chiar și mai rară ajunge să-și găsească un loc în programele de radio sau de televiziune. Un reporter aflat într-un aeroport a pus următoarea întrebare unui număr de trei zeci de persoane: „Sunteți convins că atunci când veți părăsi această lume veți merge în cer?“ Spre marea lui surpriză, el a primit numai răspunsuri negative.

Firește că trebuie să scriem cu reținere despre cer, pentru că tot ceea ce știm despre el nu ne-a fost dat în termeni categorici, ci mai mult printr-o sumă de negații. De fapt, știm cu mult mai multe

despre ceea „ce nu va fi“ acolo, decât despre ceea „ce va fi“ acolo. Într-adevăr, dacă n-ar fi revelația, n-am putea cunoaște „nimic“ despre lumea viitoare. Totul ar fi doar o pură speculație. Pentru cel ce are însă o nestrămutată încredere în revelația completă și în autoritatea finală a Bibliei, există o cale spre o bună cunoaștere a cerului. Și chiar dacă Biblia nu ne spune tot ceea ce „am vrea să știm“ despre cer, ea ne spune foarte clar „tot ceea ce ne trebuie“ să știm despre acest subiect. Iar imaginea descrisă de Biblie este așa de glorioasă încât ne uimește și ne face să ne pierdem respirația.

Într-un număr recent al revistei „Living Today“, scoasă de Biserica Presbiteriană din Australia, întrebarea era pusă în felul următor: „De ce aveți convingerea ca veți ajunge în cer?“ Iată care erau acolo cele mai frecvente răspunsuri:

„Am trăit întotdeauna o viață corectă.“

„Am fost un bun om de familie.“

„Nu sunt rău ca ceilalți oameni.“

„Mi-am dat mereu silința să fiu bun cu toți.“

O simplă privire aruncată asupra acestor răspunsuri ne spune că acei oameni aveau convingerea că „oamenii buni merg în cer.“

Un sondaj recent făcut de agenția Gallup a scos la iveală că mai mulți americani ca oricând cred astăzi în existența cerului și a iadului. Șaptezeci și două de procente dintre aceștia cred că au toate șansele ca să ajungă în cer. Numai patru procente dintre cei intervieuați erau îngrijorate de posibilitatea ca ei înșiși să ajungă în iad.

Infatuarea tineretului de astăzi cu domeniul științei, combinată cu negativismul ateu a făcut ca lumea de azi să fie preocupată aproape exclusiv cu viața actuală. Viața viitoare nu există decât ca noțiune vagă și este preferabil ignorată de mai tână generație. Apariția nu de mult a unui anumit număr de cărți de senzație în care câțiva medici au documentat existența conștientului dincolo de moartea clinică a trezit fugar interesul pentru viața de dincolo, dar numai arareori i-au făcut pe cei interesați să citească ceea ce spune Biblia. Una din consecințele tragice ale acestei secete de

adevăr biblic despre cer este crearea unui vacuum care tinde acum să fie umplut cu învățături greșite propovăduite de științele oculte, de mișcarea „New Age“ și de religiile orientale. Bisericele plătesc astfel din greu pentru neglijența lor vinovată. Când apostolul Pavel „a fost răpit în cel de al treilea cer“, în „rai“ el a auzit „cuvinte care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească“ (2 Corinteni 12:2-4).

Este clar că lucrurile trăite de apostolul Pavel erau prea glorioase și prea frumoase pentru a-și găsi corespondent în limbajul experiențelor noastre limitate de pe pământ. Din cauza aceasta, multe din cele ce ni se spun despre cer sunt îmbrăcate în haina vorbirii simbolice și alegorice, care nu pot fi traduse corect în limba seacă a prozei. A trebuit să țin seama de aceasta și să mă feresc de spiritualizările forțate.

Am ales pentru cartea mea titlul „Cerul, un loc cu mult mai bun“, pentru că, din ceea ce ne spune Biblia, chiar și cea mai fericită experiență trăită pe pământ va fi depășită cu mult de realitatea trăirilor noastre din cer.

Unul din rezultatele faptului că m-am cufundat în acest studiu o perioadă mare de timp este că magnitudinea și frumusețea planului pe care-L are Dumnezeu cu viitorul nostru m-a făcut să-l anticipez cu înfrigurare, mi-a aprins sentimentul de uimire și m-a umplut de o foarte adâncă recunoștință.“

Orice traducător „recreiază“ în propria lui limbă cartea autorului inițial. El are datoria de a fi total fidel intențiilor celui ce a scris și, prin chiar aceasta, este „limitat“ de cartea pe care o traduce. Puterea lui creatoare, imaginația și gândurile pe care le-ar adăuga de la el sau din alte cărți citite îi sunt interzise. Iată de ce eu am ales, atunci când am putut, nu traducerea, ci editorializarea. Aceasta este o metodă preferabilă mai ales atunci când resursele financiare nu permit tipărirea mai multor cărți pe aceeași temă. Conținutul lor poate fi „editorializat“ între copertile unui singur volum.

Realitatea este că nici o carte nu este rezultatul muncii unui singur om. De aceea, vreau să mulțumesc aici părinților soției mele, Maria și Traian Ban, pentru corectarea manuscriselor. Ei au făcut posibilă nu numai căsătoria noastră fericită și educația fetelor noastre, ci și apariția

cărților pe care le-am scris împreună. Mulțumesc și tatălui meu, Vasile Brânzei, pentru că a acceptat să fie primul cititor al manuscrisului și sfetnicul meu doctrinar. În ultimul rând, îi mulțumesc ginerelui meu, Valer Monafu, pentru ajutorul dat la editarea acestei cărți, care este primul rezultat al noii noastre colaborări.

Capitolul I.

Moartea - dușman sau binefăcător ?

Putem aștepta cu bucurie cerul ?
Care sunt câteva concepții greșite despre cer ?
În ce sens este „cu mult mai bine“ în cer ?
Există viață după moarte ?
Moartea - dușman sau binefăcător ?
Ce este de fapt moartea ?
Cum trebuie să privim moartea ?

Putem aștepta cu bucurie cerul ?

„Căci pentru mine a trăi este Christos, iar a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup“ (Filipeni 1:21-23).

Apostolul Pavel aștepta cu mare bucurie să ajungă în cer. Cel credincios are toate motivele din lume ca să privească spre viitor cu

o voioasă anticipare, fie că va fi vorba de întâlnirea cu Domnul la revenirea Sa, fie că va fi vorba despre cealaltă alternativă, să intre pe porțile slavei prin moartea trupească. Aceasta nu este o nădejde falsă sau o evadare din realitate, ci o foarte întemeiată certitudine. Avem motive să împărtășim convingerea lui Pavel că a fi împreună cu Domnul este cu mult mai bine decât orice am putea experimenta aici pe pământ. Anii bătrâneții noastre pot și trebuie să fie luminați și înveseliți prin contemplarea fericirii pregătite pentru mireasa lui Christos în cer.

„Gândul la ceea ce ne așteaptă în cer nu este nicidecum un lux spiritual pe care nu ni-l putem permite“, scrie W. H. Griffith Thomas, „nu este o păgubașă pierdere de timp, nici un exercițiu fantezist al imaginației, ci o justificată și îndreptățită preocupare pentru oricine este implicat în activitatea creștină ca și pentru misticul contemplativ, căci ceea ce gândim și credem despre viitorul etern are urmări directe și imediate asupra felului în care ne trăim viața de fiecare zi.“

Mulți dintre aceia care sunt acum „blazați“ la gândul veșniciei vor ajunge odată să regrete din greu că nu s-au preocupat mai mult cu acest subiect și nu s-au pregătit mai bine pentru această eventualitate, căci fericirea și răsplata noastră viitoare depinde în cel mai real sens de cum am știut să ne pregătim viitorul: „Cum îți așterni, așa dormi!“

În veacul nostru materialist nu mai este la modă să te gândești la gloria cerului. Mulți preferă să fie implicați în îmbunătățirea lumii în care ne ducem viața acum. Preocuparea este de înțeles și întrutotul justificabilă. Dar de ce ar trebui să alegem una în detrimentul celeilalte? Nu le-am putea face oare pe amândouă deodată și deopotrivă de bine? În privința aceasta, Dr. J. H. Jowett a scris:

„Am simțit, împreună cu alți reformatori tineri ca mine, că în loc să tot cântăm despre gloria lui Christos, fac mult mai bine dacă angajez adunarea pe care o păstoresc în munca de îmbunătățire a condițiilor de viață pentru cei din cartierele sărace. Am descoperit însă că, nici un om nu lucrează cu mai multă râvnă pentru cei necăjiți și obijduiți, ca acela care are o viziune clară despre cetatea cerească pregătită pentru noi toți de Dumnezeu.“

Un studiu al istoriei, atât al celei seculare cât și al celei sacre, scoate imediat la iveală că cei mai importanți creștini în schimbările sociale majore au fost aceia care „au gustat puterile veacului viitor“ (Evrei

6:5). Influența unor astfel de oameni în societate, asemenea sării, este întotdeauna benefică.

Dacă vom arunca o privire asupra listei de eroi ai credinței din Evrei capitolul 11 ne va fi foarte clar că viața și comportamentul lor a fost fundamental influențat de perspectiva pe care au avut-o despre lumea viitoare:

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate“ (Evrei 11:13-16).

Batrânețea ar trebui să fie un timp al realismului. Arthur Shopenhauer, celebrul filosof german a spus:

„Ultimii ani din viață sunt ca sfârșitul unui bal mascat, când toate măștile sunt date jos.“

Viața este doar un fragment de existență, o clipă așezată între două eternități. Singura șansă ca s-o înțelegi este s-o privești în contextul acesta al veșniciei.

Până și filosofii greci, oricât de păgâni au fost, au văzut cât de important este să petreci timp în contemplarea vieții viitoare. În lucrarea „Faedo“, înainte de a bea din cupa cu mortală cucută, Socrate spune:

„Probabil că pentru unul gată să plece în călătorie cel mai bine este să cerceteze despre călătoria pe care o va face și despre ceea ce-l va aștepta la destinație. Ce rost ar mai avea să se preocupe de celelalte lucruri?“

Socrate nu putea face mai mult decât să speculeze despre viitor. Noi însă putem cunoaște cu certitudine. Cu Scriptura în mână, noi putem contempla viitorul, căci textul ei ne ajută să vedem lucrurile nu din perspectiva cețoasă a lumii, ci din perspectiva clară a Sfântului Dumnezeu. „Mângâierea pe care ne-o dau Scripturile“ micșorează povara întristării și ne ajută să putem purta necazurile și poverile din viața aceasta.

Câteva mituri despre cer

„Ferește-te de basmele lumești ...“ - 1 Timotei 4:7

Înainte de a răspunde acestei întrebări este nevoie să definim ce înțelegem noi prin „cer“. În dicționar, cerul este „locuința lui Dumnezeu și a celor neprihăniți, după moarte.“ Termenul grec tradus la noi prin „cer“ este folosit în Biblie în trei sensuri: El se poate referi la:

Cerul atmosferic. Aceasta a fost una din împărțirile primordiale ale lumii descrise în Geneza 1:1: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.“ Cerul atmosferic este pătura de gaze care întrețin viața pe pământ.

Cerul astronomic sau cerul sistemelor stelare, despre care generația noastră a acumulat mai multe cunoștințe decât oricare alta. Cu toate acestea, n-am reușit decât să ne bălăcim puțin la malul imensității care ne stă înaintea. Cerul astronomic a fost descris ca „cea mai elocventă ilustrare a infinitului, o emblemă a veșnicului Dumnezeu în sfera spațiu-timp, tot așa cum curcubeul este o emblemă a Lui în sfera legămintelor veșnice.“¹ Oricât de imensă ne-ar părea întinderea cerurilor, Solomon le-a redus la adevărata lor valoare când a spus: „Iată că cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă“ (1 Regi 8:27).

Cerul divin sau Locuința Dumnezeului veșnic. În acest loc, îngerii care nu au căzut și cei răscumparați vor împărtăși viața lui Dumnezeu și bucuria Mântuitorului lor. Din acest loc s-a coborât la noi Christosul preexistent ca să ia chip de om și să săvârșească răscumpărarea noastră. Când S-a înălțat iarăși, El „a străbătut cerurile“ (Evrei 4:14) și, ca răsplată a fost „înălțat la dreapta lui Dumnezeu“ (Fapte 2:33). Aceste expresii nu identifică niște locuri la curtea cerului, ci mai degrabă funcționalitatea regală de care se bucură². Prin această „înălțare“, Domnul Isus Și-a reluat prerogativele poziției înalte de care s-a bucurat din veșnicie.

Adevărul există, minciuna trebuie inventată. Limbajul plin de metafore și simboluri folosit în textele Bibliei atunci când se vorbește despre cer a dus la apariția unor concepții stranie pline de deformări mitologice. Cele mai grotești au fost făcute de aceia care insistă să

interpreteze limbajul poetic după canoanele prozei, deși este evident din text că o asemenea interpretare nu poate fi indicată. Iată aici câteva din cele mai răspândite interpretări greșite despre cer:

Se spune că cea mai importantă îndeletnicire a celor ajunși în cer va fi să stea tolăniți pe un nor și să ciupească tot timpul coardele unei harpe de aur. Această perspectivă este pe cât de ră spândită pe atât de greșită și trebuie negată cu toată puterea.

Se spune că viața din cer ar consta în cea mai mare măsură în odihnă și contemplare, fără nimic care să ne pasioneze. Pentru activistul de pe pământ, odihna nesfârșită seamănă mai mult cu iadul decât cu raiul. O asemenea existență ar duce inevitabil la frustrare și plictiseală de moarte. Ar fi bine să știm că, în limbajul Bibliei, „odihna” înseamnă cu totul altceva decât o tolăneală necurmată. Ea înseamnă odihna în activitate, nu odihna fără activitate.

F.W.H. Myers, autorul unui poem magnific intitulat „Sfântul Pavel”, a întrebat odată pe o mamă care-și pierduse de curând fica ce presupune că s-a întâmplat cu sufletul celei plecate. „Oh, cred că a intrat în bucuria veșnică”, a răspuns ea, „dar te-aș ruga să nu vorbești cu mine despre subiecte așa de neplăcute.” Iată încă o dureroasă și tragică părere greșită.

Se spune că preocuparea cu cerul ar fi un semn de slăbiciune și s-ar naște doar din dorința de a evada din realitate. Oare n-am putea spune că este tocmai invers? Atâta timp cât există o viață viitoare pe care ne-o putem petrece în veselie sau în vaiete, nu este oare refuzul de a ne pregăti pentru ea tocmai o încercare de a evada din realitatea care ne așteaptă? Oare nu este perspectiva de a ne întâlni și a fi cu Domnul suficient de importantă ca să o anticipăm cu bucurie?

Se spune că în cer n-am avea nimic interesant de făcut. Iată o teamă nefondată. Una din răsplătirile care-i așteaptă în cer pe cei care au slujit cu credincioșie va fi, în cuvintele lui Christos, primirea unor nivele diferite de autoritate. Iată cuvintele acestei ilustrații:

„Deci a zis: „Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli (Grecește: mine), și le-a zis: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.” Dar cetățenii lui îl urau; și au trimis după el o solie să-i spună: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească

peste noi.“ Când s-a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia, cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei din negoț.

Cel dintâi a venit, și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus zece poli.“

El i-a zis: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți.“

A venit al doilea, și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus cinci poli.“

El i-a zis și lui: „Primește și tu cârmuirea a cinci cetăți“ (Luca 19:12-19).

Din cele de mai sus se vede că nu vom sta de loc degeaba! Să remarcăm însă că măsura de responsabilitate din cer este direct proporțională cu măsura de credincioșie cu care ne-am împlinit slujirea aici pe pământ. Cerul nu este un loc pregătit pentru leneși și pentru dezordonați. Domnul Isus ni l-a prezentat pe Tatăl drept un Dumnezeu în plină activitate: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu deasemenea lucrez“ (Ioan 5:17). Cu siguranță că vor fi destule activități pe care va trebui să le facem și noi.

Se spune că muzica din cer va fi plicticoasă, complicată și repetată la nesfârșit. Strălucitul umorist american Mark Twain și-a închipuit muzica din cer ca foarte plicticoasă; „Ține cât ține ziua de lungă și se repetă în fiecare zi, câte douăsprezece ore pe zi“, scrie el. „Se cântă numai imnuri religioase, ba chiar mai rău, se cântă numai un singur imn repetat la nesfârșit. Mereu aceleași cuvinte, vreo douăzeci de cuvinte repetate; fără ritm și fără rimă, fără nici un fel de poezie ...“³ În aprecierea pe care o face muzicii cerești, inteligentul cinic se face vinovat de o greșeală de neiertat pentru un om de litere, el interpretează un pasaj apocaliptic simbolic după regulile prozei. Biblia ne spune că vom cânta mereu „o cântare nouă“. „Iată că toate lucrurile s-au făcut noi“ ne-a spus Domnul.

Bertrand Russel a împărtășit părerea lui Mark Twain. El s-a înspăimântat la gândul unei existențe nesfârșite, fără țel, socotind-o

plictisitoare. Oare n-am putea spune că el s-a speriat tocmai pentru că a proiectat la nesfârșit propriul său stil de viață trăit pe pământ? Pentru el, celebra cântare a lui John Newton, „Mărețul Har“, nu i-ar aduce nici un fel de satisfacție.

„Prin har ajunge-voi în cer
Cu slavă îmbrăcat
Și voi slăvi în veșnicii
Pe Cel ce har mi-a dat“

Cei ce se iubesc nu se plictisesc niciodată să stea împreună! În cer vom fi împreună cu Acela „pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită“ (1 Petru 1:8).

Martin Luther a spus:

„Dacă n-aș ști că în cer este voie să râzi, n-aș dori să ajung acolo.“

Sau cum spunea Andrei Pleșu:

„Creștinismul este prea ades identificat de intelectualii „luminați“ cu o religie a cenușiului lăcrămos, cu o filosofie mohorâtă sufocată de culpabilitate, scârbă de lume și teamă de iad. De asemenea, există destui creștini care înțeleg să-și exprime evlaviază adoptând glasul stins, căutătura pleoștită și care, citind mereu pasaje din Scriptură și din sfinții părinți, recomandă indispoziția ca virtute cardinală. Râsul nerușinat, al trivialității, al deriziunii lumești nu poate compromite și anula, cu neantul lui, marea temă a bucuriei creștine. Marii dușmani ai celui care își caută mântuirea sunt acedia și disperarea. Împotriva lor, umorul este o unealtă perfectă, dacă este supravegheat de o inimă dreaptă și cuviincioasă. În definitiv, adevăratul creștin se distinge tocmai prin capacitatea de a râde de lucruri de care îndeobște, nu râde nimeni: moartea și demonul“.

Se spune că Petru păzește poarta cerului. Aceasta este o pură fantezie fără nici un suport biblic. Ea s-a născut dintr-o interpretare greșită a pasajului din Matei 16:18-19.

Se spune că vom deveni cu toți îngeri, cu aureolă în jurul capului și cu aripi. Nu există nici un fragment de Scriptură care ar putea suporta așa ceva.

În ce sens este „cu mult mai bine“ în cer?

„Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Christos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup“ (Filipeni 1:22-24).

Pavel era sfâșiat între sentimentul responsabilității pastorale și dorința de împlinire și bucurie personală. Pentru el, n-avea nici o îndoială ce ar fi fost mai bine. Fusese doar unul din aceia care gustaseră ceva din dulceața cerului. Într-un pasaj cu notă autobiografică, el scrie:

„Cunosc un om în Christos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu; Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu; Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească (2 Corinteni 12:2-4).

Când Pavel a scris că cerul „ar fi cu mult mai bine“ el a vorbit dintr-o experiență personală. Când i s-a apropiat ceasul să moară ca martir, el a întâmpinat moartea cu o bucurie senină și cu o siguranță deplină. N-a avut nici un fel de frică.

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în „ziua aceea“ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4:68).

Istoricii primelor veacuri au remarcat curajul și bucuria cu care creștinii întâmpinau moartea crudă. În anul 125 d.Ch., într-o scrisoare adresată unui prieten, Aristide descrie „o nouă religie numită creștinism“:

„Dacă vreun om neprihănit dintre creștini trece din lumea aceasta, ei se bucură și-I mulțumesc lui Dumnezeu; apoi escortează

trupul cu cântări de mulțumire, de parcă s-ar muta doar dintr-un loc într-altul din apropiere.“

Acei sfinți în suferință au ajuns să aibe o atitudine triumfantă în fața morții pentru că ei au crezut și au experimentat puterea învierii lui Christos, dobândind o încredere nestrămutată în convingerea că îi așteaptă de acum o mare bucurie în cer. Contrastul evident dintre bucuria și biruința lor pe de o parte și vaietele tragice pe care le scoteau contemporanii lor păgâni înaintea morții se dovedea a fi o foarte bună platformă evanghelică.

Ateul nu se afla într-o poziție mai bună decât păgânul. Când mama lui Huxley a murit, asta a fost tot ce a putut scrie marele om de litere către sora lui: „Preaiubita mea soră, nu-ți ofer nici o consolare, pentru că nu cunosc niciuna. Există lucruri pe care fiecare trebuie să le poarte cât poate el mai bine cu puterea care i-a fost pusă la dispoziție.“

Cerul este cu mult mai bine decât toate experiențele de pe pământ. Iată aici doar câteva din beneficiile și binecuvântările pe care ni le aduce el:

- Ne vom bucura de viața veșnică în imediata prezență a Dumnezeuului triun.

- Tot ceea ce limitează calitatea vieții pe pământ va fi inexistent în cer.

- Cele mai mari culmi de bucurie pe care le-am trăit pe pământ vor fi eclipsate de bucuriile cerești.

- Vom fi salvați „ca să nu mai păcătuim“. Orice fel de faliment împreună cu toate consecințele lui va fi dat uitării.

- Nu vom mai fi ispitiți nici de lume, nici de diavol, nici de firea pământească.

- Cunoștința nu va mai fi limitată.

- Vom depăși toate limitările de astăzi ale trupului.

- Ne vor sta la dispoziție tot felul de lucruri care vor contribui la împlinirea și dezvoltarea noastră.

- Reîntâlnirea cu cei dragi și noile prietenii stabilite acolo vor transforma cerul într-un minunat loc de părtășie.

- Muzica din cer va întrece chiar și cele mai desăvârșite reușite muzicale de pe pământ.

- Va exista o deplină împlinire pentru orice aspirație și dorință sfântă.

Pe scurt, în cer va fi „cu mult mai bine“.

Există viață după moarte?

„Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze ...“ (Iov 14:14).

Nu știu cum se face: toți vor să ajungă în cer, dar nimeni nu vrea să moară!

Oricât ar părea de ciudat, paradoxul de mai sus este ceva ... normal. El scoate în evidență că Biblia are dreptate! Moartea nu este ceva natural în existența noastră ! Ea este doar o pedeapsă din cauza păcatului. Fiecare dintre noi am fost creați pentru veșnicie, nu pentru moarte.

În ciuda asigurărilor oferite de apostolul Pavel credincioșilor din Filipi - și nouă - „Căci pentru mine a trăi este Christos, iar a muri este un câștig. ... aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Christos, căci ar fi cu mult mai bine ...“ (Filipeni 1:21-23), chiar și printre creștini există o foarte răspândită frică de moarte. Poate că ar fi mai corect să spunem o frică de procesul morții în sine, nu de moartea ca plecare la Domnul. Sunt multe experiențe în viață pe care le putem, într-o oarecare măsură, stăpâni. Moartea însă continuă inevitabil să ne scape de sub control. Ne înfioară mai ales singurătatea pe care o experimentăm în moarte. Trăim, muncim, luptăm și suferim împreună, dar de murit, fiecare moare singur.

Pentru a ușura puțin trista realitatea a morții, încercăm să o înfrumusețăm cu tot felul de coroane și jerbe de flori. Am schimbat chiar și termenii. Morga de altă dată este acum „casă funerară“. Înăuntru, atmosfera este îmbibată cu o muzică duioasă care îndulcește puțin amărăciunea despărțirii. Cimitirele din America sunt foarte asemănătoare cu parcurile, iar unele dintre ele au chiar o dublă întrebuințare a capelilor, încurajând foarte mult oamenii să țină acolo și cununiile religioase. În ciuda acestor încercări, moartea nu va fi niciodată un plăcut subiect de conversație. Rubrica deceselor va fi mereu ascunsă undeva pe ultimele pagini de ziar. Ziua în care ea va apărea pe prima pagină va fi cu siguranță desemnată de toți drept o zi tristă, de doliu.

Se poveștește că Filip Neri, o personalitate marcantă din Italia secolului șaisprezece, în timp ce se plimba pe străzile cetății sale natale, Florența, s-a întâlnit cu un tinerel peste măsură de fericit. Bucuria îi lumina fața. Bătrânul l-a întrebat despre motivul care-i adusese atâta exuberantă fericire. Tânărul i-a spus că tocmai terminase cursurile universității și-și primise diploma. Anii grei de studiu se sfârșiseră. De acum putea începe ... viața!

„Foarte bine“, i-a spus bătrânul, „și ce urmează după asta?“

Tânărul i-a spus că tocmai se afla în drum spre un birou de avocatură unde marele avocat al cetății se oferise să-l primească și să-l pregătească pentru o carieră strălucită.

„Foarte bine“, i-a spus bătrânul, „și ce urmează după aceea?“

„Păi“, a răspuns tânărul, „după aceea am de gând să câștig bani și faimă și să ajung celebru în Florența!“

„Sper să reușești“, i-a răspuns bătrânul, „și ce urmează după aceea?“

„Păi“, a zis băiatul, „după aceea mi se va întâmpla și mie ce se întâmplă tuturor voi îmbătrâni și voi muri și eu.“

„Da, e adevărat“, a răspuns bătrânul, „și ce urmează după aceea?“

Tânărul absolut n-a mai răspuns nimic. Apoi s-au despărțit și fiecare a plecat în drumul lui. Pe tânăr îl părăsise însă toată bucuria. Îl frământa acum o nouă întrebare: „După ce va muri, ce se va întâmpla cu el? Ce va urma după aceea? Există oare viață după moarte?“

La întrebarea acestui subcapitol „Există viață după moarte?“ există grupuri diferite care dau răspunsuri diferite. Când a fost gata să moară, raționalistul Thomas Hobbes a spus: „Mă arunc plin de frică în întunec.“ Materialistul nu vede în ființa umană nimic mai mult decât carne și sânge. Ele vin din pământ și tot în pământ se vor întoarce. Nu există nimic în viitor. Omul de știință nu poate face lumină în acest subiect și nici nu trebuie să-i cerem așa ceva, atâta timp cât știința poate studia numai ceea ce putem percepe cu simțurile. Ea nu are nici

o competență în lucrurile care nu pot face subiectul experiențelor de laborator. Agnosticul nu crede în revelația divină și este sigur că nimeni nu poate fi sigur de ceea ce există dincolo de moarte. Un agnostic este un om care nu știe dacă există sau nu Dumnezeu, nu știe dacă există sau nu suflet, nu știe dacă există sau nu viață după moarte, nu crede că există cineva care știe mai mult decât el și este convins că a încerca să afli ceva despre toate acestea este pur și simplu o pierdere de timp.

Cu toate acestea, conceptul de viață după moarte și de cer nu sunt ceva specific doar creștinismului. Și în oamenii sofisticati și în cei păgâni există un instinct înnăscut după veșnicie. Această pornire lăuntrică a putut fi observată chiar și la cele mai primitive popoare. Deși această realitate nu este în sine o dovadă de netăgăduit despre existența vieții după moarte, ea constituie totuși o dovadă despre universalitatea nădejzii în așa ceva. O trăsătură comună a acestor concepte de nemurire este continuarea existenței actuale și după moarte, într-o gratificare beatăică a tuturor pornirilor trupului. O alta este aceea conform căreia dincolo de moarte va exista o răsplată pentru virtute, o compensație pentru suferință și o pedeapsă pentru răul săvârșit. Este oare această dorință și această convingere doar o fata morgana, o iluzie? Oare nu cumva are o rădăcină într-o realitate obiectivă?

Unii cred că așa ceva este irelevant și cu totul depășit în epoca spațială. Gândul că s-ar putea să ajungem la fericirea reală dincolo de moarte este considerat ridicol și nerealist. Perspectiva de a sta tolăniți pe nori și de a cânta harpe de aur nu prezintă nici un fel de atracție. Chiar și unii creștini au început să propovăduiască o evanghelie a „prosperității, a succesului, a bogăției și a sănătății depline, în care fericirea trebuie gustată acum și aici, nu dincolo de moarte. Nu mai avem răbdare să ajungem în cer. Pretindem ca cerul să vină la noi încă în această viață.

Dorința după viața eternă este întipărită în chiar fibra ființei noastre lăuntrice. Biblia spune că Dumnezeu „a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu“ (Eclesiastul 3:11).

Speranța în viața de dincolo și toate temele ei aferente au fost foarte mult discutate în literatura și societatea secolului nouăsprezece. De atunci, lumea este atât de ocupată, ritmul vieții este atât de trepidant, oamenii sunt atât de pasionați cu realizările de acum încât cuvântul „nemurire“ nu mai este în vocabularul conversațiilor lor cotidiene.

Raiul și iadul au ajuns teme din ce în ce mai rare până și în predici, iar aceasta se reflectă în atitudinea prevalentă a zilei.

Este adevărat că, în ultima vreme, asistăm parcă la o inversare a direcției, poate o reacție la crimele, violența și războaiele din societate. Popularitatea religiilor orientale și rapida răspândire a ocultismului au stimulat și ele această revenire. În plus, curiozitatea scepticilor a fost ațâțată de tot felul de cărți în care persoane care au fost decedate din punct de vedere clinic au „revenit la viață” și au povestit că ar fi avut „experiențe extracorporale” în perioada în care au fost „morți”.

Toate aceste bâjbăieli ale oamenilor după „viața veșnică”, toate aceste tânjiri naive, toate aceste căutări instinctive când sunt puse împreună alături de adevărul clar și limpede al infailibilului Cuvânt al lui Dumnezeu, ne fac să putem spune cu încredere că da, există o viață dincolo de moarte.

Pesimismul și perspectiva lipsită de orice nădejde a lui Bertrand Russell, marele scriitor ateu, este în total contrast cu speranța plină de optimism a creștinului. Când trăgea să moară, Russell a spus: „Pretutindeni în jur e întuneric și când voi muri va fi întuneric și înăuntrul meu. Nu-i nici o frumusețe, nici un loc larg care să mă aștepte; numai trivialitate pentru un moment și apoi ... nimic.”

Prin contrast, Harriet Beecher Stowe, autoarea celebrei cărții „Coliba Unchiului Tom”, când a murit fiul ei iubit, Henry, a spus: „Domnul Isus îmi va da acest fiu preaiubit înapoi după ce îl va crește într-o sferă de educație mai înaltă decât i-aș fi putut eu oferi aici.” Ce adevărat este ceea ce a scris poetul Costache Ionid în poezia: „Într-o gulie ...”

Într-o gulie răzlețită, un viermușor frivol și surmenat
vorbea cu altul, mai bătrân și mai ... umblat.

- Măi nene,
îi spunea băiatul,
simțind un vag fior de moarte,
ia spune, oare să mai fie
acolo ... undeva ... departe ...
și altceva ... decât gulie?

La carecel bătrân stătu,
gândi o vreme și răspunse:
Nu.
Ce ți-a venit? De când ești tu, copil netot,
ai dat cumva de lumi secrete?
Gulie peste tot, băiete!
Doar rupem dumicatu-bot,
îl mestecăm pe îndelete ...
Ei asta-i tot.

Iar clipele-au zburat șirete.

Și viermușorul cel frivol
mușcă o dată mai cu sete
și, nu știu cum ... dădu în gol ...
- Ce-i asta?
Ce peisaj ciudat?
Nu poate fi adevărat!
Altfel bătrânul mi-ar fi spus!
Eu merg ^nainte!

și ... s-a dus ...

Dar vai, deodată bietul țânc
alunecă-n derivă: plici!
Și brațe negre de furnici
l-au dus de grabă în adânc.

Cerul este un loc pregătit pentru oamenii care se pregătesc, iar cei
ce vor intra acolo vor vedea dintr-o dată că nu sunt nici necunoscuți
și nici neașteptați. Întrebată de fiul său dacă îi este teamă de moarte, o
credincioasă care nu mai avea mult de trăit a răspuns: „Oh, nu, fiul meu.
În curând voi trece Iordanul și știu că Tatăl meu este stăpân pe ambele
maluri.“

Nu putem intra în cer, dacă nu intră mai întâi cerul în noi.

Moartea - dușman sau binefăcător?

“Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte?
Boldul morții este păcatul ...” (1 Corinteni 15:55).

În versetul de mai sus, apostolul Pavel avea în minte înțepătura scorpionului care producea o durere insuportabilă și apoi aducea moartea. Atacul scorpionului este folosit aici pentru a vorbi metaforic despre păcat și urmările lui dureroase. Prin intermediul păcatului, moartea și mormântul au avut putere absolută de-a lungul mileniilor asupra rasei umane. Autorul epistolei către Evrei scrie despre cei „care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:15).

Unul dintre cei mai mari dușmani ai noștri este descurajarea. Ea ne dă târcoale mai ales când simte că suntem „la pământ” din cauza fricii de viitor sau de moarte. N-ar trebui să ne lăsăm așa de ușor pradă în ghearele ei. Poți măsura dimensiunile unui om prin mărimea lucrurilor care-l descurajează. Descurajarea se naște din nemulțumirea față de trecut, dezamăgirea față de prezent și neîncrederea în viitor. Ea adună la un loc ingratitudinea față de binecuvântările de ieri, indiferența față de oportunitățile de astăzi și nesiguranța față de surprizele zilei de mâine. Cine este îmbolnăvit de ea este orb la frumusețea din jur, surd la gemetele celor aflați în suferință și fără grai lângă cei care au nevoie de nădejde. Manifestările ei cuprind lipsa de răbdare, imaturitatea în gândire și cârtirea față de Dumnezeu.

Privită dintr-un alt unghi de vedere, depresia este inabilitatea de a construi viitorul. „Sufletul nostru încărunțește înaintea părului”, a observat cineva. Descurajarea ne poate afecta la toate vârstele. Cea mai comună cauză a ei este pierderea temporară a perspectivei din viitor. Încredințază-ți viitorul în mâna Domnului și te vei bucura iarăși de viață. Uneori, Dumnezeu ne așează în întunec ca să vedem că El este Lumina. Seneca spune că „dificultățile ne întăresc sufletul, tot așa cum munca ne întărește trupul”.

În polemica retorică din 1 Corinteni 15, apostolul argumentează că prin învierea Sa, Christos a frânt boldul morții (păcatul) și a pus capăt biruinței ei temporare. Chiar și până la învierea Sa, Domnul Isus a stricat serviciile funerare la care a participat. Puterea morții a fost biruită de Acela care venise să înlăture consecințele tragice ale păcatului. Când

Domnul Isus a înviat din morți, Satan a suferit o înfrângere dezastruoasă din care nu-și va mai reveni niciodată.

„A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“
(Coloseni 2:15).

După moartea și învierea lui Christos nici un creștin nu are de ce să se mai teamă de schimbările pe care i le poate aduce moartea.

Ce este de fapt moartea ?

Un învățător a văzut pe unul din elevii săi trecând seara prin cimitir. A doua zi l-a întrebat:

- „Nu ți-e frică să intri în cimitir seara?“
 - „Nu, domnule“, a răspuns băiatul, „este o scurtătură spre casă.“
- La fel ar trebui să fie moarte și pentru noi: o scurtătură spre casă.
Cum putem defini moartea?

În ziarul „London Times“ din 12 Decembrie 1967, Dr. Henry Beecher a propus trei definiții medicale. Moartea se petrece:

- în momentul în care materia cerebrală a creierului intră într-un proces ireversibil de distrugere, fără nici o posibilitate de recăpătare a conștiinței.

- în momentul în care bătăile spontane ale inimii nu mai pot fi reactivate.

- în momentul în care o encefalogramă arată că o persoană este „moartă cerebral“.

Probabil că cea mai simplă definiție din punct de vedere religios este separarea de sursa vieții. Este strict necesar să înțelegem cum sunt definite, în terminologia Bibliei, „Viața“ și „Moartea“.

În limbajul Scripturii, moarte nu înseamnă primordial desființare, anihilare, dispariție, ci, departe de a numi o stare, ea descrie o situație, un raport.

În lumea lui Dumnezeu, oamenii nu încetează niciodată să existe. În rai sau în iad, ei vor continua să dăinuie veșnic. În sens cantitativ, toți oamenii au viața veșnică. Calitativ însă, este și va fi o mare diferență între situația celor care sunt destinați raiului și celor care sunt destinați iadului. În terminologia Scripturii, „Viața“ și „Moartea“ poartă o semnificație aparte: Viața desemnează starea de părtășie, de comuniune, de

trăire împreună, în timp ce „Moartea“ descrie condiția de despărțire, de separare, de absență.

Să luăm ca punct de plecare în studiul nostru pasajul din Luca 15:11-32. Ne vom opri doar la câteva versete care ne vor ajuta să înțelegem cu ce sens a folosit Domnul Isus cuvintele „moarte“ și „viață“. Toată întâmplarea descrie modificarea unor raporturi între un tată și fiul lui mai mic. Plecarea fiului risipitor și starea de despărțire față de tatăl său este numită de Domnul Isus moarte, în timp ce întoarcerea acasă este numită „înviere“:

„Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit“. (Luca 15:23-24)

Această corespondență între moarte (despărțire) și viață (trăire împreună, părtășie) se vede și mai clar din succesiunea versetelor 31 și 32:

„Fiule“, i-a zis tatăl, „tu întotdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit“.

Fiul cel mare nu „murise“ pentru că rămăsese acasă cu tatăl său („tu întotdeauna ești cu mine“) în timp ce mezinul fusese mort, nu pentru că își încetase existența, ci pentru că fusese „pierdut“. Găsirea, echivalentă cu întoarcerea lui acasă în părtășia căminului, este numită „întoarcere la viață“ sau „înviere“.

Cuvintele viață și moarte sunt folosite în Biblie în trei sensuri diferite. Altfel spus, Scripturile ne vorbesc despre trei tipuri de viață și, corespunzător, trei tipuri de moarte

TIPUL	VIAȚĂ	MOARTE
Fizic	Trup + Suflet	Trup - Suflet
Spiritual	Om + Dumnezeu	Om - Dumnezeu
Veșnic	Om + Dumnezeu	Om - Dumnezeu

Să le luăm pe rând:

Viață și moarte în sens fizic.

În Geneza 2:7 ni se descrie facerea omului prin contopirea a două elemente distincte: trup din țărâna pământului și suflet sau suflare divină.

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu“.
(Geneza 2:7)

Atât timp cât aceste două elemente stau împreună, se poate spune că omul este viu, are viață. Moartea apare atunci când intervine despărțirea, separarea între suflet și trup. O astfel de eventualitate este descrisă în Eclesiastul 12:7: „... până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“. Notați că nu ni se spune că duhul omului este desființat sau că-și încetează în vreun fel existența.

Dacă sufletul rămâne în trup, se poate spune despre un om că, fizic, este încă în viață. Cazul cel mai elocvent este cazul tânărului Eutih, relatat în Faptele Apostolilor 20:7-12:

„În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții. În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini. Și un tânăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit deabinelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea și a fost ridicat mort. Dar Pavel s-a pogorât, s-a repezit spre el, l-a luat în brațe, și a zis: „Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el“... Flăcăul a fost adus viu, și lucrul acesta a fost pricina unei mari mângâieri“.

Viață și moarte în sens spiritual.

În Geneza 2:17 ni se spune că pedeapsa pentru cel ce mănca din pomul cunoștinței binelui și răului trebuia să fie moartea („...căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.“) Mulți cititori ai Bibliei și-au pus întrebarea: „Ei bine, a murit sau nu a murit Adam atunci când a mâncat din pomul oprit?“

Unii comentatori au încercat să spună că, într-un sens, Adam a murit, sau mai bine zis, atunci a început să moară, pentru că atunci

a intrat pentru prima dată în lume moartea (vezi Romani 5:12). Alți comentatori spun că pentru Dumnezeu, care locuiește în afara timpului și spațiului, Adam a murit chiar în clipa în care a călcat porunca pe care o primise.

Părerea noastră este că, într-adevăr, Adam și Eva au murit chiar „în ziua“ în care au mâncat din fructul oprit. Știm, ei au continuat să existe din punct de vedere fizic încă multe sute de ani, dar în momentul neascultării ei au trăit o altfel de moarte, moartea spirituală. Păcatul lor a distrus părtășia minunată care domnise până atunci între Creator și Creatură. În „răcoarea zilei“ (Geneza 3:8), Dumnezeu nu s-a mai întâlnit ca de obicei cu omul. „Unde ești Adame?“ a chemat Dumnezeu, iar omul a răspuns: „Mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns“ (Geneza 3:10). Păcatul l-a despărțit pe primul om de Dumnezeu și a adus în lume o moarte mult mai teribilă decât moartea fizică: moartea spirituală. De atunci, toți urmașii lui Adam se nasc morți din punct de vedere spiritual. David spune în Psalmul 51:5:

„Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea“.

Isaia descrie această existență în moarte spirituală astfel:

„...nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte“.

„...Bâjbîim ca niște orbi de-a lungul unui zid, bâjbîim ca cei ce n-au ochi, ne poticnim ziua nameaza mare, ca noaptea, în mijlocul celor sănătoși, suntem ca niște morți“ (Isaia 59:2,10).

Prețurile pot să scadă sau să urce, dar prețul pentru păcat va rămâne întotdeauna același: moartea. Miliarde de oameni care trăiesc azi pe pământ sunt morți în păcat din punct de vedere spiritual. Singura lor nădejde rămâne lucrarea răscumpărătoare a lui Christos. Cum spune tot Isaia:

„Totuși întunerecul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz, ... Poporul care umbla în întunec, vede o mare lumină; peste cei care locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină“ (Isaia 9:1,2).

Venirea Domnului Isus în lumea noastră a însemnat o ofensivă a vieții. „Am venit să caut și să mântuiesc ce era pierdut“ (Luca 19:10). Primirea Domnului Isus prin credință este echivalentă cu trecerea din moartea spirituală la viața spirituală.

„Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care Îl voi da pentru viața lumii“. (Ioan 6:51)

„În adevăr, după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea“. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:21,24).

Apostolul Pavel ne explică procesul acestei treceri din moarte la viață în Efeseni 2:13,19:

„Dar acum, în Christos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos“.

„Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“.

În Adam, noi toți am murit spiritual, dar în Christos ne putem întoarce la Dumnezeu, ca să câpătăm iarăși viață.

Viața și moartea în sens veșnic.

Cît timp trăim fizic, există posibilitatea mântuirii, adică se poate trece din moarte spirituală la viață spirituală. După despărțirea sufletului de trup starea spirituală a celui mort nu mai poate fi schimbată. Ea primește un caracter veșnic. Când vom sta cu toții în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, vom auzi vocea divină care va pecetlui destinul nostru veșnic. Încă o dată, limbajul Scripturii este foarte semnificativ, vorbind despre viață și despre moarte veșnică ca despre o apropiere, respectiv depărtare definitivă între om și Creatorul său. „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui:

„Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“. „Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul

cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui !“ (Matei 25:34,41)

„Atunci le va zice curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege“ (Matei 7:23).

Într-una din serile de rugăciune din casa noastră, familia Falcușan ne-a povestit una din convorbirile telefonice avute cu nepotul lor Daniel Ardeleanu de la Portland, în vârstă de numai 3 anișori:

- „Bunica, tu știi să mă duci la bunica mea din Portland?“

- „Nu, Daniel, eu stau tare, tare departe de voi, tocmai la Los Angeles, iar la bunica ta de acolo n-am fost decât o singură dată. Nu-mi mai aduc aminte. Cred că m-aș rătăci ...“

- „N-ai să te rătăcești, bunică, te conduc eu. Știu eu cum să mergem acolo. Vrei să-ți explic?“

- „Da, sigur că vreau.“

- „Mai întâi ieșim din casă și o luăm pe drum drept înainte. Când întâlnim o altă stradă o luăm la dreapta sau la stânga și iar mergem tot înainte, până întâlnim un alt drum. Și acolo o luăm la dreapta sau la stânga până ajungem la alt drum. Acolo facem ultima oară la dreapta sau la stânga și după puțin am ajuns la bunica.“

Hohotele noastre generale de râs au confirmat naivitatea nepotului și farmecul aceluia mereu corect „la dreapta sau la stânga“. Oamenii mari știu însă că nu este tot una dacă o iei „sau la dreapta sau la stânga“. Viața trebuie privită doar ca o călătorie, ca un drum care ne duce undeva. Mai devreme sau mai târziu, fiecare dintre noi va ajunge la destinație. De alegerea direcției depinde însă în ce loc vom ajunge. Oare nu este semnificativ că mai toate mișcările politice și sociale liberale sau atee sunt în toată lumea „de stânga“ ? Oare nu este la fel de semnificativ că toate partidele cu nuanță religioasă sunt „de dreapta“ ? Cât de clar se așează încă de acum lumea în ceata „blestemaților“ de la stânga și ceata celor binecuvântați de la „dreapta“ Domnului Isus !

În separarea de după moarte nu mai există posibilitatea răzgândirii. De data aceasta, între viața veșnică și moartea veșnică nu mai există nici o punte de trecere. În istoria cu bogatul și Lazăr, Domnul Isus ne descrie această realitate astfel:

„ ... Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat. Pe când era el în

Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta. „Fiule“, i-a răspuns Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată“ (Luca 16:22-26).

Este bine să ne reamintim că la crucea Golgotei, Domnul Isus a fost între viață și moarte în toate cele trei aspecte ale lor, descrise în Scriptură. El a ales să poarte păcatele noastre asupra Lui și să fie pedepsit de Dumnezeu în locul nostru (Isaia 53:4-6). Din cauza aceasta, El a fost despărțit de Dumnezeu pentru o clipă, trăind moartea spirituală. Din această situație, El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27:46).

Despărțirea aceasta de Tatăl, L-a făcut să simtă și ceva din chinurile morții veșnice. Atârând pe lemn, El S-a perpelit în flăcările iadului strigând: „Mi-e sete !“ (Ioan 19:28).

În finalul suferinței, El a trecut și prin moartea fizică. „Isus a strigat cu glas tare: Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul ! Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul“ (Luca 23:46).

Domnul Isus a înfruntat moartea în toată complexitatea și hidoșenia ei. Biruința Lui de la cruce, ne-a adus nouă viața.

„Și pe muntele acesta, nimicește moartea pe vecie“ (Isaia 25:7,8).

„Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte? Boldul morții este păcatul... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Christos !“ (1 Corinteni 15:54-57).

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor“ (Evrei 2:14,15).

Neascultarea lui Adam în grădina Edenului a adus oamenilor moartea și a făcut necesară jertfirea lui Christos în locul nostru pentru a ne împăca cu Tatăl, și pentru a ne aduce viața.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... “ „Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit peste toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața“ (Romani 5:12-18).

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui“ (Coloseni 1:19,20).

Noi cântăm cu toții în ziua de Paști:

„Christos a înviat din morți,
Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte
Viață dăruindu-le.“

Aceasta este o realitate a vieții de credință. Domnul a spus:

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea“ (Ioan 8:51).

Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi că încetarea vieții pe pământ nu înseamnă neapărat „moarte“. El a rezervat acest cuvânt pentru o însemnătate cu mult mai adâncă și mai importantă. Pentru Isus, moartea fizică nu este altceva decât un somn temporar.

„După aceste vorbe, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn.“ Ucenicii I-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.“ Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit“ (Ioan 11:11-14).

Foarte puțini mai știu astăzi de unde vine cuvântul „cimitir“. Pe vremea bisericii primare, la Roma, moartea era la fel de înfricoșătoare ca și astăzi. Pentru a sublinia nădejdea creștină în înviere, creștinii au

refuzat să mai numească locul de înmormântare „loc de veci“ și l-au schimbat cu acela de „cimitirium“. Termenul numea pe atunci locul de popas peste noapte, hanul de la răscruce, hostelul sau motelul de astăzi. Mesajul implicat de gestul creștinilor a fost că trupul nu va rămâne acolo „pe vecie“, ci doar pentru o vreme, ca la hotel. Va urma apoi învierea! Nimeni nu plânge astăzi pe cineva care, având și timp și bani, s-a dus în călătorie și doarme peste noapte într-un hotel de patru sau cinci stele! Poate că îl invidiază, dar nu-l compătimesc. Tot așa și cu cei morți. Christos i-a dus pentru o vreme la un loc de odihnă, după care îi va readuce printre noi la vremea mării învieri.

În trecut, nașterile și decesele se petreceau „acasă.“ Ele erau parte din existența normală a fiecărei familii și erau acceptate cu naturalețe. tema lor făcea parte din subiectele obișnuite de conversație. Mai nou, aceste evenimente se petrec „la spital“. Între cei care se nasc sau mor și restul familiei s-a interpus stratul protector al „meseriașilor“. Mulți oameni nu se mai întâlnesc decât peste vârsta de patru zeci de ani cu realitatea morții. Asta face ca să fim mai puțin obișnuiți cu realitatea ei. Moartea nu mai este nicăieri una din temele normale de conversație.

Normal, pentru creștini, moartea ar trebui să nu apară ca o stație terminus, ci doar ca un pasaj spre o lume mult mai minunată și incredibil de frumoasă. Moartea celui credincios este o tranziție, nu o stare definitivă. Este bine să ținem minte și faptul că numai trupul pământesc de carne și sânge este afectat în mod neplăcut de moarte.

Viața este doar un scurt cântec de leagăn între barză și ... brazdă. Wolfgang Amadeus Mozart, care a murit la numai trei zeci și cinci de ani, a scris tatălui său în 4 Aprilie 1787 această incredibil de optimistă scrisoare:

„Pentru că moartea (ca să spunem adevărul) este adevărata țintă și adevăratul scop al vieții, am căutat cu tot dinadinsul în ultimii ani să mă împrietenesc cu acest prieten de nădejde al omului încât gândindu-mă la el, nu numai că nu mă mai înspăimântă, ci îmi produce chiar un adânc sentiment de mângâiere.“

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dăruit norocul și posibilitatea să cunosc moartea drept cheia spre adevărata noastră fericire. Nu mă duc niciodată la culcare fără să mă gândesc că poate, așa tânăr cum sunt, s-ar putea ca mâine să nu mai fiu în viață. În ciuda acestui fapt, nimeni din cei ce mă cunosc nu pot spune că sunt morocănos sau trist în

societate. Pentru această fericire Îi mulțumesc în fiecare zi Creatorului meu și doresc din toată inima ca aceiași bucurie să fie cunoscută de toți oamenii.”⁴¹

Motzart a ajuns să vadă moartea nu ca pe un dușman, ci ca pe un binefăcător.

Ce bine este să știm, asemenea poetului Costache Ionid, că dincolo de moarte ne întâlnim cu adevăratele împliniri ale tuturor dorințelor noastre. Suntem mult mai mult decât niște simple „animale” rezultate dintr-un produs orbesc al întâmplării. Suntem fii de Dumnezeu sortiți să existăm veșnic:

Nu, nu suntem un vis, o întâmplare
Un lut de sine însuși frământat.
Ci ne-a zidit o minte creatoare,
O-nțelepciune fără de hotare.
Există Dumnezeu, cu-adevărat!

Nu, nu suntem jivine-ntunecate,
Gonite de un bici ne-nduplecăt.
Căci noi avem un duh și-o libertate
Și-o inimă ce pentru ceruri bate
Există Dumnezeu, cu-adevărat!

N-ar fi simțit în veci de veci țărâna
Surâsul unui crin imaculat,
De n-ar fi-ntins Atotstăpânul mâna
Să umple-n noi de simțământ fântâna.
Există Dumnezeu, cu-adevărat.

Da, e cu noi Scriptura ca dovadă,
Avem minuni și semne ne-ncetat.
Iar cine vrea pe Dumnezeu să-L vadă
Să stea în fața Lui pe baricadă!
Există Dumnezeu, cu-adevărat!

Nu-i calea noastră veșnic înșorită,

Nu-i viața totdeauna un palat.
Dar o trăim, căci merită trăită
Când, peste lumea asta mărginită,
Există Dumnezeu, cu-adevărat!

Nu, nu suntem neant! - Ce fericire!
Supremul adevăr s-a revelat!
Isus e-n noi Lumină și Iubire,
Iar moartea-i doar un zbor spre nemurire.
Există Dumnezeu, ce minunat!

„Cerul este un loc real, dar este în același timp sfera de existență în care domnește Dumnezeu. Cele mai înălțătoare experiențe spirituale pe care le gustăm aici sunt doar o avanpremieră a cerului. Locuind deja în locurile cerești, noi am ajuns să gustăm ceva din puterile veacului viitor. Trăim în cer în măsura în care ne plasăm sub autoritatea lui Dumnezeu în binecuvântările aduse de Duhul Sfânt. Într-o bună zi, cerul va fi pentru noi și un loc real în care vom umbla îmbrăcați în trupurile noastre glorificate.“ (John Mac Arthur - Heaven, p. 19 (Chicago: Moody Press, 1988).

Cum trebuie să privim moartea?

Octavian Paler a scris într-una din cărțile sale:

„Adevărul e că aici, la mare, totul se simplifică. Dispar miile de lucruri mărunte care-mi îmbâcsesc ziua în București. Dintr-o dată, redescopăr că esențiale sunt doar viața, iubirea și moartea. Restul e spectacol. Alergătură. Amăgire. Și ar avea vreun sens să protestezi? Nimeni nu ne-a făgăduit nimic la naștere. Dumnezeu nu ne datorează nimic, orice reproș ar fi ridicol.

Singurul lucru pe care-l poate cu adevărat câștiga cineva înainte de moarte este ... cerul. Am reușit să-L alungăm pe Dumnezeu din școlile noastre, din cărțile noastre, din inimile noastre și din viețile noastre, dar nu vom reuși să-L alungăm niciodată din ...moartea noastră. Vechii latini ne-au spus: Memento mori (adu-ți aminte că vei muri). Concepția cuiva despre moarte va determina filosofia lui cu privire la viață. Tot ceea ce facem și prețuim trebuie cântărit ca valoare în perspectiva

veșniciei. Moartea este ultima verificare și validare a credinței noastre. Așa mi s-a întâmplat și mie ...

Vestea a venit peste noi ca un trăznet: Tata are cancer la prostată! Ne-am obișnuit ca părinții noștri să fie veșnici ...

Năuceala mea și potopul de lacrimi au fost contrabalansate de liniștea și bucuria lui: „Ce vă prăpădiți atâta cu firea? Eu sunt pregătit de mult pentru asta! Pentru mine, de-acum începe partea frumoasă a vieții. Mă îndrept spre casa cerească. I-am spus Domnului de mult că sunt gata. Mamă-ta este deja acolo, părinții mei sunt acolo, Domnul Isus este acolo! Mă pregătesc să merg acasă.“

În zilele următoare, l-am urmărit mai duios cu privirea, căutând să mi-l întipăresc durabil pe retină, să-l mai pot vedea și atunci când n-o să ne mai fie prin preajmă. Se plimba prin casă fluierând voios cântări optimiste, se îmbraca dichisit și se pieptăna cu atenție. Scena mi-a adus aminte o întâmplare citită undeva. Un turism american a ajuns în vizită la unul dintre vestiții rabini ai Poloniei, Haiym. Când a intrat în casă a observat cu uimire că rabinul trăia într-o singură cameră, plină de cărți și că singura mobilă era o masă și un scaun în mijloc.

„Bine, dar unde vă este mobila?“ , întrebat turistul.

„Dar a ta unde este?“ i-a răspuns rabinul.

„Eu nu sunt decât în vizită pe aici“, s-a justificat turistul.

„Și eu, dragul meu, și eu ... tot la fel“, a spus liniștit rabinul.

Un șugubăț bătrân spunea nu de mult că în curând va reuși să-și adune tot ce are „într-o singură cutie“. Bineînțeles că făcea aluzie la sicriu. Toate așa zisele noastre averi vor rămâne în urmă. Pe piatra funerară nu se trece contul de la bancă. Când murim, lăsăm în urmă tot ce avem și luăm cu noi tot ceea ce suntem. Ce dulce este să ne aducem aminte că vom exista și „dincolo“ ! Moartea poate fi asemănată cu linia orizontului, care nu este un sfârșit, ci doar o limită a vederii noastre.

Revenind la tatăl meu, deunăzi, Marta, nepoata lui l-a întrebat și ea grijulie:

„Cum vă simțiți ?“

„Foarte bine!“ a venit răspunsul. N-am nimic. A dat buzna peste mine un cancer micuț. Se tot îm,pinge peste mine ... Dacă mă mai înghesuie mult, îl las și plec la Domnul Isus! Nu stau eu cu el ... îl las și plec.“

Vorbele lui arătau încă o dată că cine a învățat să trăiască, știe și cum să moară. Îmi aduc aminte că Pavel Nicolescu a spus odată: „Boală nu este niciodată cauza morții, doar ocazia ei. Moartea este întotdeauna o decizie care-i aparține lui Dumnezeu, la vremea potrivită. Noi nu vedem decât instrumentul morții și de aceea ne temem de boală, tot așa cum panglica vede și simte tăișul foarfecii, dar nu vede mâna care o mânuiește.

Toată lumea care i-a văzut și auzit împreună știe că predicile lui Aurel Popescu și-au găsit mereu completarea în melodiile cântate prin adunări de sora Valerica. A avut una din cele mai cristaline voci pe care le-am auzit vreodată. Prin anii, 1996, când povara vârstei și ruggina anilor acumulați făceau să scârție încheieturile și să dea semne de oboseală sănătatea, soții Popescu au început să se gândească serios la moarte. Cu ironia lui proverbială, dar și cu multă delicatețe, fratele Aurel i-a spus sorei Valerica:

„Auzi tu, Valerica, eu zic să începi să te înregistrezi cum cânti pe niște casete, că dacă moare ... unul din noi doi, eu pe cine mai ascult?“

Felul acesta șugubăț este o mărturie că teama de moarte nu trebuie să ne paralizeze. Un om în vârstă obișnuia să glumească citind rubrica deceselor din ziarul local: „Straniu, nu-i așa? Uite cum toți mor în această frumoasă ordine alfabetică!“

Capitolul II

Cerul - un loc sau o stare ?

Unde este cerul ?
Ce se întâmplă cu noi după moarte ?
Ne vom recunoaște în cer ?
Este posibil să comunicăm cu cei morți ?
Ce se întâmplă cu mine după ce mor ?
Există purgatoriu ?
Ce se întâmplă cu cei întârziați mental sau născuți morți ?

Unde este cerul ?

Se cuvine să începem prin a spune că limbajul este insuficient când este vorba să descrie realități din sfere de existență pe care rațiunea noastră nu le-a experimentat.

„Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Corinteni 2:9).

La nivelul rațiunii, experiența noastră este limitată la ceea ce putem experimenta cu cele cinci simțuri ale noastre, văzul, auzul, mirosul, pipăitul și gustul. Numim suma informațiilor pe care le putem obține prin simțuri și prelucra cu mintea, „realitate obiectivă“. Dincolo de

lumea pe care o cunoaștem acum, „realitatea“ existentă în alte sfere poate îmbrăca și sigur că îmbracă forme diferite. Nu știm nimic despre ea pentru că n-am „experimentat-o“.

Pe pământ, trăim în ceea ce Albert Einstein numește „un continuum spațiu - timp“ cu trei dimensiuni spațiale influențate de factorul timp. Lungimea, lățimea și înălțimea sunt elastice în funcție de viteza de deplasare a observatorului. Și aici însă, nimic nu este chiar așa cum se vede. Nimic nu este chiar „absolut“. Este suficient să spunem că specialiștii fizicii moderne vorbesc astăzi despre o realitate care funcționează în mai mult decât cele trei dimensiuni spațiale cu care ne-am obișnuit.

În plus, chiar și în existența terestră, sunt elemente ale realității pe care nu le putem detecta cu cele cinci simțuri. Aparatele de radio și televiziune, de exemplu, funcționează pe baza unor unde electromagnetice pe care noi nu le putem „simți“. În mod similar, realitatea altor lumi paralele, care există în alte dimensiuni și alte „lungimi de undă“, s-ar putea să fie chiar acum în jurul nostru, iar noi să nici nu o băgăm în seamă.

Anumite expresii și relatări ale Bibliei au dat de furcă oamenilor din toate timpurile. Ele par că ilustrează realități de dincolo de limitele experienței noastre firești. Biblia este mărturia despre Dumnezeuul cel viu! El locuiește într-o lume din care noi am „căzut“ prin păcatul lui Adam și Eva. Experimentăm acum o existență restrânsă la „deșertăciune și decadență“. Viața noastră de acum este lipsită de contactul binefăcător cu alte sfere de existență. Am fost reduși la dimensiuni strâjenitor de mici și de insuficiente. Nu mai trăim nici măcar cât trăiau patriarhii înainte de potop, nu mai folosim decât o mică parte din celulele creierului și ne este interzis accesul în dimensiunea „telepatică“ sau „hipnotică“. Cum observa cu tristețe poetul Costache Ioanid:

„Înainte a fi ceea ce suntem
Am fost aceea ce vom fi,
Căci moartea nu-i o nimicire,
Ci poarta înspre-o nouă zi!“

Venită înspre noi din limanul unor existențe infinit superioare, Biblia este presărată cu mărturii despre experiențe și realități nefamiliare nouă, proprii mișcării și dimensiunilor divine. Citim aceste pasaje cu uimire, unii sceptici, alții entuziasmați de anticiparea intrării viitoare într-o lume în care vom fi părtași „puterilor veacului viitor“. Pentru unele am inventat o terminologie a noastră, a celor deocamdată neputincioși. Iată câteva dintre ele:

„Semn“ - (lit. „omen“ aramaică, „semeion“, „teras“, în greacă). Contemporanii Domnului Isus I-au cerut un „semn“ care să le dovedească divinitatea Sa. El le-a amintit doar despre „semnul proorocului Iona“, care s-a întors printre cei vii după ce a stat trei zile și trei nopți în pânțele unui pește mare (Mat. 12:38-40). O minune este un eveniment inexplicabil în condițiile „normale“ experienței noastre actuale. Ea este însă foarte firească în sfera de existență a divinității. Am putea defini minunea și ca o „intersecție“ dintre două lumi, o pătrundere temporară a realității dintr-o sferă superioară de existență în lumea noastră de acum și aici. Magii și vrăjitorii Egiptului, care cochetau cu „supranaturalul demonic“ au identificat o minune cu exclamația: „Aici este degetul lui Dumnezeu!“ (Exod 8:19).

Ținând seama de dimensiunile universului „spațiu-timp“ în care ne aflăm, ne putem da seama că orice intervenție a unei realități dintr-un univers cu mai multe dimensiuni este un „semn“ și pare „inexplicabilă“ pentru observatorul din universul inferior. Pentru universul liniar nu se poate explica unghiul geometric, pentru universul plan nu se poate explica cum două linii drepte intersectate mai pot să se întâlnească o dată pe o sferă (asemenea meridianelor imaginare de pe glob), etc. Închipuți-vă cum am „vedea“ intrarea mâinii în apă, dacă am trăi într-o lume restrânsă la dimensiunea plană a suprafeței ei: mai întâi un punct (vârful degetului mijlociu), apoi un cerc care crește (degetul), un cerc și un punct (apariția degetului inelar), două cercuri (cele două degete), două cercuri și un punct (apariția degetului arătător), etc. până când toate s-ar cumula într-un oval (secțiunea palmei). Obiectele zburătoare neidentificate (OZN) sunt probabil astfel de „pătrunderi“ dintr-o lume cu mai multe dimensiuni în lumea noastră.

Dacă prin minune înțelegem ceva neconform cu lumea în care trăim și cu legile ei, atunci Biblia este de la un capăt la altul înțesată cu astfel de „semne“. Însăși procesul creației, ne spun cercetătorii de astăzi, a fost

guvernat de legi inverse celei de a doua legi a termodinamicii. Astăzi, în procesul entropiei, toate se descompun, se desfac. Atunci, toate s-au compus, s-au „făcut“. Mergând invers pe scara timpului, astronomii au ajuns să descifreze procesul facerii. Asta până în primul minut al marii „explozii“. Restul ... este o minune indescifrabilă!

„**Puteri**“ - (lit. „dunamos“ în greacă) Fariseii L-au întrebat pe Isus: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea și cine ți-a dat această putere?“ (Mat. 21:23). O minune sfidează sau suspendă temporar legile fizice ale lumii materiale. Domnul Isus și Petru au umblat pe mare. Elisei a făcut să plutească o secure de fier, vindecările au inversat procesul degenerator sau au recreat materia vie.

„**Viziuni**“ - (lit. „opasis“ în greacă) Probabil că dintre multele viziuni ale Bibliei, cea mai șocantă este seria de experiențe extrasenzoriale trăite de Ezechiel. Deși și-a dat toată silința să consemneze ceea ce a văzut, între prooroc și cititor nu există o comunicare coerentă. Sau el n-a putut spune clar ce a văzut sau noi nu-l putem înțelege. Iată un exemplu: „Înfățișarea acestor patru roate și materialul din care erau făcute, păreau de hrisolit și toate patru aveau aceeași întocmire. Înfățișarea și întocmirea lor era de așa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate. Când mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ale lor, și nu se întorceau de loc în mersul lor.“ Tot pasajul acesta din Ezechiel 1:1-28 descrie „slava Domnului“. Niciun artist grafic n-a reușit să redea în desen descrierea făcută de Ezechiel. Cuvintele lui nu găsesc corespondent în experiența și imaginația noastră.

În această categorie a pătrunderii dincolo de cele patru dimensiuni ale universului nostru aș pune și „întâlnirea“ dintre Moise și Dumnezeu pe muntele Sinai. Fără îndoială că Moise a „văzut“ acolo „chipul Templului“ și „imaginea“ uneltelor lui (Exod 25:9;40). Ceea ce mă fascinează însă este neputința limbajului nostru de a descrie „realitatea“ trăită de Moise. Dimensiunile spațiului sunt înghițite de alte dimensiuni superioare, așa că descrierea se estompează și devine confuză: „Domnul S-a pogorât întrun nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: ...“ Cum a stat lângă el și a trecut prin fața lui în același timp noi nu putem pricepe. Întâlnirea s-a desfășurat la o intersecție între lumea noastră fizică și realitatea multidimensională a lumii de dincolo.

La fel este și cu evreii care s-au apropiat să-l vadă pe Dumnezeu. Ne este imposibil să vizualizăm ce au experimentat ei pe muntele întâlnirii cu Dumnezeu: „Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui“ (Exod 24:10).

Antinomie - Dacă toți înțelegem raționamentele logice, cu paradoxurile și paradigmele avem mai mult de furcă! Un paradox este o afirmație compusă din două jumătăți aparent contradictorii, dar armonizate în urma unei explicații surprinzătoare. Este paradoxal ca David să-l învingă pe Goliat sau ca Rahav să fie în linia strămoșilor mesianici. O antinomie este o afirmație compusă din două jumătăți aparent contradictorii, care nu se armonizează decât în sfera înțelepciunii divine. Noi putem doar să o vedem funcționând. Iată trei paradigme clasice:

Cine a scris Scripturile? Pe de o parte „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu“, „Căci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (2 Tim. 3:16; 2 Petru 1:21). Pe de altă parte însă, oameni ca Moise, Samuel, Ezra, Neemia și-au scris cronicile și ele sunt pline de stilul, personalitatea și specificul autorilor lor. Iată ce „motivație“ așează Luca în debutul scrierii lui: „Fiindcă mulți s-au apucat aă alcătuiască o istorie amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, ..., am găsit și eu cu cale, ..., după ce am făcut cercetări cu deamăruntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir, unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor, pe care le-ai primit prin viu grai“ (Luca 1:1-4). Scripturile sunt 100% divine și tot 100% produs uman al autorilor lor. Oamenii aceștia nu le-au scris într-o stare de transă, ci în toată puterea facultăților lor.

Cine trăiește viața nouă în creștinul Nou Testamental? Pe de o parte ni se spune că „Dumnezeu este acela care lucrează în noi și ne dă după plăcerea Lui și voința și îndeplinirea“, iar pe de altă parte ni se spune: „Dați-vă și voi toate silințele!“, „După cum întotdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur“ (Filip 2:13, 14; 2 Petru 1:5). Ca și Scripturile său Cuvântul scris, și viața creștină sau Cuvântul trăit, este 100% dumnezeiesc și tot 100% omenesc.

Cine hotărăște mântuirea? Există „predestinație“ sau trăim după „liberul arbitru“? Ne-a ales Dumnezeu „mai înainte de întemeierea

lumii“ și „nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă“ (Rom. 9:16) sau „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“ (Rom. 10:13)?

Spurgeon spunea că în cetatea mântuirii există două inscripții. Una afară, deasupra porții, pe care scrie:

„Oricine vrea, poate să intre!“

Tot deasupra porții, dar pe dinăuntru este așezată o alta pe care scrie:

„Au intrat numai cei aleși!“

Cum se poate explica aceasta? Bineînțeles că nu se poate explica. Este o antinomie și ea ne dovedește că revelația Scripturii nu este produsul minții omenești, ci este venită spre noi dintr-o lume în care „timpul“ nu mai curge ca în lumea noastră, ci are dimensiunile și caracteristicile „veșniciei“!

Atemporaneitatea - Domnul Isus a subliniat incapacitatea noastră de a pricepe dimensiunile veșniciei: „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucruri cerești? Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer“ (Ioan 3:13). Cum putea fi Isus, Fiul omului și între oameni și ... în cer? N-ar fi fost mai corect să spună: „care a fost în cer“? Criticii au mai remarcat și o altă greșeală „gramaticală“ în Evanghelie. Isus spune: „Mai înainte să se fi născut Avraam, Eu sunt“ (Ioan 8:57). N-ar fi fost mai corect să spună: „Eu am fost“? Nu! Pentru că El era Iehova, Atemporalul, Eternul „Eu sunt Cel ce sunt!“

Tot în categoria manifestărilor miraculoase specifice unei alte sfere de existență trebuiesc încadrate și arătările Domnului Isus de după înviere: El a putut să intre prin uși încuiate (Ioan 20:9), să cunoască gândurile de la distanță (Ioan 20:27), să manânce, dar să nu aibă nevoie de mâncare (Luca 24:36-43), să teleporteze instantaneu trupul său la mari distanțe (Luca 24:31), să se înalțe la cer și să reapară printre ucenici (Ioan 20:17).

Telepatia - Proorocul Elisei a putut auzi de la distanță ce vorbea împăratul Sirienilor cu căpeteniile lui în cort:

Împăratul Siriei era în război cu Israel. Și, într-un sfat pe care l-a ținut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare loc.“ Dar omul lui Dumnezeu a trimis să spună împăratului lui Israel: „Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo Sunt ascunși

Sirienii.“ Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu odată, nici de două ori. Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi, și i-le-a zis: „Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?“ Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, domnul meu; dar proorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.“ (2 Împărați 6:8-12).

Altădată, când trupele sirienilor înconjuraseră muntele ca să pună mâna pe acest erou al evreilor, „văzătorul“ stătea liniștit. În schimb, slujitorul său Ghehazi se agita și se dădea de ceasul morții:

„Ah, domnul meu, ce vom face?“

Profetul i-a răspuns:

„Nu te teme, căci mai mulți sunt cu noi decât cei cu ei.“ Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.“ Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei“ (2 Regi 6:15-17).

Este evident că motivul pentru care profetul Elisei, ca și Ilie de altfel, a fost numit „văzător“ a fost faptul că, spre deosebire de ceilalți, astfel de profeți aveau de la Dumnezeu abilitatea de a pătrunde în realități de dincolo de limitele în care este forțată să viețuiască și să acționeze acum ființa umană.

Apostolul Pavel spunea filosofilor din Atena:

„El (Dumnezeu) a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa“ (Fapte 17:26-28).

Chiar și localizarea cerului „sus“ și a iadului „în adânc“ nu este absolută. Când sunt legate de realități spirituale, noțiunile de spațiu și timp sunt cu totul neadecvate. Pentru un om din România cerul va fi „sus“, dar dacă respectăm direcția fizică, pentru un om aflat în Australia, diametral opus pe cealaltă parte a globului, acel „sus“ va fi de fapt „jos“. Este evident că noțiunile „sus“ și „jos“ au alte încărcături de

semnificație când vorbesc despre lumea prezenței lui Dumnezeu. Cerul nu este „sus“ ca dimensiune fizică, ci în sensul valoric, mai presus decât orice putem cunoaște acum. Tot astfel stau lucrurile și cu „definițiile“ noastre. Am spus că „cerul este locul unde locuiește Dumnezeu“. Asta pare corect până când ne punem întrebarea: „Dar există vreun loc unde nu este Dumnezeu?“ Oare însăși caracterul Lui „omniprezent“ nu ne face să înțelegem că El este pretutindeni?

Este clar că Biblia ne comunică lucruri pe care noi nu le putem pricepe decât „în parte“. Singurul creștin care a „experimentat“ ceva din realitățile cerului ne-a mărturisit inabilitatea lui de a transmite informații despre ceea ce a văzut acolo. Limbajul uman, restrâns la experiența noastră terestră, este incapabil să poată face aceasta:

„E nevoie să mă laud, măcarcă nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunosc un om în Christos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească“ (2 Corinteni 12:1-4).

„Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.“ (1 Corinteni 2:9).

Ne vom recunoaște dincolo de moarte?

„Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor“ (Matei 8:11).

Pentru foarte mulți, aceasta este cea mai importantă întrebare despre viața de dincolo. Nesiguranța unui răspuns pozitiv i-a făcut pe unii să piardă din bucuria anticipării plecării „acasă.“ Apostolul Pavel a trebuit să trateze această deficiență în biserica din Tesalonic.

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci

dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“ (1 tTesaloniceni 5:13-14).

W. Graham Scroogie a scris:

„Ne vom recunoaște unii pe alții în cer?“ Întrebarea are o mare încărcătură sentimentală, iar dorința de a ne revedea cu toți cei care ne-au fost dragi este una foarte generală și intensă. Dacă aș ști că n-am să mai recunosc niciodată ființa iubită cu care am petrecut împreună mai bine de trei zeci și nouă de ani pe pământ dorința mea de a ajunge în cer ar pierde mult din intensitate. Să spui că vom fi cu Christos și asta ne va fi de ajuns, înseamnă să pretinzi că acolo vom fi complet lipsiți de instinctul social și de afecțiunile care ne-au caracterizat așa de mult aici.“

Cerul este un loc al împlinirilor, nu al disoluției. Tot ce a fost frumos în noi aici va fi acolo amplificat la valoarea și calitatea eternității spirituale. Chiar și iubirile noastre cele mai intense vor fi ridicate în cer la niveluri mult superioare care vor marca împlinirile noastre cele mai adânci și mai depline.

După moarte, chiar dacă trebuie să părăsească „cortul“ temporar al trupului în care a fost adăpostit sufletul pe pământ, omul păstrează întreg elementul esențial al personalității lui. Iar faptul că nu vom mai fi „în trup“ pentru intervalul dintre moarte și înviere nu înseamnă că ne vom pierde această identitate. Îngerii n-au trupuri ca noi și totuși există și au personalități distincte. Dacă ei pot avea personalități individuale și se pot recunoaște unul pe celălalt, de ce n-ar fi posibil acest lucru și pentru cei credincioși plecați dincolo de moarte?

În cartea profetului Daniel 9:21 și 10:13 ni se spune că arhanghelul Mihael a venit în ajutorul îngerului Gabriel, care era împiedicat să-și împlinească misiunea lui de agenții satanice. Faptul că aceste fapte cerești nu au corporalitate nu înseamnă că ele nu au o identitate personală. Mihael este Mihael și Gabriel este Gabriel!

Apostolul Pavel le scria celor din Tesalonic despre o reîntâlnire glorioasă în slavă:

„Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorâ din cer,

și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte (1 Tesaloniceni 4:15-17).“

Vechiul Testament subliniază „întregirea“ de dincolo de moarte prin expresia „adăugat la poporul său“ sau „adăugat la părinții lor“ (Gen. 25:8,17; 35:29; Num. 20:24; Deut. 32:50; Jud. 2:10). Această reîntregire dincolo de moarte a fost și speranța care l-a înviorat pe împăratul David, după pierderea copilului născut de Bat Șeba:

„David s-a rugat lui Dumnezeu pentru copil, și a postit; și când a venit acasă, toată noaptea a stat culcat pe pământ. Bătrânii casei au stăruit de el să se scoale de la pământ; dar n-a voit, și n-a mâncat nimic cu ei. A șaptea zi, copilul a murit. Slujitorii lui David s-au temut să-i dea de veste că a murit copilul. Căci ziceau: „Când copilul trăia încă, i-am vorbit, și nu ne-a ascultat: cum să îndrăznim să-i spunem: „A murit copilul?“ Are să se întristeze și mai mult.“ David a băgat de seamă că slujitorii lui vorbeau în șoaptă între ei, și a înțeles că murise copilul. El a zis slujitorilor săi: „A murit copilul?“ Și ei au răspuns: „A murit.“ Atunci David s-a sculat de la pământ. S-a spălat, s-a uns, și și-a schimbat hainele; apoi s-a dus în casa Domnului, și s-a închinat. Întorcându-se acasă, a cerut să i se dea să mănânce, și a mâncat. Slujitorii lui i-au zis: „Ce înseamnă ceea ce faci? Când trăia copilul, posteai și plângeai; și acum, când a murit copilul, te scoli și mănânci!“ El a răspuns: „Când trăia copilul, posteam și plângeam, căci ziceam: „Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?“ Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? Pot să-l întorc în viață? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.“

Vechiul Testament vorbește despre o „locuință a morților“ în care erau trimiși cei ce pășeau dincolo de moarte:

„Locuința morților se mișcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire, ea trezește înaintea ta umbrele, pe toți mai marii pământului, scoală de pe scaunele lor de domnie pe toți împărații neamurilor. Toți iau cuvântul ca să-ți spună: „Și tu ai ajuns fără putere ca noi, și tu ai ajuns ca noi!“ (Isaia 14:9-10).

Domnul Isus vorbește și El despre existența celor de dincolo de moarte:

„ ... cât privește învierea morților, oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu, când zice: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov?“ Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii.“ (Matei 22:31-32).

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Tare vă mai răătăciți!“ (Marcu 12:27).

„Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii.“ (Luca 20:38).

Tot în evanghelia după Luca, Domnul Isus redă ceva din relațiile și discuțiile celor ce au trecut dincolo de moarte. Este vorba despre cunoscuta discuție dintre săracul și bubosul Lazăr și bogatul ajuns în chinul pedepsei. Din păcate, mulți oameni cred că această întâmplare este o „pildă“ și nu o iau în adevărata ei valoare. Domnul Isus nu o prezintă însă drept pildă, ci drept o întâmplare reală:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărâmiturile, care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele. Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine, și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.“

„Fiule“ i-a răspuns Avraam „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar avea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată.“ (Luca 16:19-26).

Este evident că și Lazăr și bogatul fără nume sunt personalități reale care gândesc, văd, se recunosc, comunică și, dacă le-ar fi îngăduit, ar încerca chiar să treacă dintr-o parte în cealaltă a locuinței morților.

Două personalități din vechime au revenit temporar pe pământ ca să stea de vorbă cu Domnul Isus pe muntele schimbării la față. Este vorba despre Moise și Ilie:

„Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare. Și iată că stăteau de vorbă cu El doi bărbați: erau Moise și Ilie, care se arătaseră în slavă, și vorbeau despre sfârșitul Lui pe care avea să-l aibă în Ierusalim. Petru și tovarășii lui erau îngreuiți de somn; dar, când s-au deșteptat bine, au văzut slava lui Isus, și pe cei doi bărbați care stăteau împreună cu El. (Luca 9:29-32)

Cei veniți „de dincolo“ erau așa de reali pentru Petru, Ioan și Iacov încât Petru a spus:

„În clipa când se despărteau bărbații aceștia de Isus, Petru i-a zis lui Isus: „Învățătorule, este bine să fim aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.“ Nu știa ce spune“ (Luca 9:33).

Despre altfel de „colibe“ sau „corturi“ vorbește Domnul Isus în pasajul din Luca 16:9:

„Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.“

Este clar că ne vom recunoaște cu toți aceia cărora le-am făcut bine pe pământul acesta! Aceasta era și nădejdea lui Pavel! Apostolul spera să se reîntâlnească cu toți aceia pe care i-a slujit cu Evanghelia:

Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Christos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră“ (1 Tesaloniceni 2:19-20).

Bineînțeles că cel mai puternic argument în favoarea părerii că după moarte îi vom recunoaște pe toți cei dragi este însăși apariția Domnului Isus după înviere în trupul Său „înnoit“. Maria i-a recunoscut glasul (Ioan 20:16), iar ucenicii au avut posibilitatea să-și împărtășie orice îndoială:

„Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu Sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.“ (Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.)

Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a zis:

„Aveți aici ceva de mâncare?“ I-au dat o bucată de pește fript și un fagur de miere. El le-a luat, și a mâncat înaintea lor“ (Luca 24:37-43).

Este posibil să comunicăm cu cei morți ?

„Dacă cineva se duce la cei ce cheamă pe morți și la ghicitori, ca să curvească după ei, Îmi voi întoarce mâna împotriva omului aceluia, și-l voi nimici din mijlocul poporului lui“ (Levitic 20:6).

Această întrebare vine mai ales din partea celor care au pierdut de curând pe cineva foarte drag și-i simt foarte acut lipsa. Singurătatea produsă de moartea cuiva este una din cele mai grele. Ea poate duce uneori la stări de depresie nervoasă, de melancolie bolnăvicioasă. În astfel de situații, cel în suferință „simte“ parcă prin preajmă prezența ființei iubite. Folclorul popular vorbește despre strigoi și năluci care mai circulă încă noaptea prin preajma locurilor unde au trăit.

În România, este cunoscut cazul marelui scriitor, filolog, istoric și folclorist Bogdan Petriceicu Hașdeu (1838-1907), descendent dintr-un bunic evreu numit „Tadeu“, din Basarabia. Mircea Eliade îl numește „un geniu de o înspăimântătoare vastitate“.

Hașdeu a resimțit foarte acut pierderea fiicei sale Iulia. În anul 1888, la numai nouăsprezece ani, această promițătoare poetă în limba franceză, a fost secerată de o boală necruțătoare pe atunci, tuberculoza. După moartea fiicei sale, Hașdeu a căzut într-o puternică depresie. A devenit pesimist și închis în sine. În fața unei coli albe de hârtie, avea el să mărturisească mai târziu, a simțit deodată o zvâcnire ca o bătaie în tâmpla stângă. Ochii i s-au întunecat și mintea i-a devenit confuză. În ciuda acestui fapt, când și-a revenit, a descoperit cu uimire că pe hârtie erau așternute câteva rânduri, în atât de cunoscuta caligrafie a fiicei sale: „Sunt fericită. Te iubesc. Ne vom revedea. Asta ar trebui să-ți fie deajuns.“

Iulia Hașdeu a fost un copil supradotat, la doi ani jumătate putea citi, la opt ani putea scrie. La opt ani neîmpliniți, Iulia a trecut examenele cumulate ale celor patru clase primare. La 11 ani a absolvit, la Colegiul Național „Sfântul Sava“, cele patru clase gimnaziale. În paralel a urmat cursurile Conservatorului de muzică din București (clasele de pian și canto), pe care le-a terminat cu Premiul I. În 1881, Iulia a plecat

la studii la Paris. După primele examene pe care le trece cu succes a devenit bursieră a Statului Român. În iulie 1886, și-a luat bacalaureatul în litere, la Sorbona (retorică și filosofie), după care urmează cursurile „Ecole des Hautes Etudes“ din Paris. În paralel a luat lecții de pictură cu Diogene-Ulysse Napoleon Maillard și de canto cu tenorul Lawers. Pentru teza de doctorat a ales ca subiect „Filosofia populară a Românilor: logica, psihologia, metafizica, etica“.

Bogdan Petriceicu Hașdeu a fost mândru de inteligența fenomenală a fetei sale. Separați de distanță, cei doi au întreținut o bogată corespondență.

Pentru tatăl cuprins de jale, moartea fetei preaiubite a marcat începutul unui total colaps psihologic. Viața socială și activitatea ca om de litere încetează. Singura lui preocupare rămâne o încercare pasionată de a intra în contact cu fata lui. Retras în singurătate, Hașdeu pornește pe poteca unor cercetări stranie: comunicarea cu cei morți. O mărturie despre asta este cripta funerară din cimitirul Belu din București. Iată o descriere făcută de cineva în anul 1939: „Iată-o! Iulia Hașdeu este printre noi! Pământul i-a păstrat trupul intact chiar și după moarte! Nici un vierme n-a întinat acest crin. Prin sticla vrăjită a criptei, Hașdeu venea să vegheze în fiecare zi trupul copilului îmbălsămat, să stea la masa ei de lucru, printre obiectele care îi aparținuseră și să comunice cu ea într-o limbă numai de ei doi cunoscută. O putem vedea și noi, chiar dacă au trecut între timp cinci zeci de ani. Stă așezată în sarcofagul ei alb, sub un acoperiș de cristal. Este îmbrăcată în alb, fața îi este ca de pergament, de aceiași culoare albă ca și rochia.“ (C. Manolache - „Viața strălucitoare a Iuliei Hașdeu“).

Nefericitul tată dorea însă un loc unde să se poată întâlni cu spiritul fiicei sale departe de curiozitatea și compasiunea oame-nilor. Pentru aceasta, Hașdeu a construit pe proprietatea de la Câmpina un castel memorial, ale cărui planuri, pretinde el, i-au fost tras-mise di-rect de fata lui prin comunicări spiritiste.

Iată pe scurt o descriere a construc-ției făcută de I.L. Cara-giale:

„Templul este orientat spre răsărit, temelia este în formă de cruce cu axa principală perpendiculară pe meridian. Este împărțit în două case, fiecare de câte un etaj, cu un „donjon“ central la mijloc și sugerând conceptul de trinitate. Sculptat în ușa din față și agățat de o grindă de fier este „coat of arms“ (emblema) familiei

Hașdeu: „Pro fide et apatria“ împreună cu dictonul lui Galileo „E pur si muove“. Înăuntru, sub cupola turnului înalt, în mijlocul holului circular se află un stâlp de marmoră roșie care sprijină două scări care urcă spre o galerie de metal. La același nivel cu galeria, deasupra coloanei de marmură se află o statuie a lui Isus, sculptată în lemn de Casciany, un sculptor din Paris. Lumina pătrunde în acest turn prin trei uși cu vitralii. În spatele statuii lui Isus, sub o fereastră circulară se află bustul Iuliei acoperit cu un voal alb subțire. La poalele coloanei se află o fotografie a Iuliei luată în ziua înmormântării. Casele din fiecare parte a turnului au fiecare două încăperi, una mai mare și una mai mică. Într-una dintre case se află pianul Iuliei, despre care se spune că și acum cântă singur. În cealaltă se află biblioteca Iuliei și portretul ei în mărime naturală. Este un castel în care spiritul Iuliei este ușor de identificat ...“

Tânjind după o întâlnire cu Iulia și dorind să biruiască limitele impuse de moartea ei, Hașdeu s-a dedicat experimentelor spiritiste.

În proologul faimoasei lui lucrări „Sic cogito“ (Așa gândesc eu“), el pretinde că toată cartea a fost scrisă sub dictare transcendetă directă, prin comunicare directă cu spiritul fiicei sale, la șase luni după moartea ei.

Hașdeu credea că fata lui veghează asupra lui și-i călăuzește toate acțiunile. De altfel, el susținea că fiica lui a avut puteri paranormale chiar și înainte de moarte, așa că s-a abandonat total autorității spiritului ei. Îmbătrânit și foarte sensibil, ședințele de spiritism îl oboseau foarte repede, așa că nu reușea să scrie decât maximul zece cuvinte ale comunicărilor lui cu Iulia. Pe parcurs, ședințele lui de spiritism au devenit populare, mai ales printre intelectualii vremii. Chiar și pictorul Nicolae Grigorescu, care și-a trăit ultimii ani în vecinătatea castelului, a participat la aceste ceremonii. În ele, s-au desfășurat tot felul de lucruri stranie. Au fost efectuate tot felul de fotografii în încercarea de a imortaliza „aparițiile“ de dincolo de moarte. Una din reușitele acestor experimente este socotită și imaginea bunicului lui Hașdeu, înregistrată pe o placă fotografică „Lumiere 6684“.

Castelul din Câmpina a dat naștere la tot felul de legende locale. Sedus de faima fetei lui Hașdeu, un ziarist obscur din Ardeal, Teodor Olimpiu Albini, a avut o idee demnă de presa modernă: să treacă munții cu un pașaport, să meargă la Câmpina și să adune folclorul creat în jurul castelului. Iată câteva fragmente din însemnările lui, republicate la jumătate de secol mai târziu în revista „Cosânzeana“ din Brașov:

„Noaptea, dincolo de porțile zăvorâte ale castelului, o poți auzi pe Iulia cântând la pian. Câteodată, îl poți auzi și pe bătrânul Hașdeu strigând: „Bravo!“ și aplaudând (la moartea Iuliei avea numai 50 de ani). Uneori poți auzi pianul cântând și în amiaza mare.“

„Nimeni nu îndrăznește să meargă pe lângă castel. Oamenii trec pe cealaltă parte a drumului și-și fac cruce de parcă ar fi speriați de dracu. Oamenii care trăiesc în preajmă s-au plâns la primărie și au cerut ca să fie dărâmate și casa și castelul îndrăcit.“

„Ne-am urcat într-un pom și am stat ascunși toată noaptea. N-am putut vedea nici un strigoi intrând în castel, dar, în zori, domnișoara Iulia a ieșit afară pe terasa din stânga. Era îmbrăcată într-o rochie albă, avea brațele pline de flori, iar părul era adunat într-un coc cu o stea mare. A doua zi, măturătorii au găsit niște flori de-a lungul zidului castelului. Era în septembrie și nu mai era normal să existe flori ca acelea. Chiar și polițaiul îți poate spune că este adevărat.“

„Când veneau domnii la ședințele spiritiste de acolo, la noi se stingeau în casă toate lămpile. Ieri, mama mea a trebuit să le reaprindă de vreo patru ori.“

„Dacă cineva vrea să blesteme când merge pe lângă castel, nu poate. I se lipește limba în gură de parcă ar fi dată cu clei.“

„Uneori, noaptea bătrânul urla ca un lup. Vine la fereastră, cu cămașa de noapte descheiată, cu ochii roșii ca focul, și strigă: „Vină mafilă / Papaliga tatanta“, ți-o spun eu, o descântare vrăjitoarească ...“ (probabil: „Vien, ma fille, papaliga t'attend“, în traducere din franceză: „Vino fata mea, „papaliga“ - așa îl numea Iulia pe tatal ei - te-așteaptă“).

Este evident că Hașdeu a căzut în spiritism (o mișcare pseudo științifică care pretinde că poate comunica cu spiritele celor morți).

Cum a fost posibil așa ceva ? Cum a putut un om de cultura lui Hașdeu să cadă într-o așa rătăcire? Poate faptul că pe când era încă bine și sănătos a fost editorul revistei „Aghiuță“ din București (1863) este un indiciu pentru adevărata sa motivație. Chiar și cartea „Sic Cogito“, nu este altceva decât o lucrare de filosofie spiritistă.

Avem voie să comunicăm cu cei morți?

Biblia este foarte clară și ne interzice cu desăvârșire așa ceva:

„... dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort, sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea; să-i ucideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor“ (Leviticul 20:27).

„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni

care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeuul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta.

Tu să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul, Dumnezeuul tău, nu-ți îngăduie lucrul acesta“ (Deuteronom 18:10-14).

Dumnezeu nu ne interzice ceva ce este imposibil. Nu veți citi, de exemplu, în Biblie că Dumnezeu a spus cuiva „îți interzic să zbori“ sau „îți interzic să te faci nevăzut“ ! Atunci când ne interzice ceva printr-o poruncă expresă, Dumnezeu o face sau pentru că lucrul acela este posibil, dar periculos, sau pentru că lucrul acela poate fi foarte ușor confundat cu o pervertire satanică înrobitoare.

Să ne aducem aminte de râvna împăratului Saul pentru Dumnezeu și felul în care a curățit el țara de astfel de practici:

„Saul îndepărtase din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghiceau“ (1 Samuel 28:3b).

Este evident că ascultarea de Dumnezeu l-a îndemnat să facă asta. Numai neascultarea vinovată l-a făcut apoi să se răzgândească și să meargă la En-Dor:

„La vederea taberii Filistenilor, Saul a fost cuprins de frică, și un tremur puternic i-a apucat inima. Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim..., nici prin prooroci. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: „Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb.“ Slujitorii lui i-au zis: „Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morții.“

Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine, și a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea. Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul chemând un mort, și scoală-mi pe cine-ți voi spune.“

Femeia i-a răspuns: „Știi ce a făcut Saul, cum a nimicit din țară pe cei ce cheamă morții și pe cei ce ghicesc viitorul: pentru ce, deci, întinzi o cursă vieții mele, ca să mă omori?“

Saul i-a jurat pe Domnul și a zis: „Viu este Domnul, că nu ți se va întâmpla nici un rău pentru aceasta.“

Femeia a zis: „Pe cine vrei să-ți scol?“ Și el a răspuns: „Scoală-mi pe Samuel.“

Când a văzut femeia pe Samuel, a scos un țipăt mare și i-a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai înșelat? Tu ești Saul!“

Împăratul i-a zis: „Nu te teme de nimic; dar ce vezi?“ Femeia i-a zis lui Saul: „Văd o ființă dumnezeiască sculându-se din pământ.“

El i-a zis: „Cum e la chip?“ Și ea a răspuns: „Este un bătrân care se scoală, și este învelit cu o mantie.“ Saul a înțeles că era Samuel, și s-a plecat cu fața la pământ, și s-a închinat.

Samuel i-a zis lui Saul: „Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă?“ Saul a răspuns: „Sunt într-o mare strâmtoare: Filistenii îmi fac război, și Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a... răspuns nici prin prooroci, nici prin vise. Și te-am chemat să-mi arăți ce să fac.“

Samuel a zis: „Pentru ce mă întrebi pe mine când Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău? Domnul îți face așa cum îți vestisem din partea Lui; Domnul a rupt împărăția din mâinile tale, și a dat-o altuia, lui David. Și chiar Domnul va da pe Israel împreună cu tine în mâinile Filistenilor. Măine, tu și fiii tăi, veți fi împreună cu mine și Domnul va da tabăra lui Israel în mâinile Filistenilor.“

Îndată Saul a căzut la pământ cât era de lung, și cuvintele lui Samuel l-au umplut de groază; nu mai avea nici o putere, căci nu mâncase toată ziua și toată noaptea. Femeia a venit la Saul, și, văzându-l foarte înspăimântat, i-a zis: „Iată că roaba ta ți-a ascultat glasul; mi-am pus viața în primejdie, ascultând de cuvintele pe care mi le-ai spus“ (1 Samuel 28:5-20).

„Mi-am pus viața în primejdie“ a spus vrăjitoarea din En-Dor. Aceasta pentru că legea lui Dumnezeu interzicea chemarea morților sub amenințarea pedepsei capitale. Poporul lui Dumnezeu trebuie să stea de vorbă cu Dumnezeu, nu cu cei morți!

De fapt, faptul că Saul „a chemat morții“ a fost și motivul care l-a determinat pe Dumnezeu să îl omoare. Dacă n-ar fi făcut acest lucru, poate că ar mai fi rămas în viață:

„Saul a murit, pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât, și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai“ (1 Cronici 10:13-14).

Profetul Isaia se miră din partea lui Dumnezeu de aplecarea celor din Israel spre consultarea cu spiritele celor morți:

„Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc“ răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!“ Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta (Isaia 8:19).

Aceste realități din Vechiul Testament trebuie să ne fie avertismente și nouă, căci și astăzi mulți manifestă o înclinare periculoasă spre supranaturalul magic și spre practici spiritiste. Nu tot ce este supranatural este dumnezeiesc! Cei ce trec în teritoriul „dușmanului“, chiar dacă sunt animați de cele mai sincere porniri, riscă să fie luați „prizonieri“ și să fie „înrobiți“ pentru vecie.

Unii, care vor să-și justifice neascultările, citează întâlnirea dintre Domnul Isus și ucenicii cu Moise și Ilie pe muntele schimbării la față. Ei spun că Dumnezeu ne poate îngădui să stăm de vorbă cu cei plecați „dincolo“. Oare să se fi răzgândit Dumnezeu în această privință?

Nicidecum! Moise și Ilie au apărut atunci și acolo ca să stea de vorbă cu Domnul Isus, nu cu ucenicii! Nu există nici un evreu care să practice astăzi rugăciunea la Moise sau la Ilie, sub pretenția de a primi mijlocirea lor înaintea lui Dumnezeu! Enoh a fost răpit încă de viu la cer ca și Ilie, totuși, nici unui evreu nu i-a trecut vreodată prin cap să caute să stea de vorbă cu el sau să-l roage să mijlocească! Dumnezeuul evreilor este Dumnezeuul „lui Avraam, Isaac și iacob“, dar nici un evreu nu se roagă astăzi patriarhilor! Ei știu că așa ceva ar intra sub pedeapsa divină și ar fi tot una cu idolatria. Necazul este cu unii din poporul lui Dumnezeu de astăzi, cu cei din așa zisa biserică creștină istorică în care s-a furișat pe nevăgare de seamă închinarea la sufletele celor morți sub titlul de „cinstire a sfinților“ sau „rugăciune la sfinți“! Să ne fie îngăduit să spunem că cine o practică se expune la mari pericole spiritiste și dă dovadă de o flagrantă neascultare față de voia lui Dumnezeu. Oare pelerinajele la tot felul de „moaște“ ale unor sfinți nu este la fel de „bolnăvicioasă“ ca și atitudinea lui Hașdeu față de trupul mort al Iuliei ? Și nu este asta o practică la fel de vinovată ca și „chemarea morților“ osândită atât de categoric de Dumnezeu în cartea Deuteronomul?

„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeuul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta“ (Deut. 18:10-11).

Oricât ar încerca ei să o justifice, închinarea la sfinți este o practică vinovată și chiar caraghioasă. Iată ce a scris Erastmus de Rotherdam, un catolic, despre această realitate:

„Și ce să spun despre cei care se înșeală mângâietor pe ei înșiși cu iluzorii absolviri de păcate și care măsoară timpul din purgatoriu cu „clepsidra“, drămuindu-l cu precizia unui tabel matematic în ani, luni, zile și ore de „necesară ispășire?“ Sunt și alții destui care, bazându-se pe mici, dar magice certificate și rugăciuni - inventate în timpul liber de către vreun impostor pios, ca distracție sau ca sursă de umplere a propriului buzunar - cred că pot dobândi bogății, onoare, un viitor fericit, sănătate, eternă prosperitate, viață lungă și o năbădăioasă bătrânețe, încununată toate la sfârșit de rezervarea unui loc „la dreapta lui Christos“ în slavă. În ce privește această cinste de la urmă, ei ar vrea să o amâne pe cât se poate de mai târziu, socotind că bucuriile cerului merită să fie gustate numai atunci când vor fi isprăvit să guste din toate bucuriile acestei lumi, de care se țin strâns legați cu amândouă mâinile!

Negustorul, soldatul și judecătorul deopotrivă cred că pot curăța dintr-o singură mișcare toată murdăria adunată o viață întreagă în grajdul Augean al propriei vieți, plătind cu un singur banuț din averea lor adunată necinstit. Se măgulesc singuri crezând că tot felul de minciuni, beții, certuri, omoruri, înșelătorii, perfidii și dezmățuri imorale pot fi achitate financiar și că odată plătind pentru trecut se pot întoarce să se bălăcească într-o nouă porție de păcate.

Cât de prostește este pentru rangurile bisericești să-și aleagă fiecare câte un sfânt „patron“! Ce caraghios să vezi cum fiecare asemenea sfânt primește câte un anumit sector de activitate și pretinde să i se facă rugăciuni doar într-un anume fel: unul este specializat în alinarea durerilor de dinți, altul în ușurarea nașterilor, un altul în restituirea lucrurilor furate, în salvarea celor naufragiați,

în protejarea animalelor și în multe alte „îndeletniciri“ sfinte, prea multe să le pot enumera. Există chiar și sfinți cu specializări multiple, în special Maica Domnului, pe care omul de rând a ajuns să o cinstească parcă mai mult decât pe Fiul ei, Christos.

Și pentru ce, la urma urmei, se roagă acești oameni prostuți sfinților? Ce le cer? Bineînțeles că cer și primesc lucruri prostești. Priviți frescele cu „izbăviri“ care au început să acopere pereții bisericilor, cățărându-se până și pe bolta tavanelor. Veți vedea oare oameni mulțumind pentru că au fost ajutați să se scape de prostie sau pentru că au ajuns cu o iotă mai înțelepți în viață? Niciodată!

Veți vedea în schimb, scene înfățișând izbăviri de care te apucă râsul: unul care a fost scăpat de la înec, altul care a scăpat cu viață din bătaia pe care i-a tras-o un dușman, un altul care a fugit cu banii în timp ce tovarășii săi de furt se măcelăreau unul pe celălalt, iar un altul pentru că a fost scăpat de la spânzurătoare de un astfel de „sfânt patron al hoților“, care l-a trimis apoi să-i ușureze de bani pe alți câțiva considerați prea împovărați cu avere ...

Cât despre teologi și teologie, cu cât vom spune mai puțin, cu atât va fi mai bine, căci această cețoasă și periculoasă tagmă este înțesată de oameni dintr-o categorie cât se poate de iritabilă și agresivă, în stare să sară imediat la beregata ta, deplin convinși că ești vinovat de cel puțin șase sute de convingeri „eretice“, de care trebuie să te pocăiești. Dacă refuzi, se grăbesc să te declare „rătăcit“ - tactica lor fiind să-i terorizeze cu tunete și trăznete pe toți aceia care nu le sunt pe plac ...

Sfântul apostol Pavel, spun ei, a fost renumit pentru credință, dar a fost complet greșit când a proclamat această credință doar drept „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.“ S-ar putea ca Pavel să fi fost un specialist în ce privește dragostea, dar el, spun ei, a eșuat în încercarea de a o defini și a o delimita cu precizie dialectică în 1 Corinteni 13. În concepția lor, ucenicii din vechime or fi luat ei evlavioși Cina Domnului, dar nici unul din ei n-a știut ce înseamnă „Terminus a ~uo“ și „Terminus ad ~uem“? în transsubstanțiere; și nici n-au priceput cum poate fi trupul lui Christos în două locuri concomitent; sau despre diferențele care există între trupul lui Christos din cer, trupul lui de pe cruce, trupul lui din apă sfințită; și

nici despre momentul precis când are loc transubstanțierea, în care parte a rugăciunii rostită pentru aceasta, ca „~uantitas Discreta“ sau într-o „stare de flux“. Ei sunt siguri că, întrebați despre astfel de lucruri, apostolii n-ar fi știut să răspundă cu exactitatea și subtilitatea la care au ajuns acum discipolii lui Scotus“ (Erasmus de Rotterdam, un mare umanist care a rămas până la moarte în rândurile catolicismului, a criticat „dinăuntru“ abuzurile și „falsurile“ din Biserica Romei. Citatele sunt din lucrarea „Elogiul nebuniei“ - 1511).

Rătăcirea rugăciunii „la sfinții de dincolo“ a fost profețită de apostolul Pavel în Noul Testament:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri; pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Christos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale buneii învățături pe care ai urmat-o până acum. Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios. (1 Timotei 2:1-7).

La întrebarea din titlul acestui subcapitol, „Este posibil să comunicăm cu cei morți?“, trebuie să spunem că Biblia interzice categoric orice încercare de a comunica cu cei morți și că nu există nici un singur text care să ne îndreptățească să credem că sfinții plecați „la Domnul“ ar avea o parte activă, conștientă în activitățile Bisericii de pe pământ sau în viața celor credincioși.

Toate „rugăciunile la sfinți“, „cultul moaștelor“ și „cultul morților“ sunt practici păgâne vinovate furișate pe ușa din dos în creștinism, care-l întristează pe Dumnezeu și dau posibilitate diavolului și duhurilor rele să-i stăpânească pe oameni.

Ce se întâmplă cu mine după ce mor ?

„Isus a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în rai“ (Luca 23:43).

„... aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine, ...“ (Filipeni 1:23).

Moartea nu este un punct final, ci doar o virgulă în povestea vieţii. Luată separat, ea este ca o piesă de „puzzle“, cu forme ciudate şi fără nici o semnificaţie. Această lipsă de semnificaţie este cauza multor sinucideri. Viaţa nu are sens decât în perspectiva veşniciei prin care îşi dobândeşte şi sensul şi valoarea. Tereza de Avila descrie viaţa noastră în lumea de acum ca pe o noapte la un hotel de mâna a doua. J. W. Goethe a spusă „viaţa este copilăria nemuririi noastre“.

Dacă cineva ar încerca să scrie în limba ebraică o carte în care să dovedească faptul că omul trăieşte doar o singură viaţă, aici pe pământ, n-ar putea, pentru că singurul cuvânt pentru viaţă este „haim“, o formă de plural. În ebraică este posibil să spui doar: „Eu am vieţi“. A spune : „Eu am o viaţă, este imposibil“. Religia evreilor este impregnată cu concepţia veşniciei.

Credinţa produce creştinismul; viaţa îl dovedeşte, încercările îl confirmă, iar moartea îl încununează.

Unii oameni se tem așa de mult de moarte că nici nu mai apucă să trăiască! Există o obsesie a morţii care-şi pune amprenta ei urâtă asupra întregii existenţe a cuiva. Iată, de exemplu, una din poeziile pline de angoasă ale lui Marin Sorescu:

Doctore, simt ceva mortal
Aici, în regiunea fiinţei mele.
Mă dor toate organele,
Ziua mă doare soarele
Iar noaptea luna şi stelele.

Mi s-a pus un junghi în norul de pe cer
Pe care până atunci nici nu-l observasem
Şi mă trezesc în fiecare dimineaţă
Cu o senzaţie de iarnă.

Degeaba am luat tot felul de medicamente
Am urât și am iubit, am învățat să citesc
Și chiar am citit niște cărți
Am vorbit cu oamenii și m-am gândit,
Am fost bun și-am fost frumos...

Toate acestea n-au avut nici un efect, doctore
Și-am cheltuit pe ele o groază de ani.
Cred că m-am îmbolnăvit de moarte
Într-o zi când m-am născut.

Fiecare om care trăiește își va pune măcar din când în când întrebarea: „Ce se întâmplă cu mine atunci când mor ?“ Singura autoritate în stare să ne dea un răspuns adevărat la această întrebare este revelația inspirată a Sfințelor Scripturi.

Moartea presupune separarea sufletului de trup. Ceea ce este material în noi intră în descompunere și se întoarce în pământ, iar ceea ce este spiritual își continuă existența ca personalitate conștientă. Unii comentatori înclină să creadă că în intervalul dintre moarte și înviere, credinciosul există într-o stare lipsită de trup. Alții, bazați pe ceea ce scrie în 2 Corinteni 5:1-4, înclină să creadă că sufletul celui mort va fi îmbrăcat într-un „trup temporar“ până la înviere, când va primi un trup dintr-o natură superioară:

„Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veșnică.

Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți desbrăcați de el.

Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață“ (2 Corinteni 5:1-4).

Ceea ce est clar pentru toți este că în acel interval ducem o existență conștientă, chiar dacă nu am fost încă îmbrăcați în trupurile noastre veșnice. Nu plutim în jur prin spațiu ca spirite nevăzute, fără capacitatea de a vorbi sau de a acționa. Și nici nu intrăm într-o stare de somn profund, lipsiți de conștientă și cufundați într-o paralizie letargică. Vom fi foarte vii și foarte apropiați de Domnul Isus, căci a fi „departe de casă“, înseamnă să fim „împreună cu Domnul“:

„Așa dar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă Suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. Da, Suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. (2 Corinteni 5:6-7)

Sunt multe lucruri pe care nu le știm, dar știm cu certitudine că după ultima noastră suflare pe pământ, vom trage prima noastră suflare în locul de dincolo. Pe crucea de la Golgota, Domnul Isus i-a spus tâlharului: Astăzi vei fi cu Mine în rai“.

Cineva remarca un foarte sugestiv paralelism în dialogul care a avut loc atunci pe cruce. Iată cum arată el:

„Și a zis lui Isus:

- *Isus i-a răspuns:*

Doamne

- *Adevărat îți spun*

Adu-ți aminte de mine

- *vei fi cu Mine*

când vei veni

- *astăzi*

în împărăția Ta

- *în rai*

Promisiunea făcută de Domnul Isus tâlharului a fost că, odată plecat din trup, va fi imediat „cu Domnul“! Putem trage de aici trei concluzii: Că sufletul supraviețuiește morții fizice și dezintegrării trupului.

Că sufletul și trupul există separat. În vreme ce trupul este coborât în groapă, sufletul poate fi cu Christos. Acolo, el va fi conștient că este împreună cu Domnul.

Nu există nici o pauză între momentul morții și intrarea sufletului în răscumpărat în bucuria și strălucirea cerului.

Ce este însă cu așa numitul „somn al sufletului“ despre care vorbesc unii?

Este adevărat că această expresie poetică apare de câteva ori în textul Scripturii (Ioan 11:11; 1 Corinteni 15:6, 18, 20, 51; 1 Tesaloniceni 4:13-15). În toate aceste instanțe însă expresia „somn“ este folosită în sensul ei metaforic și nu trebuie luată în sens literal. Contextul local scoate foarte clar în evidență această realitate.

Când Domnul Isus spune despre Lazăr că „doarme“, el tâlmăcește apoi că a vrut să spună că „Lazăr a murit“. Folosirea expresiei somn a fost necesară pentru a sublinia faptul că Domnul poate să învieze pe cineva tot așa cum este cineva sculat din somn dimineața.

Există alte pasaje care ne arată clar că sufletele sunt conștiente și treze după moarte. Să luăm numai exemplul dat de Domnul Isus în întâmplarea cu bogatul și lazăr (Luca 16:19-31).

„... Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta. „Fiule“, i-a răspuns Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.“ ...

Din informațiile pe care ni le pune la dispoziție acest text este clar că dincolo de moarte există două destinații temporare: o anticameră a cerului veșnic și o anticameră a chinului veșnic. Cea dintâi se numește „rai“ sau „paradis“ (acest termen fiind o transliterare a unui cuvânt caldeean stravechi care înseamnă „grădină“), în timp ce al doilea se numește „iad“ și este un preambul la „iazul cu foc“ care este „moartea a doua“.

Ca să sistematizăm informațiile pe care ni le pune la dispoziție Biblia despre moarte, va prezentăm două reprezentări grafice preluate

de la teologul american Clarence Larkin. Practic, interesul despre profeție și despre lucrurile tainice ale Scripturii a reînviat prin operele lui C. I. Scofield și Clarence Larkin. Cine a fost acest Larkin?

Pastor baptist, învățător biblic și scriitor, Clarence Larkin s-a năcut pe 28 Octombrie 1850 în orașul Chester din statul american Pensilvania. S-a întors la Christos la vârsta de 19 ani și imediat a simțit chemarea de a intra în lucrarea Evangheliei. Din păcate, toate ușile către studiu și lucrare i-au fost închise pentru o vreme, așa că s-a angajat la o bancă.

La 21 de ani, a părăsit slujba la bancă și s-a dus la colegiu, de unde a absolvit cu o diplomă de inginer mecanic. A continuat această profesie un timp, angajat ca desenator tehnic, după care a fost angajat ca profesor la o școală de orbi. Această ultimă îndeletnicire l-a forțat să-și dezvolte foarte mult capacitățile lui descriptive, abilitate folosită mai târziu de Dumnezeu pentru a produce o operă monumentală în domeniul reprezentărilor biblice. Din cauza sănătății șubrede, Clarence a trebuit să părăsească slujba de profesor. După o perioadă îndelungată de odihnă, a deschis o companie proprie de produs bunuri de larg consum.

Nemulțumit de ceea ce făcea, a simțit iarăși că Dumnezeu îl voia în lucrarea Evangheliei. Prin convertire devenise membru în biserica Episcopaliană, dar în 1882, la vârsta de 32 de ani, a trecut la bapțiști, unde a fost ordonat ca păstor doi ani mai târziu. În felul acesta, el a trecut direct din mecanică în lucrarea creștină. A păstorit mai întâi o biserică în Jenneth Square, Pensilvania, iar apoi s-a mutat la biserica din Fox Chase, Pensilvania, unde a rămas timp de 20 de ani. La început nu a fost „premilenist“, dar prin studierea Scripturilor și a câtorva cărți care i-au căzut atunci în mână și-a însușit foarte repede această convingere. Abia atunci a înțeles Larkin de ce Dumnezeu îngrijise toate peregrinările lui profesionale din tinerețe. Pasionat de cele descoperite din textul Bibliei, el a început să deseneze planșe mari pe care le-a folosit ca să transmită adevărul de la amvonul bisericii. Colecția de planșe a fost numită „Adevărul Profetic“. Larkin a devenit foarte repede cunoscut și a fost invitat să-și țină studiile cu planșe la două Institute Biblice. Planșele lui profetice au devenit renumite și i s-au publicat în cărți care au cunoscut imediat o foarte mare circulație.

Când a izbucnit primul război mondial în 1914, Larkin a fost chemat să vorbească despre „Război și Profeție“. Acest studiu în istorie

I-a determinat apoi să se aștearnă la lucru și să pregătească o lucrare despre „Adevărul dispensațional“ (Planul și scopul lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor). A petrecut trei ani din viață plănuiind și desenând planșe care să descrie acest subiect. Marele interes cu care a fost primită această lucrare tipărită în 1918 l-a convins că lumea era pregătită de Dumnezeu și chiar aștepta o carte de felul acesta. Pentru că a fost răspândită în toată America și distribuită și în alte țări, cea dintâi ediție a fost epuizată foarte repede. A urmat repede o a doua ediție, epuizată și ea foarte curât. Dându-și seama că s-ar putea să fie vorba de o lucrare care avea șansa să rămână o operă de referință pentru generațiile următoare, Larkin s-a apucat iarăși de lucru, a adăugat și alte planșe și a tipărit-o în forma în care circulă și astăzi.

Au urmat apoi alte cărți: „Împarte drept Cuvântul adevărului“, „Cartea profetului daniel“, „Lumea spiritelor“, „Cea de a doua venire a lui Christos“, „Cabinet de medicamente pentru creștinul care practică medicina“ și un manual de evanghелиism.

Om pașnic și blând, Larkin a deplâns tendința unor autori de a spune lucruri neplăcute unii despre alții. Deși lucrările lui au stârnit controverse aprinse, el s-a mărginit întotdeauna să prezinte adevărul așa cum îl vedea în Scripturi. De fapt, l-a început nici nu s-a gândit că-și va publica vreodată planșele. Dumnezeu, în providența sa, i-a luat-o însă înainte și, în ultimii cinci ani de viață, a trebuit să renunțe la pastorat și să se dedice în întregime scrisului. A trecut la Domnul pe 24 Ianuarie 1924.

Din planșele lui Larkin putem înțelege mai ușor învățătura Bibliei despre „viața de dincolo“. Prima planșă plasează existența noastră în contextul celor trei ceruri: cerul terestru, cerul astronomic și cel de al treilea cer sau „locuința lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 12:1-4; Apocalipsa 4:1-11).

Moartea a intrat în lume prin păcatul lui Adam. Primul om care s-a coborât în locuința morților a fost fiul lui Adam, Abel. De atunci și până la ultimul urmaș al lui Adam, fiecare om este dator „să moară o singură dată, după care vine judecată“ (...). Locuința morților se numește în ebraică „geber“, iar în greacă „Mnemeion“.

Cu ocazia potopului, duhurile care s-au părăsit locuința (2 Petru 2:4; Iuda 6) au fost trimise și ele într-o „temniță specială“ numită „adânc“ sau „tartarus“ (T). Tot în „adânc“ (A) există și „Abaddon“ în

ebraică sau „Apolion“ grecește, împăratul duhurilor despre care vorbește Apocalipsa 9:1-11).

Ceilalți oameni care l-au urmat pe Abel în locuința morților au fost repartizați în două sectoare ale acesteia: Paradisul“ (P) sau „Iadul“ (H). Între cele două destinații există o „prăpastie“ (!) foarte mare care împiedică trecerea dintr-o poartă în alta (G). Despre această realitate ne-a vorbit Domnul Isus în întâmplarea cu bogatul și cu Lazăr (Luca 16:19-31). În „Paradis“ sau în sânul lui Avraam, au fost trimiși de-a lungul vremii toți aceia care au avut „credința mântuitoare în Dumnezeu“. Acest Avraam este numit „Tatăl tuturor credincioșilor“. La învierea Sa, Domnul Isus a golit „Paradisul“ morților și i-a transferat pe toți cei ce-și puseseră încrederea în iertarea oferită de Dumnezeu în „paradisul ceresc“(E):

„Și îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea lui, au intrat în Sfânta cetate, și s-au arătat multora“ (Matei 27:51).

Astăzi, locul în care a stat vremelnic săracul Lazăr este gol. Cei care mor „în Domnul“ merg acum direct în paradisul ceresc („Gradina“) să fie „cu Domnul“.

La „răpire“ cei morți din „partadisul ceresc“ o vor lua înaintea celor de pe pământ, vor reveni pe norii cerului ca să se întâlnească cu creștinii care vor fi „schimbați“ într-o clipită și vor merge împreună înaintea „scaunului de judecată al lui Christos“(C) pentru Judecata sfinților (C). Această judecată nu va fi spre osândă, ci numai spre curățire și răsplătire:

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup“ (2 Corinteni 5:10).

Duă curățirea prin judecată și după primirea cununilor ca răsplată, sfinții vor merge în „Noul Ierusalim“(J), de unde vor reveni împreună cu Christos:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul

Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.“ (Apocalipsa 21:1-4).

Învierea și judecata se va face în etape:

„Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos; dar fiecare la rândul cetei lui. Christos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Christos“ (1 Corinteni 15:20-23).

La vremea sfârșitului, morții nelegiuți și „îngerii căzuți vor merge la „Judecata cea Mare“(W) (Iuda 6); Apocalipsa 20:11-15), la care „sfinții“ vor face parte din completul de judecată:

„Nu știți ca sfinții vor judeca lumea. Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile lumii acesteia?“ (1 Corinteni 6:2-3)

La Judecata cea Mare nu va fi mântuire, ci numai osândă. Încredințați de faptele lor, toți vor da dreptate lui Dumnezeu, dar va fi prea târziu. Dumnezeu îi va arunca în „Iazul de foc“(G), numit evreiește „Tofet“, iar grecește „Gheena“:

„Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15).

Există „purgatoriu“ ?

„... acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte

păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“ (Evrei 9:26-28).

Un studiu despre cer fără o discuție despre o dogmă împărtășită de milioane de oameni ar fi incompletă. Este vorba despre învățătura catolică a „purgatoriului“. Această dogmă a fost rezumată astfel de cardinalul J. Gibbons în cartea „Credința părinților noștri“:

„Biserica catolică crede și propovăduiește că, pe lângă un loc de chin veșnic pentru cei răi și un loc de odihnă veșnică pentru cei neprihăniți, mai există dincolo de moarte și un loc „de mijloc“ consacrat pedepselor temporare și destinat tuturor acelor care au murit în păcatele lor sau care n-au satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele deja iertate. Biserica mai învață că, deși sufletele care au ajuns în această stare de mijloc, numită în mod obișnuit purgatoriu, nu se pot ajuta ei înșiși, ajutorul le poate fi dat de actele de mijlocire ale credincioșilor de pe pământ.“

Biserica Romei învață deci că purgatoriul este „locul în care de departe majoritatea credincioși decedați suferă în chinuri prin care au șansa să se curățească în mod treptat.“

Cineva s-ar aștepta ca o doctrină așa de grozavă să se bucure de suportul unei mulțimi de texte biblice. Este oare însă așa ? Iată ce citim în „The Catholic Dictionary“:

„Pentru dovezile care suportă existența purgatoriului va trebui să facem apel la spiritul general al principiilor din Scriptură, nu la un text anumit. Ne îndoiim că Scripturile conțin un astfel de pasaj care să discute direct și explicit această doctrină.“

Este menționat „cerul“ în Scriptură? Da, de multe ori. Este menționat „iadul“ ? Da, de multe ori. Este menționat „purgatoriul“? Nici măcar o singură dată !

Ideia existenței lui posibile a apărut abea prin secolul doi și nu a fost decretată drept articol de credință al Bisericii Catolice decât în 1439, la Consiliul de la Florența.

Nu este oare straniu că Scriptura tace, că biserica primară n-a știut nimic despre acest subiect, și că au trebuit să treacă paisprezece secole până ce Biserica Catolică a adoptat această „metodă de adunat bani“ ? Nu este de mirare că Hugh latimer a numit-o: „Purtgatoriu pentru pungă“.

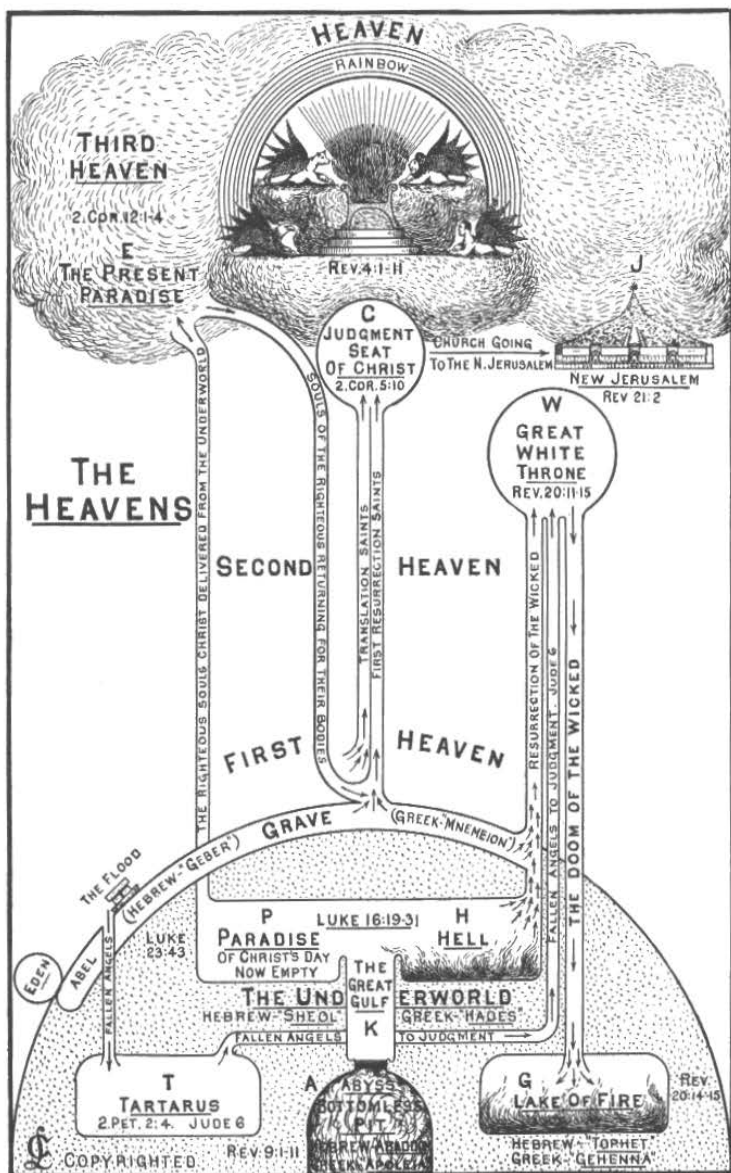
Majoritatea protestanților nu-și dau seama că, potrivit acestor dogme, până și cei mai devotați și mai credincioși membri ai Bisericii Catolice, cu rare excepții (de care nimeni nu poate fi sigur), trebuie să treacă prin flăcările purgatorului, „flăcări care sunt mai dureroase decât orice durere din lumea aceasta“ (St. Thomas A' uinas)

Ca să înlesnească „scoaterea“ mai rapidă a cuiva din purgatoriu, Biserica catolică a inventat practica „indulgențelor“. În schimbul unei anumite sume de bani, Biserica avea puterea să „absolve de vină“ anumiți păcătoși. Nu este de mirare că o asemenea negustorie l-a dezgustat și scandalizat în Germania pe un om ca Martin Luther. Timp de câțiva ani, el a protestat în van condamnămnd faptul că unii preoți colindau țara și vindeau „indulgențe“ pentru bani care se vărsau apoi în visteriile nesătule ale papalității. Luther intuise foarte bine că o astfel de „iertare“ împietrea de fapt inimile oamenilor și permanentiza starea lor de păcat. Posibilitatea cumpărării „indulgențelor“ închidea oamenilor calea spre adevărata pocăință și iertare. Picătura care a făcut ca paharul răbdării lui Luther să dea pe afară a fost în special activitatea scandaloasă a unui călugăr pe nume Johan Tetzel. Folosind un limbaj foarte vulgar Tetzel striga cât îl ținea gura: „Am indulgențe pentru orice păcat. Chiar și dacă ați fi necinstit-o pe fecioara Maria, pot să vă vând iertare. Veniți și cumpărați!“ Pe data de 31 octombrie 1517, Martin Luther a afișat public pe ușa bisericii din Wittenberg cele nouă zeci și cinci de teze din care s-a născut Reforma.

Cu toate că nu este chiar așa de dogmatică cu învățătura despre purgatoriu, Biserica Ortodoxă a împrumutat „afacerea“ și practică și ea un fel de „negustorie“ a pomenilor pentru sufletele celor morți. Asta seamănă și la noi frica de ceea ce-i așteaptă pe credincioși dincolo de pragul morții și strecoară în suflet groaza pentru lumea de dincolo.

Oare acesta este felul în care se poartă Dumnezeu cu preaiubiții Săi ? Acesta este locul de odihnă promis despre care le-a spus că se duce să li-l pregătească ? Este oare această perspectivă motivația care l-a însuflețit pe Pavel să dorească să plece din lumea aceasta spre o realitate „cu mult mai bună“ (Filipeni 1:23) ?

Din cauza purgatorului, chiar și cei mai devotați Catolici trăiesc în frica de moarte și de ceea ce s-ar putea să-i aștepte în clipa plecării din lumea aceasta. Dar Christos a luat formă umană tocmai pentru ca „să-i izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată

viață“ (Evrei 2:15). Învățătura despre purgatoriu înlesnește Bisericii Catolice să-i țină în mână pe membrii ei și viața și în moarte. Și toate acestea fără nici cel mai mic suport în textul Scripturilor.

„Purgație (curățire)? Da! Purgatoriu (curățatorie) Nu!“ Așa a scris John Gilmore.

„Purgația nu are nevoie de Purgatoriu. Un alt fel de a o spune este că purgatoriul este necesar, dar este de domeniul trecutului ... Biblia ne spune că „curațirea“ noastră s-a făcut! Locul în care s-a săvârșit această lucrare a fost la Crucea Calvarului, când Isus a murit pentru păcatele noastre. El a devenit Jertfa de curățire. Epistola către evrei spune că Isus „a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile preînalte“ (Evrei 1:3).

Așa că, deplin încredințați și ancorați în infailibilul Cuvânt al lui Dumnezeu, conștienți că am păcătuit profund, noi ne mărturisim aceste păcate lui Christos, singurul nostru Mijlocitor la Dumnezeu, și ne încredințăm sufletele în păstrarea Lui, știind că El este credincios promisiunii Sale și că poate și vrea „să ne curățească de orice păcat“ (1 Ioan 1:7).

Ce se întâmplă cu pruncii și cu oligofrenii care mor ?

„Isus a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a unora ca ei“ (Matei 19:14).

Notă: În acest subcapitol, termenul de „prunc“ se aplică copiilor care n-au ajuns încă la vârsta responsabilității și copiilor nedezvoltați mental, numiți și oligofreni.

Aceasta este una din întrebările inevitabile când vorbim cu cineva despre cer, mai ales dacă este vorba despre părinți care și-au pierdut un prunc sau de părinți care îngrijesc copii nedezvoltați mental. Acest gen de copii reprezintă astăzi un segment important din populația lumii. Ce se va întâmpla cu ei?

„Noi credem că toți pruncii care mor sunt incluși în alegerea prin har și regenerați de Duhul Sfânt care lucrează unde vrea el și cum vrea el.“ Această formulare din mărturisirea de credință a Bisericii Reformate se bucură de multă simpatie și suport în rândul multor creștini. Are ea însă suport și în afirmațiile Scripturii?

Există două afirmații făcute de apostolul Pavel care par a-i include și pe cei ce mor înainte de a ajunge la responsabilitatea morală: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ și „moartea a domnit de la Adam și până la Moise, chiar peste cei ce păcătuiseră printr-o clăcare de lege asemănătoare cu a lui Adam“ (Romani 3:23; 5:14).

Punctul de vedere Romano-Catolic conform căruia copiii nebotezați sunt pierduți pe veci, pe lângă faptul că este lipsit de orice suport biblic, este total inacceptabil pentru conștiința credincioșilor evanghelici. Textul din Romani 5:14, 19 afirmă că toată rasa umană a fost inclusă în păcătuirea lui Adam, se află acum „în corpore“ sub pedeapsa divină și suferă, în fiecare exemplar al rasei, consecințele, vinovăția și pedeapsa din pricina naturii corupte moștenite. Miller Erickson ne oferă următorul comentariu:

„În cazul vinovăției, ca și în acela al neprihănirii imputate, trebuie să existe niște decizii conștiente și voluntare din partea noastră. Faptul că Christos a murit pentru toți nu înseamnă că El îi și mântuiește în mod automat pe toți. Tot așa, faptul că toți sunt din Adam nu-i condamnă automat pe toți la pierzare. Trebuie să existe o inițiativă proprie, un act conștient care să marcheze alegerea. Până atunci, vinovăția și neprihănirea sunt doar „principiale“ și „potențiale“. Prin urmare, pruncii care n-au ajuns încă la vârsta responsabilității sunt în afara regimului de condamnare. Dacă un prunc moare înainte ca el să poată face o decizie morală conștientă, el nu intră în condamnarea generală pentru păcat.“

Majoritatea oamenilor sunt gata să admită că mântuirea pruncilor se va face, nu prin meritele lor, ci tot prin lucrarea izbăvitoare a lui Dumnezeu în Christos. Și ei vor fi socotiți neprihăniți numai pe baza meritelor lui Christos, care a reparat greșeala lui Adam și a readus în lumea noastră viața și neprihănirea.

„Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!

... Astfel, deci, după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură Hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o Hotărâre de neprihănire care dă viața.

Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“ (Romani 5:17-19).

Scriptura diferențiază în mod clar între cei responsabili moral de acțiunile lor și ceilalți. Aceștia au fost excluși de Dumnezeu din pedeapsa care a căzut peste israeliții care au refuzat cu încăpățănare să intre în Canaan:

„Domnul a auzit glasul cuvintelor voastre. S-a mâniat, și a jurat, zicând: „Nici unul din bărbații care fac parte din acest neam rău nu va vedea țara aceea bună pe care am jurat că o voi da părinților voștri, în afară de Caleb, fiul lui Iefune. El o va vedea, și țara în care a mers, o voi da lui și copiilor lui, pentru că a urmat în totul calea Domnului.“

„Domnul S-a mâniat și pe mine, din pricina voastră și a zis: „Nici tu nu vei intra în ea. Iosua, fiul lui Nun, slujitorul tău, va intra în ea; întărește-l, căci el va pune pe Israel în stăpânirea țării aceleia. Și pruncii voștri, despre care ai zis: „Vor fi de jaf!“ și fiii voștri, care nu cunosc azi nici binele nici răul, ei vor intra în ea; da, lor le-o voi da, și ei o vor stăpâni. (Deuteronomul 1:34-39).

Dumnezeu a făcut aceeași excepție și pentru cei „mai mult de o sută două zeci de mii (din Ninive) care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor“ (Iona 4:11).

Domnul Isus a iubit foarte mult copilașii și a vorbit despre ei. Nici o singură dată n-a spus însă că ei s-ar afla în pericolul pierzării. De fapt, afirmațiile Lui par să indice contrariul:

„Atunci I-au adus niște copilași, ca să-Și pună mâinile peste ei, și să Se roage pentru ei. Dar ucenicii îi certau.

„Și Isus le-a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.“ (Matei 19:14).

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 18:10)

„Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți“ (Matei 18:14).

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor“ (Matei 18:3).

În legătură cu aceste versete, marele teolog Dr. A. H. Strong afirmă:

„Cu toate că aceste cuvinte ale Domnului Isus par într-adevăr să excludă ideea că pruncii sunt salvați prin neprihănirea lor naturală și prin sfințenia lor, fără imputarea ispășirii binecuvântate date prin Christos, ele includ totuși ideea că tocmai acești prunci au parte de binecuvântările divine. Cu alte cuvinte, dragostea lui Christos pentru copiii este așa de mare încât îi dă deja drept beneficiari ai binecuvântării și ispășirii Lui, iar prin aceasta, deja cetățeni ai împărăției cerurilor“ (Systematic Theology, Philadelphia: Judson Press, 1907, 662).

Putem afirma cu convingere că același Christos care a primit la Sine copiii când era pe pământ, îi va primi în același fel și acum când este în slavă.

În sprijinul ideii despre cetățenia cerească a copiilor mai există un exemplu. Vă amintiți cât de deosebită, chiar contrastantă a fost atitudinea împăratului david în fața morții a doi copii de ai săi? Unul era un adult, iar celălalt un prunc nou născut. Comparați și voi plângerile lui David:

„Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!“ (2 Samuel 18:33).

„Când trăia copilul, posteam și plâneam, căci ziceam: „Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?“ Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? Pot să-l întorc în viață? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine“ (2 Samuel 12:22-23).

Întrebarea firească ce se naște când discutăm acest subiect este: „Care este vârsta a responsabilității morale?“ Nu cred că există una anume, deoarece copiii se maturizează diferit. O părere destul de îndreptățită recomandă acest prag:

„Atunci când ei, printr-un act independent de liberă alegere, leapădă credința familiei sau grupului din care fac parte, când sunt deplin conștienți de responsabilitatea alegerii lor și sunt destul de

autonomi ca s-o poată face, știind că se exclud singuri prin aceasta din proviziile harului lui Dumnezeu acordat lor până atunci din cauza imaturității lor spirituale“

S-ar putea ca noi să nu știm când este aceasta cu precizie, dar fiți liniștiți, „Domnul cvunoaște pe cei ce sunt ai Săi“ (2 Timotei 2:19).

Bazați pe toate aceste texte din Biblie și cu certitudinea unui cuget luminat de Duhul Sfânt putem fi deplin încredințați că „pruncii“ noștri sunt în siguranță în mâinile lui Isus. În plus, putem spune cu o deplină nădejde:

„Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?“ (Geneza 18:25).

Capitolul 3

Schimbare și progres în cer

Cum va fi în cer ?

Ce schimbări vor avea loc?

Vor exista oare creștere și progres în cer ?

Care este rolul îngerilor în cer ?

Cine au fost „fiii lui Dumnezeu“ în Geneza 6 ?

Cine au fost „uriașii“ Bibliei ?

„Unii oameni vorbesc despre cer ca despre un loc mitic, imaginar. O fac cu un zâmbet pe buze și cu un ton ironic care vrea să spună că cerul este doar o invenție a omului, un tărâm de poveste în care ne refugiem când vrem să scăpăm de realitate.

Alții spun că cerul este doar o stare a minții, un echilibru psihic fericit dat ca recompensă celor ce s-au străduit din toată inima să fie „buni“. Astfel de oameni susțin că raiul și iadul sunt ceea ce faci din viața aceasta, o proiecție a stării tale lăuntrice.

... Să fie cerul un loc real ? Niciodată!“ - Charles F. Ball

Cum va fi în cer?

„Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Corinteni 2:9).

Părerea populară despre cer este că, dacă există, acest loc trebuie să fie un loc al luxului și abundenței în care ni se vor împlini toate plăcerile trupului, un domeniu în care nu va exista nimic neplăcut. Cerul este imaginat în termeni pământești, amplificați foarte mult.

În mărturisirile noastre de credință creștine este scris:

„Scopul suprem al existenței omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure veșnic în prezența Lui.“

Oamenii de astăzi au inversat acest articol de credință într-unul care ar suna cam așa:

„Scopul suprem al lui Dumnezeu este să-l satisfacă deplin pe om.“

Aceasta este perspectiva populară despre ceea ce ne așteaptă în cer. Condițiilor pe care ar trebui să le îndeplinim ca să ajungem acolo se bucură de o mult mai redusă atenție.

Aproape în toate culturile primitive găsim un fel de anticipare a vieții de dincolo de moarte. Natura umană tânjește după nemurire.

Religiile primitive amintesc despre o ființă supremă care trebuie înduplecată și despre niște spirite răutăcioase ostile, ca și despre un fel de echitate a dobândirii unei anumite răsplătiri. Toate aceste elemente sunt împachetate într-o atmosferă de frică care caracterizează mai toate trăirile spirituale necreștine.

Budiștii și hindușii vorbesc despre „nirvana“, care promite desfătarea prin absorbirea sufletului în Ființa supremă.

Indienii din America de nord vorbesc despre niște eterne câmpuri de vânătoare, iar musulmanii despre raiul belșugului de orez și de femei pentru împlinirea tuturor dorințelor senzuale.

Toate aceste elemente care anticipează eternitatea, oricât de deformate ar fi ele, mărturisesc despre niște cunoștințe comune care au caracterizat proto-istoria omenirii și au fost denaturate de imaginația și starea de decadență a omenirii.

Spre deosebire de mitologia deformată a popoarelor, evreii au primit și păstrat din partea lui Dumnezeu depozitul de revelație divină. Biblia cuprinde ceea ce apostolul Pavel numește „oracolele lui Dumnezeu“:

„Care este, deci, înțaietatea Iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu“ (Romani 3:2).

Iată ce nădărdia patriarhul Iov:

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu“ (Iov 19:25-27).

Iată ce găsim în cartea Psalmilor:

„Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău“ (Psalmul 17:15).

Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mână dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer în afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire“ (Psalmul 73:23-26).

Noul Testament ridică această viziune a evreilor despre viața de dincolo la dimensiuni noi, anunțându-ne că ne așteaptă lucruri imposibil de exprimat sau experimentat în termenii actualei noastre existențe.

Elementul suprem al împlinirii noastre va fi comuniunea cu Dumnezeu supremul conducător al universului și în același timp Tată al nostru, prin Domnul Isus, Mântuitorul nostru:

„Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor“ (Apocalipsa 21:3).

Unde vom locui în cer ?

Chiar dacă ar fi să ne limităm la universul acesta material, mintea umană se află mereu în căutarea unor alte forme de viață. Tehnologia modernă, cu toate radiotelescoapele ei „ascultă“ și „privește“ spre limitele cele mai îndepărtate ale universului ca să detecteze semne ale prezenței unor alte civilizații. Ceea ce intuieste rațiunea noastră este

descriș deja în Biblie. În universul multidimensional și multistratificat al lui Dumnezeu, dincolo de dimensiunile materiale care marchează acum limitele locuinței noastre, există o sumedenie de alte făpturi și alte „locuințe“:

„Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Christos Isus, Domnul nostru“ (Efeseni 3:8-11).

„Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor“ (Efeseni 1:17-21).

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul“ (Filipeni 2:9-11)

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El“ (Coloseni 1:15-16).

„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură

(Sau: zidire.), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Christos, Domnul nostru“ (Romani 8:38-39).

În vastitatea acestui univers multistratificat, există chiar și locuri pentru făpturile ostile guvernării divine:

„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efeseni 6:11-12).

„A desbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“ (Coloseni 2:15).

Unde ne vom duce noi după moarte? Iată ce spune Domnul Isus ucenicilor lui din toate veacurile:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14:1-3).

Expresia „casa Tatălui Meu“ sugerează două lucruri: familiaritate cu Dumnezeu și realitatea unui spațiu simbolizat pe pământ de clădirea Templului. Pe vremea lui Solomon, templul avea a sumedenie de „cămări“, de terase, de curți interioare și de săli care adăposteau mulțimile venite la închinare.

Se pare că ucenicii erau îngroziți de perspectiva despărțirii de Învățătorul lor și a trebuit ca Domnul Isus să le spună câteva cuvinte de încurajare. „Aveți credință în Dumnezeu! Aveți credință și în Mine. Nu Mi-am ținut Eu cuvântul în tot ce v-am spus până acum? Aveți încredere în Mine!“

Când Dr. R. W. Dale, marele predicator american, era pe moarte, a venit peste el un mare întunec și o mare spaimă. Cel care întărise credința mulțimilor se clătina acum el însuși. Din fericire pentru noi, el a mai trăit suficient ca să ne lase scris despre această întâmplare:

„În toată casa era liniște. La puțin timp după miezul nopții m-am trezit într-o durere cumplită și m-a copleșit un puternic sentiment de întristare. Apoi, întristarea s-a transformat în panică. Nu voiam s-o trezesc pe soția și pe fetele mele, care dormeau biruite de somn după atâtea nopți de veghe. Am stat singur în tăcere, luptându-mă din răsuputeri cu apăsarea acea neagră provocată parcă de un pericol neștiut. Când încleștarea aceea mortală a ajuns la apogeu, L-am simțit parcă pe Isus venind și stând în picioare lângă patul meu ca să-mi spună aceste cuvinte: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. etc.“ Cuvintele acelea m-au liniștit și m-am simțit dintr-o dată în siguranță în îmbrățișarea Lui.“

Cu câțiva ani înainte de moartea lui Richard Wurmbrand, l-am însoțit pe Aurel Popescu într-o vizită la Palos Verdes. Când doamnele s-au retras la bucătărie să pregătească ceva de mâncare, fratele Aurel s-a plecat discret spre fotoliul în care stătea nenea Richard și i-a spus mai mult pe șoptite:

- „Richard, nu de mult am început să mă preocupe serios problema morții. Și Valerica și eu suntem aproape de moarte și mă ia un fior rece pe sira spinării când mă gândesc la aceasta. Tu ești obișnuit cu moartea. De vreo 35 de ani ... tot „mori“! Ce simți tu când te gândești la moarte?“

Lăsându-se puțin pe spate ca să stea mai comod în fotoliu, nenea Richard s-a gândit puțin... El și-a dat seama repede că Aurel nu avea nevoie de texte biblice sau de predici. Omul de lângă el, prietenul de atâția ani de zile avea nevoie de un exemplu, așa că nenea Richard s-a gândit la ceva, a lăsat să i se lumineze fața de un zâmbet larg și a spus:

- „Singurul sentiment care mă copleșește când mă gândesc la moarte este ... curiozitatea. Vezi, am fost cu Domnul Isus de atâția ani împreună. Am umblat împreună. Am fost în celula morții din închisoare, dar am fost și în casele regelui la Versoix. Am fost cu El în foarte multe țări ale lumii. Am fost cu El sănătos și am fost cu El bolnav. Am fost cu El la săraci și am fost cu El la bogați. Peste tot L-am văzut ce face și cum face. Când mă gândesc la clipa marii treceri dincolo îmi zic: „Sunt curios să văd cum o să o facă pe asta! Cred că voi învăța ceva de la El și cu ocazia asta!“

Mărturisesc că și fratelui Aurel și mie ne-a rămas gura căscată. La așa ceva nu ne gândisem încă. Moartea ca o mare ... curiozitate. Pentru

cel ce umblă zi de zi cu Domnul Isus, moartea va fi într-adevăr intrarea într-o nouă și minunată ... realitate.

Îată ce ne spune apostolul Pavel pe această temă:

„E nevoie să mă laud, măcar că nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunosc un om în Christos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească“ (2 Corinteni 12:1-4).

Mărturisesc aici că una din frazele care m-au mirat și m-au urmărit foarte multă vreme a fost aceasta:

„Du-te, deci, de mănâncă-ți pâinea cu bucurie, și bea-ți cu inimă bună vinul; căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ce faci tu acum“ (Eclesiastul 9:6).

M-am întrebat multă vreme ce legătură poate fi în plăcerile noastre trupesti și plăcerile lui Dumnezeu? Răspunsul aveam să-l găsesc peste foarte multă vreme, venind dintr-o cu totul altă direcție.

Oamenii se tem că dincolo de viața aceasta, cerul îi va lipsi de unel „plăceri“ experimentate aici. „Oare vom putea fi fericiți în cer? Oare vor fi flori? Oare vor fi ocazii să facem sport ? Oare vom putea să glumim? etc. etc.“

Întrebarea mea este: „Cine a pus aceste sentimente de împliniri „plăcute“ în ființa noastră ? Cine ne-a făcut să fim așa cum suntem? Oare nu Dumnezeu?“

Creatorul este sursa tuturor tririlor noastre posibile! El ne-a „programat“ să funcționăm așa! El ne-a transferat din Sine ceea tot ce avem acum în noi înșine. Suntem făcuți „după chipul și asemănarea Sa“!

Biblia întreabă:

„Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?“ (Psalmul 94:9).

Plăcerea simțită de cineva care mănâncă și bea este și ea transferată de Dumnezeu prin creație în inima omului. Toate plăcerile și bucuriile

de acest fel sunt bune și nevinovate atâta vreme cât sunt trăite în climatul neprihănirii și ascultării de Dumnezeu. Și acum pe pământ și dincolo de vremelnicie în cer, toate plăcerile noastre își găsesc sursa și împlinirea lor deplină în lucrurile pe care ni le-a hărăzit Dumnezeu să le trăim. Iată de ce ne îndeamnă sfântul apostol Pavel să trăim din belșug:

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi“ (Filipeni 4:8-9).

La întrebarea „Oarte ne vom bucura în cer?“ se poate răspunde deci prin afirmația: „De mii de ori mai mult ca pe pământ!“ „Nici pe jumătate nu ni s-a spus!“ Tot ce există acum în mugure în noi, va înflori și va rodi abia în atmosfera desăvârșită a cerului. Acolo vom experimenta împlinirea tuturor plăcerilor și bucuriilor noastre curate.

Ce schimbări vor avea loc ?

Numai obiectele fără viață au o identitate precisă. Orice este viu se află însă într-o continuă schimbare. Ce este omul? Iată o întrebare la care nu se poate da simplist un răspuns unic. De îndată ce te pregătești să așezi pe el eticheta „copil“ vezi că s-a și transformat într-un adolescent căruia eticheta ta i-a rămas mică asemenea pantalonilor și mânecilor de la bluză. Te întorci și scri pe altă etichetă „adolescent“, dar când să i-o așezi pe frunte te întâlnești cu ochii vioi ai tânărului ajuns în pragul maturității. Te răzgândești iar și scri pe o altă etichetă „tânăr“, dar când vrei să o fixezi pe pieptul lui, auzi bătăile unei inimi ajunse între timp „mamă“ sau „tată“. Te grăbești să notezi schimbarea, dar omul s-a schimbat iarăși, ajungând la pragul tomonic al bătrâneții. Ai vrea să-l prinzi sub o identitate de insectar și nu poți nicidecum. Nici măcar după moarte, căci „ce vom fi nu s-a arătat încă“ !

Și asta este doar în domeniul vieții biologice ... În viața spirituală este și mai complicat: ne naștem păcătoși inocenți, devenim păcătoși conștienți, pocăiți din convingere, sfinți din alegere, și ... iarăși, „ce vom fi nu s-a arătat încă“ !

Este imposibil să fixăm o fință sub o etichetă oarecare. Viața este într-o continuă mișcare, transformându-se neconținut și „devenind“ mereu „altceva“. Ce vom deveni ? Numai Dumnezeu știe cu certitudine! „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește“ (Apoc. 2:17).

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. ...

În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. (Apocalipsa 21:1, 22-23).

După câte se pare, locuința noastră viitoare va fi lipsită de unele lucruri care ni se par absolut necesare acum. Haideți să le enumerăm:

1. Fără Templu

„În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei.“ Pentru un evreu, o cetate fără Templu ar fi ca un oraș fără biserică pentru noi. Templul de la Ierusalim a reprezentat prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său:

„Să-Mi facă un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor“ Exod 25:8).

Cei din Israel se mândreau cu o așa construcție. Evanghelistul Matei scrie:

„La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-I arate clădirile Templului“ (Matei 24:1).

În cer nu va mai fi însă nevoie de o construcție specială pusă deoparte ca loc de închinare către Dumnezeu, pentru că însuși Dumnezeu va fi Templul! Templul terestru de acum va fi înlocuit cu prezența imediată a omniprezentului Dumnezeu. Acolo vom scăpa de bugetele administrative necesare pentru întreținerea clădirilor și de

diferențele „denominaționale“ de aici. În cer ne vom închina „în duh și în adevăr“ după cum ne-a pomenit Domnul Isus:

„Doamne“ I-a zis femeia „văd că ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.“ „Femeie“ i-a zis Isus „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la Iudei.

Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr“ (Ioan 4:19-24).

„În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei“ (Apocalipsa 21:22).

2. Fără mare

„... și marea nu mai era“ (Apocalipsa 21:1). Marea și oceanele ocupă un loc atât de important și de esențial astăzi! Totuși, locuința noastră viitoare nu va mai avea nevoie de ele. Furtunile și naufragiile vor fi de domeniul trecutului! Pentru cel exilat și pentru emigranți, marea simbolizează despărțirile dureroase de cei dragi și prietenii fracturate. În timp ce a scris aceste cuvinte, apostolul Ioan însuși se afla exilat în singurătatea insulei Patmos. În Biblie, valurile eostoite ale mării reprezintă frământarea nepotolită a popoarelor. Absența mării poate simboliza și sfârșitul tuturor tulburărilor sociale.

În locuința noastră veșnică, în locul mării, ne întâlnim cu un râu care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și curge prin mijlocul cetății. Pe malurile lui crește pomul vieții care rodește diferit în fiecare lună:

„În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor“ (Apocalipsa 22:2).

În locul pericolelor de pe mare, vom sta pe malurile unul râu care dă viață și aduce vindecare.

3. *Fără moarte.*

„Și moartea nu va mai fi“ (Apocalipsa 21:4). Câtă mângâiere pot aduce aceste șase cuvinte! Împăratul groazei, ultimul nostru dușman, nu va putea să treacă dincolo de porțile locuinței noastre eterne! Nu vom mai avea priveghiuri și nici înmormântări. Vor fi uitate toate cântările de jale și toate bocetele!

4. *Fără tânguire și țipete.*

„Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt“ (Apocalipsa 21:4). Urmările tragice ale păcatului, moartea și jalea nu vor mai fi pomenite. Acum și aici, despărțirile cauzate de moarte ne vor ajunge, mai devreme sau mai târziu, pe fiecare. Unul din soți va avea soarta să rămână singur și să-l plângă pe celălalt. Copiii plâng după părinți și câteodată chiar părinții trebuie să plângă după copii. Creștinii sunt la fel de loviți de aceste realități ca și ceilalți. Factorul uman rămâne sensibil la durere chiar dacă avem o altă perspectivă asupra viitorului. Avem însă nădejdea!

Pe când era păstor în Oltenia, fratele Stăuceanu obișnuia să spună celor în jale: „Plângeți, plângeți dacă trebuie ... dar plângeți ca unii care aveți nădejde!“

5. *Fără durere.*

„Nu va mai fi ... nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut“ (Apocalipsa 21:4). Atunci vom putea da în sfârșit dreptate celui care a zis că „cel mai bun lucru despre trecut este că ... a trecut.“ Nu vor mai fi accidente tragice de automobil. Nu va mai fi reumatism. Nu vom mai experimenta degenerările dureroase care vin automat asupra noastră odată cu bătrânețea. Una din cele mai mari obsesii de aici, teama de durere, va dispărea. Nu vom mai avea nevoie de calmante și de anestezii.

6. *Fără lacrimi.*

„El va șterge orice lacrimă din ochii lor“ (Apocalipsa 21:4). „Nu știu ce fel de batistă va folosi Domnul“, scria C. H. Spurgeon, „dar

știu cu certitudine că El însuși va șterge orice lacrimă din ochii fiecărui cetățean al cerului.“

„Orice lacrimă“ include și lacrima vărsată din cauza rușinii pentru păcat și lacrima vărsată pentru suferințele cauzate de alții și lacrima cauzată de durerea și de jalea despărțirii. Mângâietorul va fi cu noi pentru totdeauna și ne va vindeca de toate suferințele noastre. Iată ce spune una din frumoasele noastre cântări:

Nu sunt în ceruri, lacrimi și grijuri
Glorii pe veci în cer vor fi
Nu e tristețe, nici bătrânețe
Ci multe, veșnici bucurii

Lacrimi în ceruri nu-s
Jale, dureri de orice fel
Lacrimi în ceruri nu-s
Căci le purtase sfântul Miel.

Slava ne-așteaptă, bună răsplată
Pentru acela credincios
Iar Salvatorul face poporul
Părtaș la slavă bucuros.

Nu vor fi zile scrise în file,
Timpu-ncetează de-a conta.
Veche-i iubirea și nemurirea
În veci iubirea va trona.

7. Fără noapte.

„Acolo nu va mai fi noapte“ (Apocalipsa 22:5). Una din cele mai mari binecuvântări de acum este o noapte bună de somn dulce după truda unei zile supraîncărcate! Trupul și sufletul nostru are nevoie de recuperarea din timpul nopții pentru a o putea lua de la început în dimineața viitoare. La prima vedere, absența nopții poate fi mai degrabă o pedeapsă decât o binecuvântare! Cum de ne va lipsi Dumnezeu tocmai de noapte în locuința noastră eternă ?

Există un motiv foarte simplu. Trupurile noastre proslăvite nu vor mai obosi ca cele de acum și nu vom mai avea nevoie de recuperarea dobândită prin somn. Sigur, vom avea parte de o mulțime de activități, dar munca nu va mai fi însoțită de blestemul de după cădere, ci va face parte dintr-o ordine nouă a lucrurilor:

„Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care țiți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el“ blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce“ (Geneza 3:17-19).

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca mântuitor pe Domnul Isus Christos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile“ (Filipeni 3:20-21).

Dincolo de binecuvântările pe care ni le aduce acum noaptea, Biblia folosește întunerecul ei drept simbol al opțiunii noastre pentru păcat:

„Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu“ (Ioan 3:18-21).

Noaptea este asociată cu întunericul și cu faptele rele făcute pe ascuns. Chiar și suferința este mai grea pe timp de noapte, iar durerile par mai acute. În locuința noastră veșnică va exista o nouă ordine a lucrurilor. În locul nopții întunecate de durere și frică, vom avea parte numai de fața strălucitoare a lui Christos:

„Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric“ ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Christos“ (2 Corinteni 4:6).

„Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărați în vecii vecilor“ (Apoc. 22:5).

8. Fără soare și fără lună

„Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea“ (Apocalipsa 21:23).

Locuința noastră eternă va fi îmbăiată în lumina Feței Aceluia care ne-a spus despre Sine „Eu sunt lumina lumii!“ Nu va mai fi nevoie de alți luminători, nici cerești și nici făcuți de mâna omului. Peste cei care „a răsărit Soarele neprihănirii“ se va revărsa o eternă strălucire, infinit mai frumoasă decât lumina soarelui terestru sau a lunii de acum.

9. Fără porți încuiate

„Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea Neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului“ (Apocalipsa 21:25-27). Porțile sunt simboluri ale securității și ale captivității. În locuința noastră eternă nu vom avea nevoie de așa ceva. „Nu se va face nici un rău pe toată întinderea“ și vom fi liberi să „intrăm și să ieșim“ oricând și oriunde în vastul univers al lui Dumnezeu. Atunci se va împlini profeția lui Isaia:

„Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi nici noapte, ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor, și împărații lor cu alaiul lor“ (Isaia 60:11)

Vor exista oare creștere și progres în cer ?

„Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin“ (1 Corinteni 13:12).

Una din noțiunile deformate despre eternitate și despre cer este că dincolo de moarte va fi o plictiseală fără sfârșit. Această părere falsă a derivat din ideea conform căreia când vom ajunge dincolo vom fi „făcuți desăvârșiți“. Unii au tras de aici concluzia că dincolo de această „desăvârșire“ nu va mai exista nimic de atins și vom fi condamnați la o existență monotonă, fără nimic de anticipat sau de atins. Nimic mai neadevărat decât aceasta! Biblia ne vorbește despre un Dumnezeu infinit care ne va permite la infinit să ne apropiem de El, deschizându-ne mereu alte orizonturi noi și alte niveluri de „maturizare“.

Textele care vorbesc despre „desăvârșire“ pot fi interpretate și traduse și ca referințe despre maturizare. De exemplu, despre Domnul isus ni se spune că, deși născut desăvârșit ca Fiu de Dumnezeu, creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“ (Luca 2:52). Desăvârșirea lui nu a însemnat blocarea procesului de maturizare.

Viața din cer va atinge perfecțiunea, dar va fi vorba despre desăvârșirea unui copil în raport cu desăvârșirea unui părinte - o desăvârșire aflată constant într-un proces de creștere. Viața veșnică nu va ajunge niciodată la un punct în care nici o înaintare nu va mai fi posibilă. Sanctificarea totală a personalității mele, în trup și suflet, nu implică faptul că am ajuns să am contact cu toată plinătatea resurselor divine. Dimpotrivă, pe măsură ce voi înainta din slavă în slavă, voi descoperi mereu alte dimensiuni infinite ale Ființei divine, obiectul suprem al fericirii mele din ce în ce mai depline.

Numai Dumnezeu îl poate cunoaște deplin de Dumnezeu. În rest, toate ființele create de El se vor afla pururi într-un continuu proces de cunoaștere, niciodată deplin și niciodată ajuns la capăt. În cer creșterea noastră nu va fi „spre desăvârșire“, ci „în desăvârșire.“

Care este rolul îngerilor în cer ?

„ ... Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi-născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!“ Și despre îngeri zice: „Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui“ (Evrei 1:6-7).

Vechiul Testament amintește despre îngeri de o sută opt ori, în timp ce Noul Testament îi pomenește de o sută saizeci și cinci de ori. În

ciuda acestei realități, ei se bucură de foarte puțină atenție din partea lumii contemporane, atât cea laică, cât și cea religioasă. Asta ne face să-i numim pe îngerii cele mai ignorate personalități ale Scripturii.

Cei pentru care Biblia nu este autoritatea finală au de regulă trei atitudini distincte față de îngeri:

(1) Existența îngerilor este recunoscută ca un articol de credință, dar dincolo de aceasta nu le este acordată nici un fel de atenție.

(2) Instanțele în care este descrisa activitatea îngerilor sunt luate drept figuri de stil, personificări ale unor mesaje sau influențe divine.

(3) Existența îngerilor este negată ironic și considerată a fi lipsită de orice bază reală, mai degrabă o simplă fantezie.

În demitizarea Scripturii pe care o propagă, Rudolph Bultman, în timp ce remarcă rolul proeminent pe care Noul Testament îl atribuie îngerilor, adaugă:

„Astăzi, noi nu mai credem în asemenea ființe spirituale. Prin mai marea noastră cunoaștere și prin înțelegerea superioară a naturii, noi știm astăzi că bolile nu sunt de fapt cauzate de demoni, ci de bacterii și viruși ... Este cu totul imposibil ca în același timp să folosești lumina electrică, telefonul fără fir, aparatura medicală modernă și descoperirile chirurgiei și să mai crezi în lumea Noului Testament plină de îngeri și de miracole.“

Nu trebuie însă să fi neapărat modern ca să nu crezi în îngeri! Domnul Isus și apostolul Pavel s-au confruntat și ei cu o astfel de necredință:

„Saducheii care zic că nu este înviere, au venit la Isus și I-au pus următoarea întrebare ...“ (Marcu 12:18).

„Căci Saducheii zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, pe când Fariseii le mărturisesc pe amândouă“ (Fapte 23:8).

Ce sunt și cum sunt îngerii ?

Concepția cea mai răspândită este că îngerii sunt ființe spirituale, înfățișate de obicei în picturi și sculpturi ca având formă omenească, cu aripi, păr lung și haine albe lungi.“

John G. Paton, un misionar în insulele Hibride, povestește despre o întâmplare în care a fost apărat de îngeri.

Oamenii locului, aprinși de o mare mânie înconjuraseră casa în care stăteau și erau pe cale să-i dea foc și să-i omoare. Paton și soția lui s-au rugat toată noaptea ca Dumnezeu să intervină și să-i scape. În zori, au văzut cu uimire că dușmanii lor dispăruseră.

Peste un an, șeful tribului local s-a convertit la creștinism. Paton, aducându-și aminte de noaptea aceea înfricoșătoare l-a întrebat ce i-a făcut să nu dea foc casei lor și să nu-i omoare. Spre surprinderea lui, Paton l-a auzit pe șeful de trib spunând:

- „Cine erau oamenii aceia care au stat împreună cu voi toată noaptea ?“

- „N-a fost nimeni cu noi; am fost doar eu și soția mea“, a răspuns misionarul.

- „Nu-i adevărat! A protestat șeful de trib. Au fost câteva sute de oameni înalți cu săbiile în mâini. Erau îmbrăcați în haine strălucitoare și făceau de pază în jurul vostru. I-am văzut toți și ne-a fost frică să vă mai atacăm“ (din cartea „Îngerii - agenții secreți ai lui Dumnezeu“ scrisă de Billy Graham. p.3). Să fi trimis Dumnezeu o legiune de îngeri să-i apere pe slujitorii Săi ? N-ar fi fost pentru prima oară.

În 2 Regi 6:15-17 ni se relatează despre încă un asemenea eveniment în care îngerii au fost trimiși să facă de pază în jurul lui Elisei și a slujitorului său:

„Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah! domnul meu, cum vom face?“ El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.“ Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.“ Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.“

Ce ne spune Biblia despre îngeri ?

Conform definiție din Evrei 1:14, îngerii sunt „duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea“. Termenul în sine înseamnă în original „unul trimis cu o misiune“ și este folosit uneori chiar și pentru oameni:

„După ce au plecat trimeșii lui Ioan...“ (Luca 7:24)

„... Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli ...“ (Iacov 2:25)

Îngerii sunt ființe create, ca toate oștirile cerești printr-o singură comandă a lui Dumnezeu:

„Lăudați-L toți îngerii Lui! Lăudați-L, toate oștirile Lui! Lăudați-L, soare și lună, lăudați-L, toate stelele luminoase! Lăudați-L, cerurile cerurilor, și voi, ape, care Sunteți mai presus de ceruri! Să laude Numele Domnului, căci El a poruncit și au fost făcute, ...“ (Psalmul 148:2-5).

Aceste fapte au fost create înainte de facerea lumii noastre:

„Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. ... atunci când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?“ (Iov 38:4,7).

Îngerii lui Dumnezeu populează întregul cosmos. Îi găsim în cel de al treilea cer, sau locașul lui Dumnezeu:

„M-am uitat, și în împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!“ (Apocalipsa 5:11).

Îi găsim în cel de al doilea cer sau cerul astronomic:

„Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci și una de zile; și iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, și am ieșit biruitor acolo lângă împărății Persiei“ (Daniel 10:13).

Îi găsim și în cel dintâi cer sau cerul atmosferic, interacționând cu oamenii:

„Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudînd pe Dumnezeu, și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui“ (Luca 2:13-14).

Deși nu-i vedem cu ochii noștri, ei se intervin adeseori în treburile oamenilor. Unii dintre noi i-am și găzduit fără să băgăm de seamă:

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri“ (Evrei 13:2).

Îngerii n-au existat dintotdeauna. Ei sunt o creație a lui Dumnezeu:

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El“ (Coloseni 1:16).

„Tu, Doamne, numai Tu, ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta“ (Neemia 9:6).

În înțelepciunea Lui și pentru scopurile Lui, Dumnezeu i-a făcut pe îngeri fără capacitatea de a se reproduce. Fiecare dintre ei a fost făcut individual de Creatorul lor:

„Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer“ (matei 22:30).

Pentru că nu se reproduc și nici nu mor, numărul îngerilor este constant. Este greu să apreciem acest număr. Autorul epistolei către Evrei ne spune că el nu încapă în matematicile noastre:

„ ... Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, ...“ (Evrei 12:22).

Singura schimbare în mulțimea lor a fost la căderea lui Satan. Ni se spune că o treime din îngeri l-au urmat în răscoala lui împotriva lui Dumnezeu:

„Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ“ (Apocalipsa 12:4).

Biblia îi numește pe acești îngeri căzuți „îngeri care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința“ (Iuda 1:6).

Faptul că au ales să se dea de partea lui Lucifer, ne spune că îngerii au personalitate, bucurându-se de intelect, emoții și voință liberă. Ei pot răspunde poruncilor lui Dumnezeu, ca în textul din Evrei:

„Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi-născut, zice: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!“ Și despre îngeri zice: „Din vânturi face îngeri ai Lui; și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui“ (Evrei 1:6-7).

Ca și oamenii, îngerii fac parte din creație și sunt și ei limitați în timp și spațiu. Așa cum am văzut în textul din cartea profetului Daniel (Daniel 9:21; 10:13, 20), ei trebuie să călătorească dintr-un loc în altul. Lumea lor este cel puțin la fel de complexă ca și a noastră. Marea diferență este că ei pot vedea ce facem noi în lumea noastră în timp ce noi nu putem vedea ce fac ei în lumea lor. În cazul în care au trebuit să se materializeze și să se arate oamenilor, îngerii au apărut întotdeauna sub înfățișare bărbătească (singura posibilă excepție poate fi în cartea profetului Zaharia 5:9). Uneori, înfățișarea lor a fost înfricoșătoare:

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului, și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“ (Matei 28:2-4).

Cu toate acestea, oamenilor le este interzis să se închine la îngeri:

„Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești, ...“ (Coloseni 2:18).

„Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui, dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te!“ (Apocalipsa 19:10).

Se pare că apostolului Ioan i-a fost mai greu să învețe această lecție! Îl găsim iarăși mustrat în Apocalipsa 22:8-9:

„Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.“

Îngerii sunt „slujitori ai lui Dumnezeu“. Ei îndeplinesc anumite lucrări în folosul oamenilor, de la naștere și până în clipa morții:

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 18:10).

Singurul copil al unei femei sărace a căzut într-un foc și numai după câteva ore a murit din cauza arsurilor. Când a auzit cele întâmplate, pastorul s-a grăbit să alerge la locuința acestei femei, mai ales că o știa foarte atașată de copilul ei. Când a ajuns, în loc să o găsească pradă disperării cum se aștepta, a găsit-o surprinzător de liniștită, chiar resemnată. După câteva cuvinte, ea i-a povestit ce se întâmplase. Starea prăbușită în genunchi lângă pătuțul copilului și plângea în hohote, când, deodată, l-a auzit spunând: „Mamă, nu-l vezi pe nenea acela frumos care stă acolo și mă cheamă ?“ Copilul a repetat de câteva ori aceste cuvinte despre un om foarte frumos la chip care-l chema cu dragoste și vorbea de parcă era gata să plece, chiar bucuros și nerăbdător să plece. Urmarea acestei întâmplări a fost că inima femeii se liniștise. Știa acum că fiul ei a plecat în compania unui înger la Domnul ei.

„Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam“ (Luca 16:22).

Și pentru că a venit vorba despre întâmplarea cu Bogatul și Lazăr, îmi aduc aminte că prin anii când am fost împreună la Seminarul Teologic Baptist din București, Ioan Lăpugăanu, ajuns acum păstor la Făget, a făcut un studiu ca răspuns la întrebarea: „Ce a învățat bogatul în iad ?“ Cred că vă mai amintiți, textul, dar pentru reîmprospătare, iată-l mai jos:

„Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea, și își băteau joc de El. Isus le-a zis: ... „Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărămiturile, care cădeau de la masa bogatului; până și cîinii veneau și-i lingeau bubele. Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sînul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sînul lui, și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine, și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.“ „Fiule“ i-a răspuns Avraam „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mîngăiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar avea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată.“ Bogatul a zis: „Rogu-te, deci, părinte Avraame, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.“ Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.“ „Nu, părinte Avraame“ a zis el „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.“ Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.“ (Luca 16:13-31).

Răspunsurile la întrebarea „Ce a învățat bogatul în iad erau cam așa:

1. Că apartenența la un neam și religiozitatea nu te duc în rai. Bogatul spune „Părinte Avraame!“; mărturisindu-se evreu dintre copiii lui Avraam și chiar evreu religios. Fără o credință personală mântuitoare dovedită prin fapte pe măsură, nici neamul și nici religia nu sunt suficiente pentru a duce pe cineva în rai.

2. Că este „frate“ cu Lazăr! Pe pământ, Lazăr era doar un nimeni care stătea la poarta lui, un cerșetor nebăgat în seamă. Acum, Lazăr este în „sânul lui Avraam“ și Lazăr îl vede ca pe un frate.

3. Că are nevoie de Lazăr! Pe pământ, bogatul n-a avut nici timp și nici dorință să-l ajute pe Lazăr. Acum, după moarte, el ar vrea ca Lazăr să vină și să-i răcorească puțin limba de văpăile focului chinuitor.

4. Că dincolo de moarte nu există posibilitatea „tregerii“ din iad în rai. Nu există nici purgatoriu, nici rugăciuni pentru morți, nici pomeni pentru sufletul lor care să poată face pe cineva să treacă din iad în rai. Între cele două locuri este „o prăpastie mare“ imposibil de trecut. „Faptele“ făcute în favoarea unui om mort (rugăciunile pentru mort, pomana de sufletul mortului, etc.) nu pot fi cu nimic mai valoroase decât „faptele“ făcute de cineva în viață! În ele însele, „faptele“ nu au nici o valoare pentru mântuire: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:8-10). Faptele credinței sunt cele care vin din mântuire, cele pregătite „mai dinainte ca noi să umblăm în ele“.

5. Că doar cine ascultă și crede Biblia ajunge în rai. Pentru a fi mântuit, omul n-are nevoie nici de minuni, nici de revenirea spiritelor celor morți, ci doar de Scriptură! „Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.“

Ar fi neînțelept să credem că Lazăr a ajuns în rai pentru că a fost sărac și bogatul a ajuns în iad doar pentru că a fost bogat. O astfel de interpretare ar fi demnă de un ideolog ... socialist! Ceea ce l-a dus pe bogat în iad nu a fost bogăția, ci lipsa lui de identificare cu Dumnezeu. Și Dumnezeu este bogat, dar El își folosește bogăția pentru binecuvântarea tuturor oamenilor. Bogatul din întâmplarea noastră a fost străin de această trăsătură a lui Dumnezeu. Lui nu i-a păsat niciodată de bubosul Lazăr, care cerșea la ușa lui și avea drept singură mângâiere prietenia și mângâierea ... câinilor.

Bogatul a învățat toate aceste lucruri, și probabil și altele, „după“ ce a ajuns în iad. A fost însă prea târziu! Ce bine ar fi dacă noi le-am învățat acum, înainte ca să ajungem acolo unde a ajuns el!

După atâția ani de atunci, studiul fratelui Lapugeanu este la fel de important și de limpede. rămâne ca fiecare dintre noi să-l luăm în seamă. Bogatul ar fi dat orice ca să schimbe soarta lui veșnică cu Lazăr! Ce mângâiere este să știi că acești minunați slujitori cerești vin să ne asiste la „marea trecere dincolo“! Există sute de mărturii despre îngeri care au venit să-i ia pe credincioșii aflați în pragul morții. Billy Graham scrie că „atunci când bunica mea dinspre partea mamei a murit, camera s-a luminat parcă dintr-o dată de o lumină cerească. Bunica s-a ridicat și aproape râzând a spus: „Îl văd pe Domnul Isus ... și îi văd pe îngeri“ („Îngeri, agenți secreți ai lui Dumnezeu“, p.152).

Apostolul Petru a fost slujit de un înger când a fost eliberat din închisoare:

„Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el. „În noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mâni cu două lanțuri; și niște păzitori păzeau temnița la ușă. Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: „Scoală-te, iute!“ Lanțurile i-au căzut jos de pe mâni. Apoi îngerul i-a zis: „Încinge-te, și leagă-ți încălțămintele.“ Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: „Îmbracă-te în haină, și vino după mine.“ Petru a ieșit afară, și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie. După ce au trecut de straja întâia și a doua, au ajuns la poarta din fier, care dă în cetate, și ea li s-a deschis singură; au ieșit, și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el. Când și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său, și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul Iudeu.“ După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă, și se rugau. A bătut la ușa care dădea în pridvor; și o slujnică, numită Roda, a venit să vadă cine e. A cunoscut glasul lui Petru: și de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea porții.

„Ești nebună!“ i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: „Este îngerul lui.“ Petru însă bătea mereu. Au deschis, și au rămas încremeniți când l-au văzut“ (Fapte 12:5-16).

Îmi aduc aminte că prin anii 1977-1978, era semnatarilor curajoși de memorii pentru dobândirea libertăților religioase, tatăl meu era „urmărit“ zilnic de doi oameni de la Securitate. Îl urmăreau când pleca de la Biserică până acasă și când pleca de acasă până la Biserică. Într-o astfel de seară, m-am întors în troleibuz cu spatele la dânsul și m-am dus să stau țințoș chiar în fața celor ce stăteau în picioare ca să ne supravegheze. Tata m-a chemat înapoi și m-a muștră cu dragoste: „Nu-i zgândări, că cine zgândărește ursul n-o sfârșește bine. Dar nici nu te teme de ei! Eu știu că între mine și cel mai apropiat dușman al meu, Dumnezeu poate așeza o întreagă legiune de îngeri! Lasă-i în pace ... Sunt și ei oameni care-și fac o meserie. Poate că dacă ar fi avut de ales, la ora asta ar fi fost și ei în altă parte, poate acasă cu familiile lor.“

Viitorul relațiilor dintre noi și îngeri

Deși am căzut prin Adam sub nivelul îngerilor, destinul pregătit de Dumnezeu pentru noi este să fim „copii ai lui Dumnezeu“, administratori împreună cu el peste „toate lucrurile:

„În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-ți aduci amine de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mânilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui.“ În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuș, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse“ (Evrei 2:5-8).

„Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate? Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia? (1 Corinteni 6:2-3).

La Răpire, îngerii vor fi secerătorii care vor face ordine în țarina lumii:

„El le-a răspuns: „Cel ce semănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina, este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău. Vrajmașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerișul, este sfârșitul veacului; secerătorii, sunt îngerii. Deci,

cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrișnirea dinților“ (Matei 13:37-42).

În viața celor credincioși, îngerii vor fi trimiși să-i adune în casa cea veșnică a lui Dumnezeu:

„El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă (Matei 25:31).

În viața celor necredincioși, îngerii execută pedepsele divine.

Ei au fost implicați în distrugerea Sodomei (Geneza 19), în uciderea întâilor născuți din Egipt (Exod 12:23,29). Un singur înger a omorât într-o noapte 185.000 de soldați asirieni (2 Regi 19:14-20, 35).

În cartrea Faptele Apostolilor ni se spune că un înger la lovit pe împăratul Agripa pentru blasfemia sa:

„Într-o zi anumită, Irod s-a îmbrăcat cu hainele lui împărătești, a șezut pe scaunul lui împărătesc, și le vorbea. Norodul a strigat: „Glas de Dumnezeu, nu de om!“ Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Și a murit mâncat de viermi“ (Fapte 12:21-23).

În cartea Apocalipsa, îngerii sunt executanții pedepselor lui Dumnezeu asupra pământului (Apocalipsa 6 - 19).

Domnul Isus ne spune că îngerilor căzuți și lui Satan le este deja pregătit locul pedepsei lor veșnice și că îngerii îi vor arunca pe oamenii care s-au dat de partea lui Satan și nu s-au împăcat cu Creatorul lor în același iaz cu foc:

„Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! (Matei 25:41)

Aceiași îngeri îi vor duce pe unii în fericirea veșnică alături de Dumnezeu sau în chinul veșnic departe de fața lui Dumnezeu. Depinde de mine și de tine să hotărâm cum vrem să ne trateze îngerii. Dacă îl primești pe Domnul Isus ca Salvator personal și te împaci cu Dumnezeu prin iertarea oferită de El la Crucea Calvarului, îngerii vor veghea

asupra ta, te vor păzi de rău, îți vor aduce ajutor, te vor scăpa din necazuri, îți vor aduce răspuns la rugăciuni și, în final, te vor duce acasă la Domnul. Dacă însă Îl respingi pe Isus Christos, îngerii te vor arunca la sfârșit în iad.

În ceea ce-i privește pe ei, îngerii ar prefera ca tu să te întorci la Dumnezeu. Iată ce scrie în Luca 15:8-10:

„Sau care femeie, dacă are zece lei (Grecește: drahme.) din argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem.“ Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.“

Îngerii s-ar bucura mai mult să te îngrijească ca pe un credincios, decât să te pedepsească ca pe un necredincios nemernic.

„Un studiu despre îngeri ne este de folos pentru trei motive. Putem fi siguri că nu vom fi singuri în ceasul morții. Putem vedea extraordinara autoritate a lui Dumnezeu asupra universului prin puterea lui creatoare, care a înființat oștile angelice. putem vedea grija lui Dumnezeu față de noi prin îngeri. În cadrul lucrărilor de slujire pe care le-a hotărât Dumnezeu pentru îngeri sunt și cele făcute față de oameni“ (John MacArthur, God, Satan and Angels).

Am putea încheia cu un citat din cartea „Îngerii, agenții secreți ai lui Dumnezeu“, scrisă de Billy Graham:

„Sunt convins că aceste ființe cerești există și că ele ne sunt un ajutor din lumea nevăzută. Eu nu cred în îngeri pentru că cineva mi-a spus că a fost vizitat în mod spectaculos de un înger, oricât de impresionantă ar fi o asemenea mărturie. Eu nu cred în îngeri pentru că OZN-urile sunt uimitor de asemănătoare într-unele din aparițiile semnalate pe alocuri. Eu nu cred în îngeri pentru că lumea a ajuns din nou să fie fascinată de percepțiile extrasenzoriale. Nu cred în îngeri pentru că lumea vedește și mărturisește manifestări demonice din ce în ce mai frecvente. Nu cred în îngeri pentru că aș fi văzut vreunul. N-am văzut. Eu cred în îngeri pur și simplu pentru că Biblia vorbește despre îngeri; iar eu cred că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu.“

Fii lui Dumnezeu din Geneza 6

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care le-au ales“ - Gen. 6:1-2

Pentru a fi numit în categoria „fiilor lui Dumnezeu“ trebuie să fi un produs nemijlocit al creației divine. „Ce este născut din carne este carne“. Dumnezeu este Duh și doar „ce este născut din Duh este duh“ (Ioan 3:6).

Fiind creat direct de Dumnezeu, Adam are dreptul să fie numit „fiul lui Dumnezeu“ (Luca 3:38). Tot așa acum, cei ce sunt „în Christos“, făcuți părtași naturii divine printr-o „nouă creație“ și ajunși să fie „născuți din nou“, „de sus“ sau „din Dumnezeu“ (2 Cor. 5:17; Efes. 2:10), au dreptul să aparțină acestei categorii privilegiate de „copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:13; Rom. 8:14-15; 1 Ioan 3:1).

Pentru toți ceilalți oameni care au trăit vreodată pe pământ, necreați direct de Dumnezeu, ci doar născuți dintr-o altă ființă umană, este valabilă terminologia folosită în Faptele Apostolilor 17:28: „Suntem din neamul lui ...“, unde cuvântul grec este γένος (genos), cu semnificație de rudenie sau „gen“ originat de Dumnezeu.

Fiind creați direct de Dumnezeu, îngerii au și ei dreptul să fie numiți „fii ai lui Dumnezeu“ (Iov. 1:6; 2:1; 38:7; Psalm 29:1; 89:6; Daniel 3:25) și „duhuri“ (Psalm 104:4; Evrei 1:7,14)

Această scurtă lămurire ne ajută să interpretăm corect unul din pasajele adeseori controversate și rău înțelese: Geneza 6:1-7. Ființele care sunt numite aici fii de Dumnezeu au fost interpretate uneori ca descendenți din neamul lui Set, singura seminție despre care se presupune că a rămas credincioasă standardelor de morală divină. O astfel de interpretare, deși atrăgătoare, nu este sprijinită de evidențele textului Scripturii. Unul dintre cele mai renumite manuscrise grecești ale traducerilor originalului ebraic, Septuaginta, pune chiar termenul de „îngerii“ acolo unde la noi găsim expresia „fiii lui Dumnezeu“ !

Incidentul descris în Geneza 6 reprezintă fără îndoială un act de neascultare al îngerilor. Avem de a face cu o categorie de îngeri împotriviți față de Dumnezeu, care au încercat să-I saboteze planurile.

Faptul că o astfel de „cădere“ a existat în experiența unora din fapăturile îngerești create de Dumnezeu ni se spune lămurit și în versetul 6 al epistolei lui Iuda: „El (Dumnezeu) a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întunec, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.“ Termenul οικετεριον (oiketerion), „locuința“, mai apare în Noul Testament doar o singură dată în 2 Corinteni 5:2 și definește un trup spiritual (posibil pentru noi doar după înviere): „Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul (οικετεριον) nostru ceresc.“

O altă referință despre „invazia“ îngerilor în lumea muritorilor umani ne este dată în 1 Petru 3:20 și 2 Petru 2:4. Fără îndoială, pescarul Petru a învățat despre aceste realități din sfera cerească de la Domnul Isus însuși: „Domnul Isus a înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au scăpat un număr mic de suflete, și anume opt.“ „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întunec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată, ...“

Rezultatul încrucișării dintre „fiii lui Dumnezeu“ și fetele oamenilor a dat naștere pe pământ la un fel de supra-rasă umană, numită în textul ebraic giber și tradus la noi prin „viteji“, „oameni cu nume“ (Gen. 6:4). Deși putem pune în seama acestor fapături progresul tehnologic extraordinar ilustrat de mărturiile unor vestigii de dinainte de potop, influența genetică și morală asupra rasei umane a fost devastatoare. Un produs secundar a fost apariția „uriașilor“, adevărate ilustrații de alterare genetică folosite de Satan pentru a-i descuraja sau chiar nimici pe purtătorii planului mesianic.

Scopul acestei contaminări drăcești a fost să blocheze întruparea Mântuitorului promis în „sămânța femeii“ (Gen. 3:15). Scriptura spune că, sub influența îngerilor căzuți: „răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău“ (Gen. 6:5). Mai mult, întregul ecosistem planetar a fost alterat: „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie, ... căci orice făptură își stricase calea pe pământ“ (Gen. 6:11-12).

Soluția lui Dumnezeu a fost o nimicire totală prin potop și o re-începere a rasei umane, prin familia lui Noe (Gen.6:9). Prin potop, Dumnezeu a distrus (de facto) ceea ce fusese deja distrus (de jure). În original se folosește același cuvânt (sachat) și în Gen. 6:17 și în Gen. 6:11,12.

Relatarea din Geneza 6 nu este decât prima dintr-o serie întreagă de încercări disperate ale Diavolului de a bloca „întruparea“ mân-tuitoare a lui Christos.

Când Dumnezeu a ales să zdrobească capul șarpelui printr-un descendent din „sămânța femeii“ Satan a vrut să infecteze întreaga rasă. Când Dumnezeu a ales familia lui Avraam ca instrument al binecuvântării lumii, Satan s-a năpustit asupra acestei familii. Când Canaanul a fost ales ca leagăn al dezvoltării poporului ales, „uriașii“ au împânzit țara. De două ori, (Gen. 12:10-20 și Gen. 20:1-18) Satan a încercat să alunge familia lui Avraam din Canaan prin intermediul secetei.

A treia oară, seceta i-a dus pe urmașii lui Avraam iarăși în Egipt, iar Satan a încercat să-i nimicească prin uciderea tuturor pruncilor de parte bărbătească (Exod 1:10,15-16).

Când, dintre toți urmașii lui Avraam, Dumnezeu l-a ales pe David ca seminție regală din care să se nască Mesia, Satan s-a aruncat furibund asupra acestei familii. Încercarea lui era gata, gata să izbutească pe vremea lui Ioram, Ioahaz, Atalia și Ioas (2 Cronici 21-23). Printr-un joc politic de culise, Satan a căutat să suprimă toți membrii familiei davidice. Când a ajuns la tron, obsedat cu posibilitatea unei lovituri de palat, Ioram „a omorât cu sabia pe toți frații săi“ (2 Cron. 21:4). Satan a lucrat apoi prin dușmani din afara Israelului. O ceată de egipteni și arabi s-a suit apoi împotriva lui Ioram „și i-au luat fii, nevestele, așa încât nu i-a mai rămas alt fiu decât Ahazia, cel mai tânăr dintre ei“ (2 Cron. 21:17). Acest Ahazia s-a născut dintr-o căsătorie a lui Iotam cu Atalia, o strănepoată de a lui Ahab, împăratul regatului de nord. Și prin această mezialianță politică Satan a căutat să producă decadență și distrugere în regatul lui Iuda (2 Cron. 21:3-4). Alianța dintre Iuda și Israel l-a târât pe Ahazia în război și i-a provocat în final moartea (2 Cron. 22:4-9). Căutând să folosească momentul, prin Atalia, Satan a omorât atunci „tot neamul împărătesc al casei lui Iuda“ (2 Cron. 22:10). Întreaga promisiune mesianică era în prag să se prăbușească. „Dar Domnul n-a

voit să piardă casa lui David, din pricina legământului pe care-l făcuse cu David“ (2 Cron. 21:7). „S-a întâmplat că, pe când Atalia îi omora pe toți cei din neamul împărătesc, Ioșebead, fata lui Ioram, nevasta preotului Iehoiada, și sora lui Ahazia, a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia, care era doar un prunc în scutece, și l-a ascuns cu doica lui în odaia paturilor“ (2 Cron. 22:11-12). Timp de șase ani (simbol numeric al puterii imperfecte a omului), pe tronul din Ierusalim a domnit Atalia, iar în poporul Domnului se întârea pe zi ce trece convingerea că Dumnezeu nu putuse să-și țină legământul făcut cu David. Întreg planul mesianic părea ratat. După acești șase ani, preotul Iehoiada „s-a îmbărbătat“, a mobilizat preoții și Leviții și l-au pus pe tron pe Ioas, așezându-i pe cap cununa împărătească. Cu un împărat în vârstă de șapte ani și cu Atalia pedepsită exemplar, Dumnezeu a răsturnat din nou atacul Diavolului și ... planul mesianic a mers mai departe (2 Cron. 23).

Un alt moment de cumpănă a fost în timpul lui Ezechia. Împăratul n-avea nici un fiu moștenitor când a fost de două ori în pericol de moarte; o dată atacat de împăratul Asiriei și a doua oară de chiar solul morții (Is. 36; 38). El s-a rugat însă Domnului și a supraviețuit celor două atacuri (Ps. 136).

Altădată, în robia Babiloniană, Haman, folosit de Satan, a încercat din nou să-i omoare pe toți copiii lui Israel. Dumnezeu a intervenit însă încă o dată în chip magistral, iar din planurile exterminatoare nu a rămas în picioare decât spânzurătoarea pe care a fost atârnat însuși ... Haman.

Când, la plinirea vremii, Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, Maria a riscat să fie omorâtă cu pietre ca fecioarele vinovate cu copii din flori (Deut. 24:1). Dumnezeu a intervenit din nou, vorbindu-i lui Iosif în vis și primejdia a fost înlăturată. A urmat apoi, furia drăcească a lui Irod și uciderea pruncilor. Mântuitorul a fost ascuns de Dumnezeu pentru o vreme în Egipt.

Cu prilejul ispitirilor, Diavolul L-a îndemnat pe Isus la un soi de sinucidere, spunându-I să se arunce jos de pe streășina Templului. În Nazaret, Satan i-a întăritat pe locuitori să-L arunce pe Domnul Isus în prăpastie de pe sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor (Luca 4:29).

Mai târziu, Satan a stârnit în două rânduri furtuni pe mare ca să scufunde corabia în care călătorea Domnul.

În final, Satan a crezut că biruie, atârându-L pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce. Moartea Lui a fost pecetluită de piatra mormântului. A urmat însă învierea glorioasă și lumea văzută, ca și „duhurile din închisoare“, au aflat că „biruința este a Domnului“.

În acest lung șir de atacuri demonice, unirea fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, redată în capitolul 6 din Geneza, a fost doar primul episod dintr-o încheștare al cărei punct culminant s-a săvârșit la Calvar și al cărei deznodământ îl așteptăm să se întâmple.

Ca și Ioas altădată, Domnul Isus este acum „întronat“ în Casa Domnului, „stă“ și „așteaptă“ ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui (Evrei 10:12-13), iar anturajul Său a ieșit preotește pe străzi, ca altădată Iehoiada, să-I anunțe biruința (2 Cron 23:3,13a).

Uriașii Bibliei

Una din aparițiile insolite de pe paginile Bibliei sunt **ur iașii**. Cine au fost și de unde au apărut ei? Prima referință o găsim în Geneza 6:4:

„Uriașii erau pe pământ în vremea aceea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor.“

Cuvântul folosit în originalul ebraic este Nefilim, un derivat al verbului nafal, care înseamnă a cădea, cădere. Uriașii sunt deci cei „căzuți“, sau am zice noi astăzi „cei decăzuți“, „cei degenerați“. Ce fel de făpturi au fost ei putem afla doar din relatările aluzive din Scriptură. Este evident că „ur iașii“ au fost mari în dimensiuni și la fel de mari în răutate. Ei au fost un fel de supra-oameni, niște anomalii genetice și morale, care au trebuit șterse de pe fața pământului pentru preservarea sănătății planetei și pentru perpetuarea planului mesianic (Gen. 3:15). Acesta a fost motivația potopului (2 Petru 2:5), după profecția rostită mai dinainte de Enoh (Iuda 14).

Ceea ce este surprinzător este faptul că citim iarăși despre existența uriașilor și după potop. Iată ce găsim în Numeri 13:33:

„Apoi am mai văzut în ea (țara Canaan) pe uriași, copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor; înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.“

Întrebarea firească este: de unde au apărut acești uriași dacă toate ființele decăzute au fost distruse de apele potopului. Singurul răspuns

este că a mai avut loc o altă imixtiune a îngerilor („în vremurile acelea și după aceea“- scrie Gen. 6:4) în treburile umane cu scopul de a-i împiedica pe Avraam și ai săi să ocupe Canaanul. În Geneza 12:6 ni se spune că în timp ce Avraam se îndrepta spre țara promisă: „Canaaniiți erau atunci în țară“, iar în Geneza 14:5 îi găsim implicați în conflicte tribale locale. Aici, ei sunt numiți „Refaimi“ stabiliți la Așterot-Carnaim și „Emimi“ stabiliți la Șave-Chiriataim. În Geneza 15:18-21, „Refaimiții“ sunt enumerați între popoarele Canaanului. Toate aceste popoare au fost judecate de Dumnezeu și trebuiau distruse cu desăvârșire de copiii lui Israel (Deut. 20:17; Iosua 3:10). Majoritatea au sfârșit-o așa, iar alții au scăpat probabil în țările din jur, urmele lor făcând și astăzi un subiect de studiu controversat pentru antropologi.

În Geneza 35:27 găsim scris despre Hebron, care mai înainte se numise Chiriat-Arba (fortăreața lui Arba), iar Arba fusese tatăl lui Anac (Iosua 15:13; 21:11). Tot așa și în Num. 13:22: „... au mers până la Hebron, unde se aflau Ahiman, Șesai, Talmai, copiii lui Anac. Hebronul fusese zidit cu șapte ani înainte de cetatea Țoan din Egipt.“ (Acest Țoan a fost capitala Egiptului pe vremea robiei și a exodului)

Este evident că acești umanoizi de statură înaltă erau o spaimă și o pacoste pentru neamurile din jur. Renumele și isprăvile lor ajunsese în cele patru colțuri ale lumii:

„... niște neamuri mai mari și mai puternice decât tine, ... cetăți mari și întărite până la cer, ... un popor mare și înalt la statură, copiii lui Anac, ... despre care ai auzit zicându-se: Cine va putea să stea împotriva copiilor lui Anac?“ (Deut. 9:1-3)

Nu este de mirare că iscoadele trimise în Canaan s-au întors speriate înapoi: „Dar poporul care locuiește țara este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac. ... toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. ... Înaintea lor și față de ei parcă eram niște lăcuste“ (Num. 13:28,32,33; Deut. 1:28).

Sub conducerea lui Iosua, evreii au cucerit totuși Canaanul. Statura uriașă și puterea „Anachimilor“ a fost strivită sub tăvălugul Dumnezeului oștirilor: „Iosua a pornit și a nimicit pe Anachimi din muntele Hebronului, din Debir, din Anab, din tot muntele lui Iuda și din tot muntele lui Israel; Iosua i-a nimicit cu desăvârșire, împreună cu

cetățile lor. N-au rămas deloc Anachimi în țara copiilor lui Israel; n-au rămas decât la Gaza, la Gat și la Azdod“ (Iosua 11:21-22; 15:8; 17:15; 18:16).

Despre unul din neamul Refaimiților găsim scris și în Deuteronom 3:1-11: „Numai Og, împăratul Basanului, mai rămăsese din neamul Refaimiților. Patul lui, un pat de fier, este la Raba, cetatea fiilor lui Amon. Lungimea lui este de nouă coți și lățimea de patru coți, după cotul unui om (4,3x1,6m).“

Cei din oștirea lui Saul s-au speriat la vederea unui astfel de om. Puteți citi descrierea lui Goliat din Gat în 1 Samuel 17:4-7. Cămașa de zale cântărea 5.000 de sicli (aproximativ 72 kg), iar sulita era de 600 de sicli (aproximativ 7,5 kg). Toată familia acestui Goliat a fost omorâtă de mâna lui David și de mâna slujitorilor lui: Ișbi-benon, Saf, Lahmi sau Goliat din Gat, fiu al celui ucis de David, Lafni, și unul nenumit, dar grozav la înfățișare, „un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mână și la fiecare picior, douzeci și patru de toate“ (2 Sam. 21:15-22; 1 Cron. 20:4-8).

Ca nume, uriașii s-au numit Anachimi, descendenți din tatăl lor Anac (Num. 13:22) și Refaimiți, de la Rafa, un alt întemeietor de neam. O altă referință despre ei se află în Deut. 2:10-11: „Mai înainte locuiau aici Emimii; un popor mare, mult la număr și de statură înaltă, ca Anachimii. Ei treceau drept Refaimiți, ca și Anachimii; dar Moabiții îi numeau Emimi.“ „Țara aceasta trecea deasemenea ca o țară a lui Refaim; mai înainte locuiau în ea Refaimiții; și Amoriții îi numeau Zamzumimi: un popor mare, mult la număr și de statură înaltă, ca Anachimii. Domnul i-a nimicit dinaintea Amoriților, care i-au izgonit și s-au așezat în locul lor.“

Ca destin, Septuaginta, traducerea originalului ebraic în limba greacă, înlocuiește termenul „refaimiți“ cu numirea de „cei morți“ și una din explicații este aceea că faptele acestea straniei nu vor avea posibilitatea învierii, ca toți componenții rasei umane, ci vor intra în pedeapsa veșnică direct din „Șeol“ (locuința morților). Texte în care este făcută această substituie sunt: Iov 26:5; Psalm 88:10; Prov. 2:18; 9:18; Isaia 14:9; 26:14. În ultimele două, Refaimiții sunt descriși ca o veritabilă aristocrație a celor morți.

Cercetătorul pasionat de istorie și de arheologie, va putea vedea în combinația dintre forța brută a „Refaimiților“ și „inteligența supra-

umană“ a „gibbor“-ilor (viteji, oameni cu nume din Gen. 6) una din explicațiile posibile ale construcțiilor impresionante din Egipt și din alte părți ale lumii. Aceste amintiri din proto-istoria omenirii, transmise și deformat de tradiția orală a popoarelor a dat probabil naștere mai târziu „semizeilor“ din mitologia greacă. Unul dintre aceste personaje mitice, Hercules, este prezentat chiar ca un fiu al lui Zeus cu una din fetele muritorilor de rând. Concluzia logică este că „Tabletele Creației“ găsite în Babilon, „Cartea morții“ din Egipt, mitologia greacă și cosmogoniile păgâne, puse de unii pe picior de egalitate cu Biblia sau citate de alții în sprijinul textului sacru, nu sunt la urma urmei altceva decât fragmente de adevăr primar denaturat și corupt de mintea perversă a oamenilor și folosite de Satan pentru a nega chiar sursa din care de fapt provin: Biblia.

Capitolul 4

Răsplată și schimbare în cer

Cine va primi răsplată ?

Ce simbolizează cununile ?

Cum vor fi trupurile noastre după înviere ?

Cum a fost trupul Domnului după înviere ?

Va mai fi „timp“ în cer ?

- „Dacă ești cuminte“, îi spuse învățătorul de școală duminicală lui Nicușor, „vei merge în cer și vei purta pe cap o coroană de aur!“

- „Ba nu vreau!“ răspunse Nicușor, „M-a chinuit destul să-mi pună una dintr-aiă pe un dinte. Nu mai vreau coroană!“

„Iată un foarte mare adevăr: ceea ce contează cel mai mult nu este lucrarea noastră, ci motivele care ne împing să o facem. În Ziua Judecării, Dumnezeu va cântări totul după standardele Sale de adevăr și numai ceea ce va corespunde cu el își va primi o răsplată. Răsplată aceasta nu va fi mântuirea, pentru că mântuirea este prin har, nu se poate obține prin fapte (Efeseni 2:8-9). Răsplata se va da celui deja mântuit, și va fi pe măsura credincioșiei arătate în slujirea față de Dumnezeu.

Vom primi niște trupuri adecvate pentru ca viața lui Dumnezeu să le poată locui și să se exprime prin ele în veșnicie. Vom putea mânca, dar nu va fi strict necesar să mâncăm pentru a trăi. Ne vom putea deplasa rapid prin timp și prin spațiu. Vom fi veșnic tineri și nu vom mai simți durerea, lacrimile, necazul, boala și moartea. Într-o

promisiune făcută de Dumnezeu sfinților din Vechiul Testament, Domnul aseamănă trupurile noastre slăvite cu strălucirea lunii și a stelelor:

„Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:2-3).

Trupul lui Christos după înviere este descris ca strălucind ca soarele la amiază“. - Rene Pache

Ce spune biblia despre răsplătiri ?

„Când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi, și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți“ (Luca 14:13-14).

S-a întâmplat într-un Sabat. Domnul Isus, împreună cu o listă întreagă de oaspeți distinși, fusese invitat la masă în casa unui conducător de seamă (Luca 14:1). În timp ce oaspeții își căutau locurile, Domnul Isus îi urmărea cum se înșelau unii pe alții ca să apuce locurile cele mai bune. Deodată, El le-a oferit un sfat nesolicitat:

„Așază-te în locul cel mai de pe urmă; ... căci oricine se înalță, va fi smerit; și cine se smerește, va fi înălțat“ (Luca 4:10-11).

Toți cei ce-și disputau puterea au tresărit. Dar Domnul Isus n-a terminat. El S-a întors către gazdă și a continuat să-l învețe o cale mai bună de a primi oaspeți:

„Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut“ (Luca 4:12).

Ce moment jenant! Domnul Isus părea să spună gazdei Sale: ăData viitoare să nu-i mai inviți pe acești oameni pe care i-ai invitat astăzi“. Punea El la îndoială priceperea omului în a-și alege prietenii sau înțelegerea lui cu privire la eticheta socială? Să privim atent ce a spus Domnul Isus mai departe:

„Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi și va fi ferice de tine“ (Luca 4:13-14).

Domnul Isus nu intenționa să-și critice gazda pentru generozitatea sa, ci dorea să-i arate cum poate să obțină în schimb pentru ea ceva important – ceva care să dureze mai mult decât o seară minunată. Prima sugestie pe care o avem cu privire la acel ceva este în cuvântul „ferice“. Restul afirmației Domnului Isus ne conduce spre miezul învățaturii biblice despre răsplătiri:

„... și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți“ (Luca 4:14).

Nimeni din camera aceea nu se poate să nu fi auzit descoperirea uimitoare a Domnului Isus – Dumnezeu te va răsplăti pentru o lucrare bună după moarte. Aceasta contrazice ceea ce majoritatea oamenilor cred astăzi și ceea ce toți care erau în camera aceea credeau – că Dumnezeu îi răsplătește pe oameni numai pe pământ, pentru binele pe care îl fac în această viață. Domnul Isus descoperă tocmai contrariul. Cuvintele Sale arată că ori de câte ori faci o faptă bună pentru o persoană care nu te poate răsplăti:

1. Vei fi răsplătit.
2. Răsplata ta va veni în viața viitoare.
3. Și când o vei primi, vei fi fericit.

Desigur, Dumnezeu ne binecuvântează aici pe pământ din harul și bunătatea Lui nemeritate. Dumnezeu poate de asemenea să ne dea răsplătiri temporare pentru alegeri bune sau pentru slujirea Lui credincioasă aici și acum. Dar răsplătirile pe care Domnul Isus le descoperă în această istorisire – și cele despre care vorbește cel mai mult – sunt diferite. Ele sunt răspunsul garantat al lui Dumnezeu la o anumită acțiune din partea noastră care va continua să afecteze viețile noastre departe în eternitate. Aceste răsplătiri nu vin din cerere, ci din înfăptuire – și nu acum, ci după moarte.

Dacă nu sesizezi aceste diferențe vei fi dezamăgit. Te vei trezi punând întrebări ca acestea: „Am slujit lui Dumnezeu în toate felurile pe care le-am știut, atunci de ce se luptă familia mea atât de mult cu greutățile financiare? Nu vede Dumnezeu sau nu-I pasă?“ Prietene,

Dumnezeu vede și Îi pasă. Dar El n-a promis că lucrarea pe care o faci acum pentru El va fi întotdeauna recompensată de El acum.

De fapt, răsplătirile despre care Domnul Isus dorește ca tu și cu mine să știm cel mai mult nu vin acum. El a spus-o în prima Sa predică și a spus-o din nou într-o cameră plină de oameni religioși atotștiutori, la cină... Răsplătirile Lui eterne vin mai târziu și încep cu ceva ce faci astăzi.

Ce înțelege Domnul Isus prin răsplată ?

Este interesant că Biblia folosește două cuvinte diferite pentru a denumi răsplata Domnului Isus. Cuvântul grecesc folosit în învățăturile Domnului Isus din Luca 6 este „misthos“. Literal, el înseamnă salariu:

„Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie; pentru că salariul (misthos) vostru este mare în cer“ (Luca 6:23).

Domnul Isus a folosit același cuvânt mai târziu când a vorbit despre salariul pământesc:

„Cheamă pe lucrători și dă-le plata (misthos)“ (Matei 20:8).

Apostolul Pavel i-a spus lui Timotei:

„Vrednic este lucrătorul de plata (misthos) lui“ (1 Timotei 5:18).

Toți cei care L-au auzit pe Domnul Isus au înțeles exact ce a vrut să spună: „Când munciți pe pământ, cel care v-a angajat vă dă salariu (misthos). și când lucrați pentru Mine, Eu, de asemenea, vă plătesc salariu“. Domnul Isus nu a descris niciodată răsplata Sa ca un bacșiș filantropic („Iată o mică plată suplimentară“), sau un semn de apreciere (ca o răsplată pentru treizeci de ani de muncă în fabrică). El a numit-o salariu – ceea ce câștigi pentru ceea ce faci.

Al doilea cuvânt folosit pentru răsplata din cer apare în istorisirea de la cină Aici Domnul Isus a folosit un cuvânt compus, „apodidomai“.

„Apo“ înseamnă înapoi și „didomai“ înseamnă a da. Combinate, „apodidomai“ înseamnă a da înapoi în schimb, sau simplu, a răsplăti:

„... și va fi ferice de tine, pentru că... ți se va răsplăti (apodidomai)“ la învierea celor neprihăniți“ (Luca 14:14).

Domnul Isus a mai folosit acest termen în binecunoscuta Sa istorisire despre bunul samaritean, care s-a oprit ca să ajute un călător care fusese

bătut și jefuit de tâlhari. Când samariteanul l-a luat pe omul rănit și l-a dus la un han din apropiere pentru a îngriji de el, a spus hangiuului:

„Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi (apodidomai) la întoarcere“ (Luca 10:35).

Cuvântul „apodidomai“ transferă ideea de salariu într-un teritoriu mult mai surprinzător. Domnul Isus spune că atunci când primești răsplata (apodidomai) Sa, ești recompensat într-o măsură deplină pentru ceea ce ai făcut în Numele Său. Dacă te gândești că Dumnezeu te-ar răsplăti numai pentru fapte mari de sacrificiu personal și nu pentru faptele de zi cu zi făcute din dragoste, adu-ți aminte că Domnul Isus a spus: „Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă, în Numele Meu ... nu-și va pierde răsplata (apodidomai)“ (Marcu 9:41).

Ai auzit și ai îmbrățișat tu această promisiune minunată a Domnului Isus? Nici o faptă nu va fi trecută cu vederea sau nu va rămâne nerăsplătită de Dumnezeu. Nici un pahar cu apă, sau nici o rugăciune înălțată la miezul nopții.

Domnul Isus nu dă nicăieri o listă completă a acțiunilor pe care El le va răsplăti. Totuși am observat în culturile lumii că oamenii știu în mod instinctiv ce este o lucrare bună – o faptă pe care o faci pentru cineva aflat în nevoie, o faptă care-L onorează pe Dumnezeu.

Dumnezeu vă va răsplăti pentru că Îl căutați prin acțiuni spirituale, cum ar fi postul și rugăciunea:

„Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“ (Matei 6:6).

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6).

Dumnezeu vă va răsplăti pentru supunerea față de șeful dumneavoastră, ca un slujitor credincios:

„... căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut“ (Efeseni 6:8).

„Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești; nu numai când Sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul. Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Christos“ (Coloseni 3:22-24).

Dumnezeu vă va răsplăti pentru lepădarea de sine în slujba Sa:

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: ŃDacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui“ (Matei 16:24-27).

Dumnezeu vă va răsplăti pentru slujirea celor în nevoie, în Numele Său:

„Și oricine vă va da de băut un pahar cu apă, în Numele Meu, pentru că Sunteți ucenici ai lui Christos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata“ (Marcu 9:41).

Dumnezeu vă va răsplăti dacă suferiți pentru Numele și reputația Sa:

„Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări, și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea, și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu proorocii“ (Luca 6:22-23).

Dumnezeu vă va răsplăti pentru sacrificiile pe care le faceți pentru El:

„Voi însă, iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare, și veți fi fiii Celui Prea Înalt; căci El este bun și cu cei nemulțămitori și cu cei răi“ (Luca 6:35).

De fapt, Domnul Isus a spus că fiecare persoană care se sacrifică sau care sacrifică ceva pentru a-L urma pe El va fi răsplătită însutit:

„Și ori și cine a lăsat case sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde, pentru Numele Meu, va primi înșutit, și va moșteni viața veșnică“ (Matei 19:29).

Dumnezeu vă va răsplăti dacă veți da din timpul, talentul și averea dumnea-voastră pentru înaintarea Împărăției Sale:

„Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“ (Matei 6:3-4).

„Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie ca să apuce adevărata viață“ (1 Timotei 6:18-19).

Cine va primi răsplată ?

„Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări, și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea, și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu proorocii“ (Luca 6:22-23).

Wilbur M. Smith a scris: „Tema aceasta a răsplății pe care le vor primi în cer cei credincioși este pomenită areorei în biserici și chiar în instituțiile în care se studiază Biblia. Cu toate acestea, tema este o sursă de bucurie și un îndemn la seriozitate. Ea ar trebui să servească drept o motivație pentru o mai mare sfințenie în viața fiecăruia dintre noi.“

Există acei pedanți pseudospirituali pentru care subiectul răsplătirilor este clasificat drept unul de mână a doua, bun doar pentru copilăria credinței. Ei îl aseamănă cu bomboanele promise copiilor care sunt „cuminți.“ Domnul Isus nu este însă de acord cu ei. Textul citat din predica de pe munte este o dovadă în acest sens, ca și multe alte pasaje din discursurile Lui. Apostolul Pavel adaugă la această temă câteva pasaje foarte proeminente din epistolele sale.

Mântuirea și răsplata nu sunt unul și același lucru. Mântuirea este prin har și nimic din ceea ce am putea face noi nu ne-o poate dobândi. Ea este darul fără plată oferit de Dumnezeu celor ce cred în lucrarea ispășitoare a lui Christos.

Mântuirea se dă celor pierduți. Răsplata este pentru cei deja mântuiți, ca o consecință a credincioșiei lor în slujire.

Răsplata începe în această viață și continuă în viața viitoare:

„Și Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să-și fi lăsat casa sau nevasta sau frații sau părinții sau copiii, pentru Împărăția lui Dumnezeu, și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică“ (Luca 18:29-30).

Noul Testament debutează cu o promisiune a răsplătirii făcută în renumitele „Fericiri“,

Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe proorocii, care au fost înainte de voi“ (Matei 5:11-12).

... și se încheie cu o alta din Apocalipsa:

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:12).

Iată ce spune apostolul Pavel despre răsplătiri:

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup“ (2 Corinteni 5:10).

Pasajul ne spune că la acel scaun de judecată nu se va mai discuta despre mântuirea credincioșilor, ci doar despre răsplata cuvenită fiecăruia dintre ei. Problema mântuirii a fost rezolvată odată pentru totdeauna de Christos la Cruce. Fiul lui Dumnezeu a purtat pedeapsa în locul nostru.

„Să știți, deci, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise“ (Faptele Apostolilor 13:38-39).

Cine primește această ofertă prin credință și se întoarce la Dumnezeu cu pocăință „nu mai vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“

(Ioan 5:24). Credincioșii „nu mai sunt osândiți odată cu lumea“ (1 Corinteni 11:32).

„Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Christos Isus“ (Romani 8:1).

Ei se prezintă înaintea scaunului de judecată a lui Christos „la rândul cetii lor“ doar ca să-și primească răsplata pentru credincioșie. Credincioșii n-au de ce să se mai teamă că s-ar putea să piardă viața veșnică când vor ajunge la judecată.

Bine, bine, va spune cineva, dar noi știm că însuși apostolul Pavel se temea „ca nu cumva să fie lepădat“ ! Oare nu înseamnă acest „lepădat“ că va fi aruncat departe de fața lui Dumnezeu, pierzându-și astfel mântuirea ?

Toate traducerile dau naștere la astfel de neînțelegeri. Termenul folosit de apostolul Pavel în 1 Corinteni 9:27 este un termen sportiv sau care se referă la calitate. El s-ar putea traduce astăzi prin „descalificat“ sau „neomologat“. În contextul jocurilor istmice la care face apostolul aluzie aici, exista pericolul ca cei care se osteneau să alerge cursa până la capăt să nu primească totuși premiul pentru că n-au alergat „după rânduiești“. Se putea și ca unul care-i învăța pe alții cum să alerge să fie el însuși descalficat. Iată întregul pasaj:

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, deci, în așa fel ca să căpătați premiul!

Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:24-27).

Viața veșnică este un dar al harului pentru cei credincioși, nu un premiu care se poate obține prin strădaniile și prin faptele noastre:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, cu toate că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Christos (prin har sunteți

mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Christos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Christos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efeseni 2:4-9).

Faptele meritorii vin după mântuire și trebuie făcute nu din inițiative personale, ci într-o deplină ascultare de Dumnezeu:

„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10).

Faptele bune măsoară râvna noastră pentru Dumnezeul care ne-a mântuit și există pericolul ca această râvnă să se micșoreze și să ne priveze de răsplată:

„Păziți-vă bine să nu perdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină“ (2 Ioan 8).

În pilda polilor și în pilda talanților, Domnul Isus ne spune că fiecare credincios al Său are anumite abilități și talente. Aceasta este o realitate stabilită de Dumnezeu și noi nu avem nici o contribuție personală.

„Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?“ (1 Corinteni 4:7).

Pilda polilor ne spune că unde este inegalitate în credincioșie, vor exista răsplătiri diferite. Pe de altă parte, pilda talanților ne spune că acolo unde sunt credincioșii egale va exista aceiași răsplată pentru toți. Răsplătirea se va face în funcție de ascultare și de credincioșie față de Christos. Această realitate cerească trebuie să ne determine să trăim cu înțelepciune și „să răscumpărăm vremea“ pentru ca să nu fim dați de rușine în ziua mării judecăți. O cântare creștină pune întrebarea:

„Merge-voi cu mâna goală,
Înaintea Domnului?
Suflete nu-i pot aduce,
Nici un singur snop măcar.

Merge-voi cu mâna goală,
Înaintea Domnului?
Suflete nu-i pot aduce
Nici un singur snop măcar?
De acum eu sunt cu Isus
Moartea nu mă tulbură.
Dar să merg cu mâna goală,
Asta-i ce mă supără.

Anii mei pe cari i-am pierdut,
Înc-odată de-ar veni;
Să lucrez doar pentru Isus,
Cât aş fi de fericit!

Voi creştini, lucraţi cu râvnă!
Tot ^nainte vă zoriţi!
Aduceţi pe mulţi la Isus,
Atât timp cât mai trăiţi!

Ce simbolizează cununile ?

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. Deacum mă aşteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în „ziua aceea“ Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4:8).

Răsplătirile cereşti sunt prezentate uneori sub forma unor cununi date învingătorilor. Termenul grecesc este „stefanos“, spre deosebire de termenul „diadema“ care identifică o cunună regală. „Diadema“ va fi purtată numai de Christos!

În esenţa lor, cununile sunt tot o expresie a harului lui Dumnezeu. Ca şi slujitorii ai Săi, nici unul din noi n-ar trebui răsplătit, aşa cum ni se spune pe şleau în Luca 17:1-10:

„Cine dintre voi, dacă are un rob, care ară sau paşte oile, îi va zice, când vine de la câmp: „Vino îndată, şi şezi la masă?“ Nu-i va zice mai degrabă: „Găteşte-mi să mănânc, încinge-te, şi slujeşte-mi până voi mânca şi voi bea eu; după aceea, vei mânca şi vei bea şi tu?“ Va rămâne el îndatorat faţă de robul acela, pentru că robul a

făcut ce-i fusese poruncit? Nu cred. Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: „suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem“.

Eu cred că aceste cununi nu vor fi doar podoabe cu care să ne împopoțonăm în cer, ci mai degrabă niște capacități care ne vor înlesni și mai mult slujirea. John MacArthur le numește o măsură îndoită de vitalitate cerească, de bucurie, de binecuvântare“.

Chiar și aceste cununi vor servi nu spre slava noastră, ci spre slava Celui care „lucrează în noi și ne dă, după plăcerea Lui și voința și îndeplinirea“:

„... cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!“ (Apocalipsa 4:10-11).

Iată câteva „stefanos“ amintite în textul Noului Testament:

1. Cununa vieții

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12).

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apwocalipsa 2:10b).

Această cunună este acordată celor ce au suferit în ispite și persecuții până acolo că și-au dat viața ca martiri. Motivația acestor suferințe a fost iubirea („celor ce-L iubesc“). Numele acestor martiri completează lista eroilor credinței din Evrei 11:

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de prooroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au câpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au vindecat

de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bățai, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereastră, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică-au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului“ (Evrei 11:32-38).

Pribegia este un fel de stabilire în eternitate.

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate“ (Evrei 11: 13-16).

2. *Cununa neprihănirii*

„Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în „ziua aceea“ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4:8).

Aceasta este cununa dată celor ce au alergat cursa creștină cu integritate, cu ochii ațintiți spre venirea Domnului Isus. Ea este răsplata pentru împlinirea misiunii încredințate. În clipa morții lăsăm în urmă tot ce avem, dar luăm cu noi tot ceea ce suntem. Viața este un marș de la inocență, prin ispită, spre virtute sau viciu.

Distanța de la pământ la cer nu este o problemă de altitudine, ci de atitudine. O credință mică te poate duce în cer, dar una mare poate aduce cerul la tine. Ar fi foarte bine dacă fiecare ar trăi așa cum ar vrea să moară.

3. Cununa nepieritoare

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrînări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji“ (1 Corinteni 9:25).

Este cununa dată celor ce au umblat după desăvârșire. Apostolul Pavel folosește ilustrația unui atlet de la pentatlon, care se supunea la un efort extraordinar. Cununa aceasta este dată celor disciplinați, celor înfrânați, celor gata să renunțe la plăcerile de acum pentru bucuriile viitoare.

4. Cununa bucuriei

„Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Christos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră“ (1 Tesaloniceni 2:19).

Aceasta este cununa câștigătorului de suflete. Va fi o mare bucurie să ne întâlnim în cer cu aceia care au fost aduși la Christos prin mărturia și slujirea noastră! Mult mai mulți oameni sunt călăuziți spre cer de urme de pași, decât prin semne indicatoare. Orice credincios poate câștiga această cunună.

5. Cununa slavei

„Sfătuiesc pe presbiterii (Sau: bătrân.) dintre voi, eu, care sunt un presbiter (Sau: bătrân.) ca și ei, un Martor al patimilor lui Christos, și părtaş al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mîrșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei“ (1 Petru 5:1-4).

Aceasta este cununa promisă celor ce păstoresc în adunările copiilor lui Dumnezeu. Ea ar trebui să fie o puternică motivație pentru o slujire exemplară!

Trebuie să spunem că aceste cununi nu sunt date în mod automat. Există condiții care trebuiesc împlinite și este posibil ca să pierzi privilegiul de a fi răsplătit la judecata Bisericii. Iată ce avertisment puternic le dă Domnul Isus credincioșilor din Filadelfia:

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“ (Apocalipsa 3:10-11).

Acest avertisment este la fel de valabil și pentru noi astăzi!

Există unii oameni care Îl servesc pe Dumnezeu doar cu vorba, dar viața lor nu-L mărturisește. Unii care se pretind în drum către cer, trăiesc de parcă s-ar îndrepta într-o cu totul altă direcție. Unui astfel de „creștin“ ar trebui să i se spună: „Dacă ar fi să mergi în cer din poziția în care ești, ar trebui să mergi cu spatele!“

Iată o glumă plină de un umor amarv despre astfel de creștini ușuratici:

„Ce-ți mai face nevasta?“ l-a întrebat cineva pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de câțiva ani de zile.

„E în cer“, îi răspunse prietenul.

„O, îmi pare rău“ spuse cel dintâi, dar dându-și seama că nu se prea potrivește, se corectă: „Am vrut să spun: „Îmi pare bine“. Gafa era însă și mai mare, așa că se corectă încă o dată: „Am vrut să spun: „Sunt surprins!“

Din gafă în gafă, omul nostru a ajuns să spună adevărul, căci sunt unii care n-au destulă credință ca să-i ducă până la Biserica din colț, dar speră să ajungă în cer.

Îmi aduc aminte de o altă întâmplare cu doi „creștini“ de genul acesta, care erau pescari „de duminică“:

-Auzi Nicule, bat clopotele. Ar fi trebuit să fim în Biserică.“

Potrivindu-și o altă râmă în cârlig, Nicu răspunse:

„Eu oricum n-aș fi putut merge. Nevastă-mea este bolnavă.“

Dar de ce trebuie să mergem la Biserică? Cel ce se așteaptă să ajungă în cer, ar trebui să-și facă puțin timp ca să studieze drumul într-acolo.

Lumea asta de aici este ca pridvorul lumii ce va să vină; pregătește-te în pridvor ca să poți intra cum se cuvine în sala de mese.

Cum vor fi trupurile noastre după înviere ?

Dar va zice cineva: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?“ Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei. Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești.“ (1 Corinteni 15:35-40).

Medicina de astăzi descrie ființă umană drept o unitate psihosomatică. Este un fel elevat de a spune că omul are și trup și suflet. Care este însă identitatea care măsoară personalitatea noastră adevărată și care ce va fi veșnică ?

Este omul un „trup“, care are întâmplător și un suflet ?

Este omul un „suflet“ nemuritor, găzduit deocamdată într-un trup de carne?

Felul în care răspundem la aceste întrebări ne împarte în două categorii: oamenii carnali, numiți de Biblie și oameni „firești“, a căror filosofie de viață este „Să mâncăm și să bem, căci mâine murim!“ și oameni duhovnicești, care știu că vor părași în curând lumea aceasta și se străduiesc să se pregătească pentru cealaltă.

Diferența și deosebirile dintre cei ce înțeleg bine și cei ce trăiesc într-o stare de confuzie vecină cu nebunia este scoasă în evidență de Domnul Isus în pilda bogatului căruia i-a rodit țarina:

„Apoi le-a zis: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui.“ Și le-a spus pilda aceasta:

„Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine, și zicea: „Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng rodirile.“ „Iată“ a zis el „ce voi face: îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate rodirile și toate

bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!“ Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?“ Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.“ (Luca 12:15-21).

În pilda aceasta, Domnul Isus ne învață că omul este în esență un suflet care se va întoarce curând la Dumnezeu, abandonând trupul pământului din care a fost inițial luat. Pasiunea pentru plăcerile trupului și ideea că viața este făcută doar pentru a bea, a mânca și a te veseli“ este condamnată în text și catalogată drept „nebie“. Ar fi mult mai înțelept să ne preocupăm cu ceea ce ne va învrednici să primim o răsplată cerească! Adevărata măsură a averii cuiva este cât a investit el în veșnicie.

În pasajul din 1 Corinteni 15, apostolul Pavel este reținut în descrierea pe care o face „trupurilor cerești“, probabil din cauza lipsei noastre de cunoștințe și din cauza lipsei noastre de revelație pe această temă. Totuși, el face câteva afirmații foarte clare. Acolo unde filosofia și știința bâjbăie, noi putem spune măcar câteva lucruri cu toată certitudinea:

Vor fi trupuri „cerești“ adaptate realităților spirituale ale vieții de acolo.

„Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc (1 Corinteni 15:42-44).

Va fi vorba despre un „trup real“, nu de o apariție fantomatică. Trupurile noastre vor fi asemenea trupului pe care l-a purtat Christos după învierea Sa glorioasă. În acest trup de după înviere, Domnul Isus li s-a arătat ucenicilor și le-a putut spune:

„Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă!“ Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.“ (Și după ce a zis aceste vorbe, le-a

arătat mâinile și picioarele Sale.) Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?” I-au dat o bucată de pește fript și un fagur de miere. El le-a luat, și a mâncat înaintea lor“ (Luca 24:36-43).

Va fi un trup care va păstra ceva din înfățișarea pământească, pentru că va face ca să ne recunoaștem cu cei pe care i-am cunoscut aici. Este evident că ucenicii L-au recunoscut pe Învățătorul și Domnul lor.

Ca să clarifice și mai mult problema, Pavel face câteva comparații în care asemănările și deosebirile față de trupul pământesc scot în relief caracteristicile trupului ceresc.

Va fi un trup indestructibil. El va dura veșnic, nesupus proceselor degenerative:

„... Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire (1 Corinteni 15: 43).

Va fi un trup glorios, cu mult mai strălucit decât cel pe care-l purtăm astăzi, slăbit de păcat și supus atacurilor lui Satan:

„...este semănat în ocară, și înviază în slavă ... (1 Corinteni 15: 43).

Va fi un trup puternic, cu mult peste resursele celui de astăzi.

„... este semănat în neputință, și înviază în putere“ (1 Corinteni 15: 43).

Acum, trupul pământesc este doar un vehicol imperfect pentru viața și activitățile sufletului. Trupul de după înviere va fi desăvârșit de adaptat pentru împlinirile și dezvoltarea care ne așteaptă în noua sferă de existență în care ne va duce Dumnezeu. În moarte, omul ...

„Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.

De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.“ Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după

cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc“ (1 Corinteni 15: 44-49).

Expresia „trup duhovnicesc“ subliniază că trupul de după înviere nu va mai fi un dușman al duhului, ci va fi un aliat al duhului, trăind în supunere față de el. Atunci se va sfârși starea jalnică de conflict lăuntric desprinsă de apostolul Pavel în Romani 7:

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.

Găsesc, deci, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.

O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?... Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Christos, Domnul nostru!... Astfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului“ (Romani 7:14-25).

Există un curent de gândire care pretinde că între trupul de după înviere și trupul de astăzi nu poate exista nici un fel de comparație sau legătură. oare așa să fie? Dacă n-ar fi vorba să existe o asemănare, ar trebui să vorbim despre o nouă creație, nu doar despre o înviere!

Ca să răspundă la întrebarea: „Cum va fi trupul de după înviere?“ apostolul Pavel enunță patru adevăruri, care sunt ilustrate în procesul de creștere a plantei din sămânță și în marea diversitate din lumea animalelor, plantelor și planetelor.

Ceea ce crește din ceea ce punem noi în pământ nu este într-un totu identic cu ceea ce punem în pământ. Punem o sămânță și crește un copac. Amândouă au însă aceeași natură interioară:

„Dar va zice cineva: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?“

Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni în trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei“ (1 Corinteni 15:35-38).

Fiecare sămânță are o formă caracteristică, așa cum a făcut-o Dumnezeu să fie:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarba cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.“ Și așa a fost“ (Geneza 1:11).

Rodul răsărit are o legătură „organică“ cu sămânța. Nu este o nouă creație, total diferită, ci doar o prelungire și o amplificare a ceea ce este deja în existență.

După cum există o mare diversitate de trupuri în regnul vegetal și animal, va exista o mare diversitate și în domeniul trupurilor cerești.

„Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea“ (1 Corinteni 15:39-41).

Cum se va face că trupurile de după înviere vor fi legate „organic“ de cele de astăzi, ca un fel de prelungire a lor, nu știm, dar știm că aceasta este o realitate descrisă de Biblie. Faptul că nu înțelegem ceva nu înseamnă că acel „ceva“ nu există!

Sunt taine pe care le acceptăm cu toate că nu le înțelegem! De exemplu, medicina ne spune că toată substanța trupului nostru se schimbă într-un interval de câțiva ani, astfel că într-o viață ne schimbăm în totalitate de cel puțin zece ori! Cum se face asta fără ca să pier-

dem „ceva“ din noi și fără ca personalitatea noastră să fie afectată ? Nu știm. În ciuda schimbărilor, rămânem aceiași pe toată durata vieții, iar memoria noastră păstrează nealterată imaginea evenimentelor prin care am trecut.

Continuând, apostolul contrastează trupul nou cu trupul actual în patru aspecte:

În primul rând, trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire“ (1 Corinteni 15:42). În toată istoria omenirii a existat un singur trup „nesupus putrezirii“, acela al Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu.

„De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește, și trupul mi se odihnește în liniște. Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea“ (Psalmul 16:9-10).

„Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții, și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.“

Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Christos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui“ (Faptele Apostolilor 2:24-32).

În afara Domnului Isus, toți ceilalți vom experimenta mai devreme sau mai târziu entropia acestei creații, vom suferi de boli și vom gusta în final moartea. După înviere nu vom mai avea astfel de probleme.

În al doilea rând, „este semănat în ocară și înviază în slavă“ (1 Corinteni 15:43).

Nu este nimic glorios într-un trup intrat în putrefacție. Ca să scăpăm de el îl coborâm în mormânt sau îl ardem la crematoriu. Nu tot așa va fi și cu trupul de după înviere! El va fi incomparabil mai frumos și mai slăvit! El va fi lucrarea Celui ce prin puterea pe care o are de a-Și supune toate lucrurile „... va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale“ (Filipeni 3:20-21).

În al treilea rând, „sste semănat în neputință, și înviază în putere“ (1 Corinteni 15:43).

Acum, puterea și energiile tinereții fac iute loc slăbiciunilor și fragilității de la bătrânețe. Un trup mort este ilustrația slăbiciunii absolute. Trupurile noastre de după înviere însă , asemănătoare cu trupul înviat al slăvitului nostru Mântuitor, vor fi pline de putere. Nu vom mai avea nevoie de somn ca să ne recăpătăm puterea, energia și entuziasmul. Vom avea abilități nebănuite astăzi, dincolo de toate limitările care ne apasă așa de mult în această viață.

Bătrânețea este acum jenantă. Dincolo de înviere, bătrânețea va fi ... inexistentă! Iată un fragment despre bătrânețe dintr-una din cărțile lecturilor mele favorite:

„Lili și cu mine suntem un cuplu ajuns de mult la maturitate. Avem cincizeci și sase și respectiv cincizeci și șapte de ani. Poate sunteți surprinși de remarca mea, dar nu ar trebui să fiți. Găsesc de-a dreptul amuzantă această tendință a culturii noastre de a nega nu numai moartea, dar și îmbătrânirea. Majoritatea americanilor par să creadă că „maturitatea“ începe la 60 de ani. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci „bătrânețea“ ar fi normal să înceapă pe la 120 de ani!

În orice caz nu mai am forma fizică și energia pe care le-am avut odinioară. Mi-e din ce în ce mai greu să urc și să cobor din mașină, ori să urc treptele din fața casei la sfârșitul unei zile grele și nu este numai vina coloanei mele vertebrale. Toate mă supără: vederea, auzul, dinții. O veche ruptură a tendonului lui Ahile îmi provoacă

slăbiciune în glezna stângă, iar o fractură pe care-am suferit-o cu mult timp în urmă mi-a slăbit glezna dreaptă. Uit cuvinte simple și nume, și nu este foarte clar dacă mi-a slăbit memoria foarte mult sau pur și simplu am prea mult de memorat.

Trebuie să-mi curăț hemoroizii. Pantalonii îmi sunt prea largi din pricina unei prostate mărite (boala bărbaților bătrâni). Dimineața pierd o oră în plus îngrijindu-mi dinții ca să nu-mi cadă, luând Metamucil ca să nu am probleme diverticulii din intestinul gros și făcând o grămadă de mișcări ce aduc a exerciții fizice, ca să nu cumva să mă transform într-o stană de piatră din cauza acumulărilor de calciu.

N-am nevoie de mila nimănui pentru că Lili îmi oferă milă din plin. Cu zece ani în urmă râdeam și făceam haz de sănătatea ei de fier chiar dacă era cu aproape doi ani mai mare ca mine. Acum nu mai e de râs. Colesterolul îi este foarte precar. A pierdut doi dinți din pricina gingiilor care îmbătrânesc și ele și mai are câțiva dinți care se mișcă. Nici ea nu poate trăi fără Metamucil. În săptămâna în care eu am avut ultima operație de coloană, ei i-au scos o grămadă de pietre din vezica biliară. Să nu uităm de pastilele de calciu și estrogen. Recent a trebuit să fie operată la gleznă din cauza unei scrântituri care nu părea cine știe ce acum douăzeci și cinci de ani. Are artrită la degete. De fiecare dată când merge la oculist acesta îi spune că lentila stângă s-a mai aburit puțin.

- Vă referiți la cataractă? întreabă Lili.

- Haideți să-i spunem abur, răspunde doctorul obișnuit cu refuzul pacienților de a accepta boala.

Cu șapte ani în urmă, când mă cuprinsese depresia, mă consolam cu o cârtică de citate și caricaturi intitulată „Cine are nevoie de maturitate la vârsta ta?”. Unul dintre citatele de acolo spunea: „Maturitatea este atunci când te tot gândești că îți va trece în câteva zile, și totul va reveni la normal.” Conform acestei definiții atât Lili cât și eu suntem trecuți de maturitate și suntem deja venerabili. Nu este cine știe ce să te doară toate cele, dar îi mulțumim lui Dumnezeu că cel puțin ne avem unul pe celălalt și ne putem împărtăși necazurile.

Probabil că lucrul care m-a surprins cel mai mult la îmbătrânire este purul ei caracter fizic. Orice atitudine ai adopta vizavi de acest proces „oricât de departe în timp ar părea, și oricât de mult ar fi negat „el vine și se instalează. Este inexorabil. La început nu am fost foarte surprins. Când aveam patruzeci de ani am fost la oculistul despre care am mai vorbit care mi-a spus:

- Peste vreo trei ani vei avea nevoie de ochelari cu lentile bifocale.

- De unde știi? l-am întrebat.

- Cam așa se întâmplă celor care au ochi ca ai tăi, mi-a răspuns el misterios.

Nu l-am crezut și după doi ani mi-am cumpărat prima pereche. Anul trecut am observat pe tâmpla stângă o mică pată de culoare gri-maroniu. Era un neg sebaceu benign.

- Oh, nu! Am exclamat realizând ce se întâmpla de data asta. Înainte de a muri în anii ^80 tata avusese același neg pe tâmpla stângă, numai că era inoperabil de mare. În ultimul an, negul meu aproape s-a dublat în dimensiune. Nu prea le am cu cosmeticele, dar cred că trebuie cât mai curând cu putință, să-mi fac o programare la un dermatolog și să încerc să scap de neg cât e încă operabil, chiar dacă realizez că această idee de vindecare fizică completă este o iluzie.

Pe lângă inexorabilitate, ceea ce mă impresionează la îmbătrânire este rigiditatea crescândă a trupului. Nu mă refer numai la rigiditatea coloanei vertebrale. Diferența de fus orar pe care odinioară o rezolvam cu un somn bun, nu mai trece așa ușor. Ceasul biologic e mult mai puțin flexibil și mult mai greu de ajustat. Chiar și acasă mi-e din ce în ce mai greu să dorm. Problemele zilei tind să se țină de mine mai mult și mi-e foarte greu să uit de ele. Și această rigiditate este rudă bună cu fragilitatea. De obicei vorbesc despre coloana mea vertebrală ca cea mai puțin rezistentă parte a corpului meu. Dar la bătrânețe toate devin mai sensibile și mult mai fragile: rănilor pierd mai mult sânge, apar hernii, plămânii nu se curăță, urechile nu mai aud. Această fragilitate premerge și într-un fel anunță moartea. Majoritatea oamenilor nu mor numai din cauza

unui organ, sau sistem al corpului lor, ci pentru ca toate organele și sistemele au devenit fragile, și tratamentele care ar încerca să ajute într-un loc vor dăuna în alt loc, și așa mai departe până când nimic nu mai merge.

Pentru mulți rigiditatea și fragilitatea fizică vin însoțite de o distinctă rigiditate și fragilitate psihologică. Dar asta nu este atât de inexorabil, și cu siguranță nu este inevitabil. În anumite feluri Lili și cu mine am devenit mai puțin adaptabili. Suntem mai mult ca niciodată atașați de confortul nostru „de hotelurile cochete la care stăm, eu de ginul meu de fiecare seară, iar Lili de cuvintele ei încrucișate. Cu toate astea, pe ansamblu cred că suntem mai puțin rigizi în felul cum gândim. Avem opinii mai puțin dogmatice. Lucrăm mai ușor unul cu celălalt și am devenit lideri mai flexibili. Neavând alternativă, trebuie să îmbătrânim fizic; toți vom ajunge senili și vom muri. Dar asta nu înseamnă că trebuie să îmbătrânim din punct de vedere mental „poate ni se va încețoșa puțin mintea, dar nu va intra în rigor mortis. Am văzut bătrâni tineri spiritual, și cred că și noi putem să fim așa. Tot eu sunt cel care crede că am fost norocoși.

În ultima parte a vieții sale, mama avea un mic tablou pe perete, pe care scria: “Bătrânețea nu este pentru oricine.” Obişnuiam să cred că mamei îi place dramatismul, dar mi-am schimbat părerea.

De atunci mi-am schimbat părerea și de multe ori regret că nu am fost mai înțeleghător. Într-adevăr una dintre cele mai dificile experiențe cu care avem de-a face când îmbătrânim este lipsa de simpatie a celor mai tineri, inclusiv a copiilor noștri. Prietenii noștri mai tineri de multe ori nu înțeleg de ce dorim atât de mult să ne pensionăm mai devreme, sau de ce refuzăm să ne jucăm de-a Superman, ca și cum am fi cumplit de încăpățânați. În martie 1992 am fost până-n Texas să ne vedem nepoțelul de două luni, un băiețel adorabil și alert de altfel, dar îngrozitor de agitat (nu-mi mai permit să spun că avea „colici“. Se pare că termenul nu este foarte agreat în ultima vreme). Singura cale de a-l opri din plâns era să-l plimbi în brațe. Din păcate, din pricina spatelui, nu am putut să-l plimb mai mult de zece minute. Aveam nevoie de câte o pauză, să mă așez „ceea ce nu era posibil“ sau să-l dau înapoi mamei lui. Am încercat sa-i explic fiicei mele problema pe care, de altfel o cunoaște. Știe foarte bine că am probleme cu spatelul. Știe că nu pot

sta în picioare mai mult de cincisprezece minute, și că trebuie să-mi țin cursurile așezat pe un scaun. Cu toate astea am simțit în ochii ei o apreciere foarte defavorabilă. I se părea că nu vreau s-o ajut și că nu-mi pasă de nepotelul meu.

Ar fi cu totul nenatural să așteptăm cu nerăbdare îmbătrânirea. Nu putem să ne dorim să fim dezbrăcați de tot ceea ce suntem, pentru că îmbătrânirea asta face; acest proces inerent vieții umane dezechipează omul de tot ceea ce acesta acumulase pe parcursul vieții. Cu toate acestea, până la urmă, este la latitudinea noastră dacă acceptăm, sau nu această dezechipare.

În perioada de dinainte de pensionare, am fost consultat de patru femei extraordinar de asemănătoare. Aveau între șaizeci și șaptezeci de ani și aveau cam aceeași problemă: se temeau de îmbătrânire și căzuseră în depresie. Nu erau religioase, aveau bani pe care îi făcuseră prin muncă, sau căsătorie. Copiii lor erau toți succese, și parcă viața lor urmase un scenariu dinainte stabilit. Dar acum făceau cataractă, aveau nevoie de aparate de auzit de dinți falși, și de șolduri noi. Scenariul vieții lor devenise foarte dramatic, și în nici un caz pe placul lor, așa că doamnele erau nervoase. Am încercat să le ajut și am decis că cel mai bun ajutor pe care l-aș putea oferi ar fi să le prezint bătrânețea ca pe un timp pe care în nici un caz nu trebuie să-l piardă privindu-se în oglindă și îngrijorându-se de fiecare nou rid care le apare pe față. Am încercat să le expun ideea că această perioadă a vieții ar trebui să fie mult mai spirituală, să fie un stagiul de pregătire. Nu mi-a fost ușor să le fac să accepte această idee. Le-am repetat de câteva ori faptul că nu ele sunt scenaristele vieții lor, și că de fapt viața lor nici nu le aparține. Două dintre ele au preferat să plece, și să nu mai asculte predicile mele, alegând depresia și nedorind să se împace cu ideea că de fapt ele nu sunt regizoarele vieții lor.

Mi-a fost mult mai ușor cu o altă doamnă, care deși era mult mai afectată de depresie, gândea dintr-o perspectivă creștină.

Pe la șaizeci și ceva de ani, doamna suferise o desprindere de retină la ambii ochi. Oftalmologul nu reușise să îi reatașeze retinele, cu toate că folosisese tehnologie laser de ultimă oră. Doamna era cumplit de supărată pe doctor, și deși nu avea nici o dovadă, era convinsă că doctorul greșise operația și era vinovat de malpraxis.

Era nouăzeci la sută oarbă și furioasă pe soarta ei. Mi-a făcut lucrul ăsta foarte clar la începutul celei de a doua ședințe:

- Urăsc momentele când cineva trebuie să mă ia de mână și să mă ajute să ies din bancă, sau să cobor treptele bisericii, mi-a spus ea. Urăsc faptul că trebuie să stau închisă în casă. E adevărat că mulți dintre prietenii mei mi-au oferit să mă ducă cu mașina, dar nu pot să-i tot deranjez, a conchis doamna.

- Mi-e foarte clar, am răspuns eu, că sunteți o persoană foarte independentă. Ați avut succes în viață, și cred că a trebuit să fiți independentă pentru a putea reuși. Dar, așa cum sunt convins că știți, noi călătorim spre Rai și de obicei e bine să nu avem prea multe bagaje în călătoriile lungi. În clipa asta nu sunt convins că veți putea ajunge în Rai cărând cu dumneavoastră atâta mândrie, am continuat. Vi se pare că orbirea de care suferiți este un blestem, și nu pot să vă condamn pentru asta, dar în același fel, ați putea-o privi ca pe o binecuvântare ce va fost dată ca să scăpați de povara mândriei. Cu excepția ochilor, sunteți desul de sănătoasă și probabil că mai aveți cel puțin zece, doisprezece ani de trăit. Depinde numai de dumneavoastră dacă doriți să trăiți acești ultimi ani cu un blestem, sau o binecuvântare. Când a revenit pentru o a treia ședință, depresiunea ei de patru ani dispăruse.

Mi-ar plăcea să am de-a face numai cu cazuri atât de ușoare ca cel pe care tocmai vi l-am prezentat și cu siguranță că nu aș putea fi atât de plin de har ca doamna aceea, dar lucrul de care sunt absolut sigur este că nu voi putea face față procesului de îmbătrânire fără ajutorul lui Dumnezeu.

Acum șapte ani, fiind confruntat cu perspectiva operației foarte delicate la coloana cervicală și fiind puțin amețit de medicamentele luate pentru durere, stăteam în pat într-o noapte, vorbind cu Dumnezeu. Funcționez pe două niveluri: mă rugam și îmi ascultam rugăciunile în același timp. Și m-am rugat cam așa:

- Doamne, aș face aproape orice pentru Tine.

Apoi a trebuit să mă opresc și să râd. "Aproape orice!" Știam încă de pe atunci că nu era de ajuns și că tot aș fi dorit să fiu măcar în parte stăpân pe viața mea. Dumnezeu nu vrea numai bucăți

din viața noastră. Dumnezeu vrea întregul. Așa că dezechiparea produsă de îmbătrânire nu este parțială, nu este numai fizică, este totală.

Pierderea sănătății și a agilității fizice nu este atât de dureroasă pentru mine, și cred că nici pentru alții, pe cât de groaznică este pierderea capacităților psihologice. E vorba de pierderea iluziilor, sute de iluzii! Lucrul ăsta poate fi bun, dar doare și va lăsa cu siguranță mulți oameni neîncredători, cinici și amărâți. Am pierdut eroii! De fapt am observat mult mai mult eroism în ultimul timp, dar este un soi de eroism comun care produce respect și admirație, și nu adorație. Nu mai există eroi pe care să-i pot adula. Mi-au dispărut mentorii! Unii mai trăiesc, dar i-am depășit. Acum sunt eu mentor în multe feluri destul de limitate, dar nu e la fel. Este trist când elevul își depășește cel mai bun profesor. Curând, dacă voi trăi destul, moartea îmi va răpi din ce în ce mai mulți prieteni. S-ar putea chiar să trăiesc mai mult decât Lili. Mă voi dezbrăca de tot și toate vor dispărea în afară de Dumnezeu în fața căruia mă voi afla în sfârșit gol.

Un alt fel de dezechipare este aceea a intereselor. Începută cu Noaptea Neagră a Simțurilor, a continuat cu pierderea apetitului pentru frumos pentru artă și eleganță, acum televizorul mă plictisește, și foarte puține cărți de poezii, romane sau lucrări de înțelepciune, îmi mai atrag atenția. Am impresia că le-am citit deja pe toate, și într-un fel am făcut-o.“ (M. Scott Peck, M.D. - „In Search of Stones“, Hyperion, N.}. p.128)

Tinerii sunt sclavi visurilor, bătrânii robii regretelor... Nu-i de mirare că așa de mulți oameni laudă trecutul; atunci și ei erau mai tineri!

Cineva rezuma viața omului la următoarea succesiune: scutece, examene, nebunii, note de plată, rețete medicale, internări, testamente. Altul observa din proprie experiență că: „La început nu mai vrei să alergi ca în tinerețe, apoi nu mai ai nevoie să alergi ca în tinerețe și la sfârșit nu mai poți să alegi ca în tinerețe.“ Totuși, nu te plânge că ai ajuns la bătrânețe. Multora li s-a refuzat acest privilegiu.

De unde știm că am îmbătrânit?

Vârsta inimii nu are nimic de a face cu culoarea părului. Ghiociei de la tâmple vestesc primăvara unei alte vieți. Mulți consideră bătrânețea

un fel de boală de care nu scapă nimeni. Eu prefer să consider tinerețea o boală de care ne vindecăm ... cu timpul.

Victor Hugo a spus: „Patruzeci este vârsta bătrâneții pentru cei tineri, cincizeci este vârsta tinereții pentru cei bătrâni.“

Se spune că primul semn de senilitate este să crezi că le știi pe toate. Un înțelept s-a rugat: „Doamne, Tu știi mai bine chiar și de cât mine că am început să îmbătrânesc. Te rog ferește-mă să devin prea plicticos în vorbire crezând că eu am soluția cea mai bună pentru toate problemele din toate discuțiile. Nu mă lăsa să cred că este datoria mea să mă amestec în toate situațiile tuturor cunoscuților. Învață-mă sfânta lecție că s-ar putea să mă mai înșel și eu. Fă-mă înțelept, dar nu acru, săritor, dar nu dominant, demn, dar nu arogant, căci Tu știi Doamne că aș vrea să-mi pot păstra măcar câțiva prieteni până la capăt.

Știm că am îmbătrânit când lumânările de pe tort costă mai mult decât tortul.

Știm că am îmbătrânit când obosim de două ori mai repede și ne trebuie de două ori mai mult timp ca să ne odihnim. Cu cât îmbătrânește cineva mai mult, cu atât era un atlet mai bun în tinerețe. Ești exact atât de tânăr cât te simți după ce ai încercat s-o dovedești.

Știi că ai ajuns la bătrânețe dacă cel care-ți spune „s-o iei mai ușor“ este doctotul, nu polițistul.

Știi că ai îmbătrânit dacă ai ajuns în Epoca Metalelor. Dinții îi ai de aur, părul de argint și în picioare ai plumb.

Știi că ai îmbătrânit atunci când crezi că poți face toate lucrurile ca și în tinerețe, dar le lași întotdeauna pe mâine ...

Știi că ești bătrân atunci când la ieșirea din camera dușului ești bucuros că s-a aburit oglinda. O astfel de persoană a zis: „Sunt la vârsta la care dacă mi-aș îndrepta toate cutele și ridurile aș avea cel puțin 2 metri și jumătate.“

Știi că ai îmbătrânit când prietenii încep să-ți spună ce tânăr arăți, căci tu știi că aceasta este un compliment pentru unul care NU MAI ESTE tânăr!

Cineva care știa să facă haz de necaz a spus: „Unul din lucrurile drăguțe de la bătrânețe este că poți să fluieri în timp ce-ți speli dinții.“

La tinerețe, zilele sunt scurte și anii lungi; la bătrânețe, anii sunt scurți și zilele lungi. Pentru cel ignorant, bătrânețea este ca o iarnă;

pentru cel înțelept ea este vremea secerișului. Unele vieți se aseamănă cu acele flori care înfloresc și răspândesc parfumul lor spre înserare.

Într-un fel, bătrânețea este prețul pe care trebuie să-l plătim ca să ajungem la înțelepciune, dar pregătirea pentru bătrânețe trebuie să înceapă în adolescență. Dacă ai trăit fără rost până la 65 de ani, nu ți se va umple viața de sens numai pentru că ai ieșit la pensie!

În al patrulea rând, „este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc“ (1 Corinteni 15:44).

Trupul de carne este adaptat realităților din lumea de acum. Este „pământesc“ ca să fie potrivit pământului. Trupul duhovnicesc va fi adecvat domeniului spiritual din viața viitoare.

Cum se vor face toate acestea? Învierea Domnului Isus este tiparul după care se va întâmpla și învierea noastră. Este scris: „... și-l va face asemenea trupului slavei Sale“ (Filipeni 3: 21). Domnul Isus a mâncat împreună cu ucenicii (Ioan 21:9, 12-13), a putut trece prin ușile închise (Ioan 20:19), a apărut și a dispărut după dorință, în ciuda faptului că a precizat că „este din carne și oase“ (Luca 24:39). Cu alte cuvinte, trupul pe care l-a dobândit după înviere a fost legat organic cu cel dinainte, a avut funcțiunile lui, dar a fost mult mai mult, depășind în putere, abilități și manifestare trupul pe care l-a avut mai înainte.

Cum a fost trupul Domnului după înviere ?

A fost într-un fel asemănător cu înfățișarea pe care a avut-o înainte de înviere și totuși ... a fost ... altfel!

În trei ocazii, El n-a fost recunoscut dintr-o dată de cei mai apropiați prieteni ai Săi:

„Femeie“ i-au zis ei „pentru ce plângi?“ Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.“ După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus“ (Ioan 20:13-14).

„Dimineața, Isus stătea pe țârm; dar ucenicii nu știau că este Isus“ (Ioan 21:4).

„În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaiszeci de stadii de Ierusalim;

și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască“ (Luca 24:13-16).

Cu toate că trupul Domnului Isus cel înviat era într-un fel diferit de cel de dinainte, el păstra totuși asemănări cu el. El avea „carne și oase“ (Luca 24:39), nu o apariție fantomatică. Acest lucru se vede și din faptul că a putut lucra cu mâinile, a făcut un foc și a pregătit o masă pentru ucenicii Săi:

„Copii“ le-a zis Isus „aveți ceva de mâncare?“ Ei i-au răspuns: „Nu“.

El le-a zis: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei, și veți găsi.“ Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.

Atunci ucenicul, pe care-l iubea Isus, i-a zis lui Petru: „Este Domnul!“ Când a auzit Simon Petru că este Domnul și-a pus haina pe el, și s-a încins, căci era desbrăcat, și s-a aruncat în mare. Ceilalți ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu pești, pentru că nu erau departe de țarm decât ca la două sute de coți. Când s-au pogorât pe țarm au văzut acolo jăratice de cărbuni, pește pus deasupra și pâine. Isus le-a zis: „Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum.“ Simon Petru s-a suit în corăbioară, și a tras mreaja la țarm, plină cu o sută cincizeci și trei de pești mari: și, cu toate că erau atîția, nu s-a rupt mreaja.

„Veniți de prânziți“ le-a zis Isus. Și nici unul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: „Cine ești?“ căci știau că este Domnul. Isus S-a apropiat, a luat pâinea, și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștele“ (Ioan 21:5:12).

Cu toate acestea, El a fost capabil să treacă prin ușile închise:

„În seara aceleiaș zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă!“ (Ioan 20:19).

Am putea spune că Isus, Cel după înviere a scăpat de limitele și restrângerile continuumului timp-spațiu în care încă trăim noi.

Trupul Său înviat a fost „real“ și palpabil. El a vrut intenționat să-i convingă pe ucenici că este Același de dinainte de înviere.

„După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc, și le-a zis: „Pace vouă!“ Apoi i-a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.“ (Ioan 20:27).

Este interesant și semnificativ să subliniem că trupul Domnului Isus a păstrat după înviere semnele suferințelor Sale. Aceasta nu neagă capacitatea de vindecare a noului trup, ci ne sugerează că Domnul a ales să poarte aceste cicatrice și în veșnicie, ca un veșnic semn de aducere aminte și ca o podoabă a dragostei.

Va mai fi „timp“ în cer ?

„Și îngerul, pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă,“ (Apocalipsa 10:5-6).

În cântarea „Lacrimi în ceruri nu-s“, noi cântăm într-una din strofe:

„Nu vor fi zile strânse în file
Timpul încetează de-a conta,
Iar Salvatorul face poporul
Părtaș la slavă bucurios.“

Să însemne asta că vom trăi o realitate lipsită de factorul „timp“ ? Eternitatea nu presupune absența a ceea ce numim noi „timp“.

În primul rând, nu există nicăieri în Biblie o afirmație categorică în această privință. Cerul și veșnicia biblică nu este „Nirvana“ budiștilor. Numai acolo există o formă de suspendare a curgerii timpului și o asimilare a ființelor într-un fel de supă divină eternă.

În al doilea rând, în Biblia noastră se cântă! Există numeroase pasaje care vorbesc despre cântec în tărâmul veșniciei. Noi știm că muzica are

ton, are ritm și are valori muzicale de timp. Nu se poate cânta în absența unei cadențe care să măsoare succesiunea sunetelor!

În al treilea rând, Biblia amintește de anumite intervaluri de timp în circumstanțele cerului. În Apocalipsa 8:1 ni se spune:

„Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.“

În Apocalipsa 22:3 ni se vorbește despre existența unui tratament cu fructe pentru vindecarea cicatricelor moștenite de pe pământ:

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor“.

Roadele acestui pom se schimbă lunar, ceea ce mie îmi spune că va exista un timp care va putea fi măsurat în „luni“.

Apostolul Ioan ne spune că Dumnezeu lucrează cu cantități uriașe de „timp“ pe care le numește „veacuri“ („eoni“ în original):

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile“ (Evrei 1:1-2).

În al patrulea rând, va trebui mereu să existe o diferență între Creator și creaturile Sale. „Timpul este o dimensiune componentă a finitului. Nici o creatură finită nu poate pătrunde în esența lui infinitul. Timpul va fi pururi domeniul creaturilor, în timp ce Creatorul singur va rămâne pururi în afara creației“, scrie G. H. Lang

Se pare deci că eternitatea nu va însemna pentru noi absența timpului, ci doar o curgere diferită a lui. Este bine să fim reținuți în pronunțările noastre, căci, deocamdată, nici o făptură prizonieră în lumea noastră trecătoare nu poate cugeta în termenii eternității. Înțeleptul Solomon spune:

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcară omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu“ (Eclesiastul 3:11).

Aceiași terminologie o mai întâlnim și în alte pasaje biblice:

„Domnul împărățește în veci; Dumnezeul tău, Sioane, rămâne din veac în veac! Lăudați pe Domnul! (Psalmul 146:10)

„Du-te acum-zice Domnul-de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță, și sapă-le într-o carte, ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci“ (Isaia 30:8).

Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:3).

„... pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate“ (Evrei 1:8).

J. H. Banvick ne face o sugestie folositoare:

„Mă surarea spațiului și a timpului va fi cu totul altfel de cealaltă parte a mormântului decât este aici, unde kilometri și orele sunt unitățile noastre de măsură. Totuși, niciuna din creaturile care vor exista acolo nu vor deveni „omniprezente“ ca Dumnezeu.“

Singura noastră concluzie pe care o putem formula deocamdată este că timpul va exista și în cer, ca o mișcare continuă dinspre trecut înspre viitor, dar că această curgere nu va fi cea cu care ne-am obișnuit noi aici.

Capitolul 5

Îndeletniciri cerești

Ce vom face în cer ?

Ce nevoie are Dumnezeu de slujirea noastră ?

Ce rol va avea muzica în cer ?

Ce vom face în cer ?

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însușească“ (Filipeni 4:8).

În cer nu vom petrece veșnicia tolăniți pe niște nori pufoși și cântând din harfă, nici plimbându-ne la nesfârșit fără nici un folos pe străzile de aur și nici nu ne vom îmbăta platonice de mirosul florilor de pe câmpiile fără orizont. În cer vom fi mai ocupați și mai activi decât am fost vreodată pe pământ! În ciuda activităților intense nici nu vom obosi și nici nu ne vom stresa. Vom lucra din greu în moștenirea pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu prin Christos și ne vom odihni în împlinirile personale și colective. Dumnezeu a programat ființa umană pentru lucrare și pentru urmărirea unor scopuri precise. Ea nu se poate bucura dacă nu are ceva de îndeplinit și dacă nu poate admira rezultatul unei munci bine făcute. (John MacArthur)

Una din cele mai precise informații despre ceea ce vom face în cer se găsește în cartea Apocalipsa 22:3-4 :

„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor“.

Până acum, tot ceea ce am spus despre cer a fost în termenii negativi. În cer va fi „cu mult mai bine“ pentru că toate lucrurile care ne-au cauzat tristețe și durere pe pământ *nu mai vor fi* acolo. Dar ce va fi acolo ?

Unele din realitățile cerului sunt descrise foarte explicit, ca în versetul citat mai sus. Altele sunt menționate doar aluziv, prin intermediul unor metafore și simboluri.

Textul amintit mai sus ne spune câteva lucruri despre soarta celor ce vor ajunge în cer:

„*Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor*“ (Apocalipsa 22:4).

Dacă momentul culminant al trăirilor noastre de pe pământ este clipa sublimă, când ne întâlnim cu Dumnezeu și avem părtășie cu El, cerul va fi locul în care această stare va fi trăită la adevărata ei intensitate și valoare. Așa cum am spus deja: „Viața veșnică începe în momentul credinței, nu în clipa morții“:

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:1-3).

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor“ (Ioan 1:4).

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; - deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și

vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Christos“ (1 Ioan 1:1-3)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3).

În cartea Iov ne întâlnim cu aceiași problemă a înstrăinării omului față de Dumnezeu și a reconfortantei reîntâlniri dintre creatură și Creator. Ca să fie înțeleasă corect, cartea Iov trebuie citită „de la coadă la cap“. Cheia înțelegerii mesajului ei se află în ultimul capitol. Dumnezeu se declară de acord cu ceea ce a spus Iov despre El și condamnă felul în care au depus mărturie despre El ceilalți trei prieteni ai lui Iov, Elifaz, Bildad și Țofar. Dumnezeu îi mustră pe cei trei și-i anunță că numai o jertfă de mijlocire adusă de Iov îi va putea scăpa de pedeapsa pe care o merită:

„După ce a vorbit Domnul aceste cuvinte lui Iov, i-a zis lui Elifaz din Teman: „Mânia Mea S-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov, și aduceți o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră; căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.“ Elifaz din Teman, Bildad din Șuah, și Țofar din Naama s-au dus și au făcut cum le spusese Domnul. Și Domnul a ascultat rugăciunea lui Iov“ (Iov 42: 7-9).

Prietenii lui Iov sunt exponenții unor sisteme religioase care-L „explică“ pe Dumnezeu de departe, fără să aibe parte de o întâlnire personală cu el. Tragedia prietenilor lui Iov a fost tocmai în caracterul dreptății din vorbele lor: ei au avut dreptate doar în parte. Nimic nu este mai periculos decât minciuna învelită în poleiala unui adevăr parțial. Cei trei prieteni sunt reprezentanții a trei sisteme mereu prezente în religiile inventate de oameni: legalismul, misticismul și tradiția. Iov este întocmit cu totul altfel! De aceea se laudă Dumnezeu cu el. Iov este un om neprihănit care știe că trăiește înaintea lui Dumnezeu și nu poate fi mulțumit și scos din impas decât printr-o întâlnire personală cu Creatorul său:

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu. Atunci veți zice: „Pentru ce-l urmăream noi?“ Căci dreptatea pricinii mele va fi cunoscută“ (Iov 19:25-28).

Cartea ne dezvăluie examenele prin care l-a trecut Dumnezeu pe Iov în urma provocării lansate de Satan:

„Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.“ Și Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mânilor lui, și turmele lui acopăr țara. Dar ia întinde-Ți mâna, și atinge-te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.“ (Iov 1: 8-11)

Cuprinsul cărții este o trecere în revistă a procesului de încercare la care este supus Iov. După ce dialogul dintre Iov și prietenii săi intră în impas, vorbește Elihu, care-L aduce în scenă apoi pe însuși Dumnezeu. Confruntarea dintre Iov și Dumnezeu reprezintă „examenul final“ la care este supus patriarhul.

Textul examenului este discursul lui Dumnezeu din ultimele capitole ale cărții. El conține, țineți-vă bine, nu mai puțin de 77 de întrebări (nu 76 si nici 78!)

Cele trei subcapitole ale acestui examen final sunt:

Iov, tu care vrei să Mă înțelegi pe Mine, poți înțelege măcar creația Mea ? (Iov 38:1-38)

Iov, tu care spui că Eu n-am grijă de tine, poți să-mi spui: Cine are mai multă grijă de creație, tu sau Eu ? (Iov 38:39 - 39:30)

Iov, tu care vrei să te iei de piept cu Mine și să ne luptăm, poți să stăpânești măcar peste creația Mea ? (Iov 40:6 - 41:34)

Urmează primul și cel de al doilea raspuns al lui Iov:

„Iată, eu Sunt prea mic; ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură. Am vorbit odată, și nu voi mai răspunde; de două ori, și nu voi mai adăuga nimic.“ (Iov 40:1-5)

„Știu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale“. ... „Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni, care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep.“ ...„Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.“ (Iov 42:1-6)

Este evident că singurul răspuns de trecere pe care l-a putut da Iov la examen a fost, înaintea Ta „mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în sac și cenușă!“

Pentru Iov însă, esențială a fost nu înfruntarea cu ideea de Dumnezeu, ci întâlnirea după care suspinase el în toată cartea: „Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochii mei Te-au văzut!“

Așa cum spunea Paul Tournier în comentariul la cartea Iov: „Răspunsul lui Dumnezeu pentru om nu este niciodată o idee, o afirmație, o teoremă nouă sau o concluzie surprinzătoare. Răspunsul Său este întotdeauna ... El însuși! Dumnezeu a venit și i s-a descoperit lui Iov! Atunci, Iov a găsit răspunsul de care avea nevoie nu în ceea ce i-a zis Dumnezeu, ci în adierea prezenței ființei Sale, în contactul personal cu El“.

Sau cum spunea altcineva: „Până să mă întâlnesc cu Dumnezeu aveam mii și mii de întrebări ... Când m-am întâlnit însă cu El, toate întrebările mi-au pierit dintr-o dată din minte, neimportante, nesemnificative ...“

Cel mai important lucru pe care-l vom experimenta în cer este această întâlnire personală nemijlocită cu Dumnezeu, Creatorul nostru. Pentru aceasta am fost făcuți, pentru aceasta suspinăm toată viața și pentru aceasta vom fi duși dincolo de moarte în prezența Lui. Atunci se va realiza năzuința cea mai adâncă a ființei umane cum ne arată și viața lui Moise. Dumnezeu i-a dat acestui om privilegii pe care nu le-a mai dat nimănui:

„Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci. Moise

s-a pogorât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbea cu Domnul.

Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el. Moise i-a chemat; Aaron și toți frunțașii adunării s-au întors la el și el le-a vorbit. După aceea toți copiii lui Israel s-au apropiat și el le-a dat toate poruncile pe care le primise de la Domnul pe muntele Sinai. Când a încetat să le vorbească și-a pus o mahramă pe față. Când intra Moise înaintea Domnului, ca să-I vorbească, își scotea mahrama până ce ieșea; iar când ieșea, spunea copiilor lui Israel ce i se poruncise. Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise și vedeau că pielea feței lui strălucea; și Moise își puneia iarăși mahrama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul. (Exodul 34:28-34).

„Și a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut, deci, să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” (Numeri 12:6-8).

Într-o zi, Dumnezeu l-a pus la încercare și l-a întrebat: „Ce vrei să-ți mai fac? Ce-ți mai lipsește?”, iar Moise a cerut să vadă Fața Domnului:

„Domnul i-a zis lui Moise: „Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume!”

Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!”

Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!” Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!”

Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă. Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea până voi trece. Iar când Îmi voi trage mâna

la o parte de la tine Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea.“ (Exod 33: 17-23).

Probabil că puțini știu că această reîntâlnire a creaturii cu Creatorul ei este și miezul „binecuvântării preoțești“ încredințate seminției lui Aaron. Biserica creștină a „preluat“ această binecuvântare evreiască și o aplică la binecuvântarea copiilor aduși prima dată la adunare. Ea este însă fundamental evreiască și descoperă problema fundamentală a omului care se naște departe de fața lui Dumnezeu și soluția propusă de Dumnezeu, reîmpăcarea și reluarea părtășiei:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, și spune-le: „Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel, și să le ziceți:

„Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească!

Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine!

Domnul să-Și înalțe Fața peste tine, și-să-ți dea pacea!

Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvâna.“ (Numeri 6:24-27).

Nu este locul aici pentru o analiză amănunțită a acestei binecuvântări. Este suficient să spunem că avem de a face cu o „trilogie“, o binecuvântare întreită, care sugerează pentru cei ce o privesc de la înălțimea Noului Testament implicarea celor trei persoane ale dumnezeirii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ținta finală a binecuvântării este revenirea la realitatea primordială din momentul creației. Dacă vă amintiți, prima imagine care s-a întipărit pe retina lui Adam, prima imagine din banca noastră de date genetice, este imaginea Feței lui Dumnezeu aplecat asupra lui ca să-i sufle în nări „sufflare de viață“. Preoții trebuiau să întrețină înaintea copiilor lui israel necesitatea acestei reveniri la tiparul dintâi al creației, la împăcarea și restabilirea părtășiei cu Dumnezeu Creatorul.

În acest context, evreul trebuia convins că nu numai că nu poate păzi grădina (ca Adam), dar nu se poate păzi nici măcar pe el însuși:

„Domnul (Dumnezeu Tatăl) să te Păzească“.

Din cauza păcatului original, evreul trebuia conștientizat că numai îndurarea lui Dumnezeu îl poate scoate din cădere:

„Domnul („Dumnezeu Fiul) să se îndure de tine“.

Al treilea lucru care era comunicat prin această binecuvântare preotească este că acel conflict strămoșesc moștenit de toți oamenii prin alungarea lui Adam din rai trebuia anulat acum prin lucrarea divină

„Domnul („Dumnezeu Duhul Sfânt) să-ți dea pacea“.

Calea aceasta arătată de Dumnezeu evreilor este singura cale spre „binecuvântare“:

Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.“

Această „binecuvântare“ se va împlini la suprema ei valoare în cer, când vom experimenta ceea ce ne spune Apocalipsa:

„Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor“
(Apocalipsa 22:4)

Abea atunci vom ajunge să împărțim această favoare cu îngerii:

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 18:10).

Informându-ne despre ceea ce ne așteaptă în cer, textul din Apocalipsa ne mai spune și că:

„Numele Lui va fi pe frunțile lor“ (Apocalipsa 22:4).

Prima reacție în fața acestei declarații este să ne amintim despre ceva asemănător petrecut în viața celui chemat să fie preot al lui Dumnezeu în Israel:

„Au făcut apoi și placa din aur curat, cununa împărătească Sfântă și au săpat pe ea, cum se sapă pe o pecete: „Sfânt Domnului“. Au legat-o de mitră, sus, cu o sfoară albastră, cum poruncise lui Moise Domnul“ (Exod 39:30-31).

Din momentul intrării în preoție, alesul Domnului înceta să mai fie o persoană obișnuită, ca toți ceilalți. Oficiul și slujirea la care era chemat

îl făcea să fie „dat Domnului“, intrat în mod special în proprietatea și stăpânirea lui Dumnezeu.

Expresia „numele Lui va fi pe frunțile lor“ este un anunț al unei noi identități pe care o vom primi prin apartenența noastră la Christos. Iată ce ni se mai spune pe această temă:

„Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.“ (Apocalipsa 2:17).

„Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou“ (Apocalipsa 3:12).

Este interesant că această nouă identitate seamănă cu numărul de Social Securiy din America, alcătuit din trei grupe de cifre:

(1) numele Dumnezeului Meu, (2) numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeu și (3) numele Meu cel nou, de parcă am avea de a face cu un nume de copil răscumpărat al lui Dumnezeu, un nume de localizare în cetatea cea nouă și un nume de referință în funcție de apartenența la Biserica lui Christos.

Cea de a doua informație despre ceea ce ne așteaptă în cer din acest capitol 22 al Apocalipsei ne arată clar că nu vom sta degeaba acolo, ci vom fi angajați în slujirea Împăratului universului! „*Robii Lui îi vor sluji*“ (Apocalipsa 22:3). Această poziție implică intimitate, familiaritate și privilegii.

Cea de a treia informație din capitolul 22 al Apocalipsei ne vorbește despre o mare cinste și o nemaîntâlnită posibilitate: aceea de a sta împreună cu Christos pe tronul de la care se conduce bunul mers al diverselor lumi create de Dumnezeu: „*Și vor împărăți în vecii vecilor*“ (Apocalipsa 22:5). Aria noastră de slujire nu va mai fi limitată la planeta pământ, ci vom lucra împreună cu Christos:

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“ (Apocalipsa 3:21).

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“ (Ioan 17:24).

Ce nevoie are Dumnezeu de slujirea noastră ?

„Aceasta este una din marile întrebări ale teologiei. Cu siguranță, atotputernicul și atotînțeleptul Dumnezeu s-ar descurca la fel de bine și fără ajutorul nostru. Această este părerea apostolului Pavel:

„Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâni. El nu este slujit de mâni omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile“ (Fapte 17:24-25).

Unii s-au grăbit să spună că Dumnezeu i-a creaiat pe oameni ca să înlocuiască slujirea îngerilor căzuți. Nu cred că acesta este un răspuns valabil. Dacă Dumnezeu simțea lipsa unora dintre îngeri ar fi putut crea alți îngeri, nu oameni!

Totuși, cred că este ceva în această alăturare dintre căderea îngerilor și facerea noastră. Există un text în capitoul întâi al epistolei apostolului Pavel către Efeseni, care ne dă câteva indicii foarte interesante în această privință. Pentru ușurarea înțelegerii acestui subiect profund și complex vă propun o împărțire a lui în trei puncte principale: contextul, conflictul și confirmarea. Primul are de a face cu motivul și circumstanța în care l-a creat Dumnezeu pe om, al doilea are de a face cu starea de antagonism în care se află acum omul față de Dumnezeu, iar cel de al treilea are de a face cu concluzia pe care o va trage întregul cosmos din istoria omenirii. Iată ce cred eu:

Contextul

Biblia ne spune clar că scopul cu care ne-a creat Dumnezeu este legat de slava Sa:

„În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale, *ca să slujim de laudă slavei Sale ...*“ (Efeseni 1: 11-12).

Eu cred că am fost „făcuți ... și rânduiți ... ca să slujim de laudă slavei Sale“ în contextul aceluia „conflict angelic“ despre care ne vorbește Biblia. Circumstanța în care am apărut pe scena universului ne spune ceva despre rațiunea cu care am fost făcuți.

În universul creat de Dumnezeu a apărut înainte de facerea omului o „fracturare“ a unității și a părtășiei universale. Apostolul Pavel ne spune că Dumnezeu a găsit cu cale să repare această „ruptură“ prin întruparea lui Christos în rândul fapturilor umane. Într-adevăr, venirea Fiului lui Dumnezeu în lumea noastră a avut implicații mult mai mari decât salvarea omului din caderea în păcat. Iată ce ne spune Pavel:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru că în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui“ (Coloseni 1:15-20).

„... căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiase în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Christos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ“ (Efeseni 1:9-10).

Biblia ne spune că slava lui Dumnezeu a fost pusă la îndoială de inițiativa lui Satan („Satanah“ se traduce prin „împotrivorul, adversarul, contestatarul“). Lucifer, acest fost „heruvim ocrotitor“, s-a declarat nemulțumit cu felul de guvernare a lui Dumnezeu și a propus întregii creații o cale alternativă de existență. Până la Satan, toată creația exista prin Dumnezeu și trăia prin valurile de energie vitală oferită de dăruirea continuă a dragostei divine. Satan a contestat dreptul și dreptatea lui Dumnezeu și, refuzând să-I mai dea slavă, a adus în ființă o cale alternativă de existență, nu pentru Dumnezeul creator, ci pentru sine însuși. Altruismul slujirii din dragoste, instaurat de Dumnezeu în univers, a fost contestat de calea egoismului idolatru propusă de Satan.

Despărțindu-se de Dumnezeu, Lucifer a devenit Satan, iar natura lui s-a pervertit, devenind „inversul“ Creatorului. Dacă Dumnezeu este lumină, Satan este întunec; dacă Dumnezeu este adevăr, Satan este minciună; dacă Dumnezeu este dătătorul vieții, Satan este ucigașul, ș.a.m.d. Aceste informații ne sunt puse la dispoziție de următoarele texte:

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El“ (Coloseni 1:16).

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și într-adevăr „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?“ Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!“ (Romani 11:36).

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

„Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.“ (Isaia 4:13-14).

„De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu ... Vei mai zice tu atunci în fața ucigașului tău: „Sunt Dumnezeu“ cu toate că ești om și nu Dumnezeu, sub mâna celui ce te va ucide? Vei muri de moartea celor netăiați împrejur, de mâna străinilor! Căci Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu.“ Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune, și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaze, cu diamante, cu hrisolite, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele

cel Sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngîmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveliște împăraților“ (Ezechiel 28:6, 9 -17).

În spatele acestui „Împărat al Tirului se afla Satan. Prin autoritatea de „dumnezeu al acestui veac“, Fostul „luceafăr“ insufla acum împăratului Tirului aceeași atitudine care l-a făcut și pe el să cadă înaintea lui Dumnezeu.

Această inițiativă a lui Satan a contaminat o parte din îngerii lui Dumnezeu care l-au urmat pe Satan în pornirile sale:

„În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ. ... Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer“ (Apocalipsa 12:3-4, 7).

Nu numai că a treia parte din îngeri „nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința“ (Iuda 1:16, vezi și Apocalipsa 12:4), dar întregul univers era în pericol să pună la îndoială justețea rânduielilor lui Dumnezeu în creație. Dacă ar fi ales nimicirea imediată a lui Satan și a îngerilor căzuți, celelalte fapte puteau spune că i-a nimicit pentru că aveau dreptate. Chiar prin pedepsirea lor, Dumnezeu putea fi suspectat de celelalte fapte că n-are dreptate și i-a suprimat ca să nu afle și ceilalți. Făpturile puteau păstra bănuiala că acea cale a iubirii propusă de Dumnezeu nu este chiar așa de bună; puteau rămâne cu ideea că există și o altă cale alternativă cel puțin la fel de bună ca cea propusă de Dumnezeu.

Ca să rezolve această problemă, Dumnezeu a făcut două lucruri. A separat ceata rebelilor cosmici de celelalte făpturi ale universului ca să împiedice răspândirea răului și ... l-a creat pe om.

Istoria omenirii a fost „în planul întocmit în sine însuși de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii” soluția conflictului angelic!

„... și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Christos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 3:9-11).

Conflictul

Experiența umană a fost gândită de Dumnezeu ca o mare demonstrație cosmică. Nu întâmplător Biblia ne spune că îngerii privesc cu curiozitate înspre lumea noastră (1 Petru 1:12b) și că suntem „înconjurați de o mulțime de martori” (Evrei 12:1). De ceea ce se întâmplă cu noi depinde justificarea slavei divine!

De îndată ce omul a fost creat și așezat în grădina Edenului, Dumnezeu a făcut un pas înapoi și a dat posibilitate „adversarului” să ispitească noua creatură, tot așa cum a făcut cu îngerii lui Dumnezeu. În atacul său, Satanah a propus omului aceeași „alternativă” propusă și lumii spirituale. Din discuția cu Adam și Eva, ies foarte repede în evidență metoda și argumentele folosite. Satan seamănă mai întâi îndoială în mintea oamenilor, Îl învinuiește apoi direct pe Dumnezeu de minciună și propune oamenilor calea neascultării ca singura „acceptabilă” față de un asemenea Dumnezeu. Satan promite oamenilor premiul suprem: acela de a deveni în scurt timp egali lui Dumnezeu în ierarhiile cerului:

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.” Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat, deci, din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și

bărbatul a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină“ (Geneza 3: 1-8).

De mii de ani, comentatorii se întreabă perplexi: „Unde era Dumnezeu când a stat sarpele de vorbă cu oamenii? Cum de nu a venit imediat în ajutorul lor?“ Singura explicație rezonabilă este subordonată acestui „plan“ în care omenirea a devenit teatrul de luptă dintre Dumnezeu și Satan, arena în care Creatorul își va demonstra dreptatea Sa și-și va justifica „slava“ între creaturile Sale. Omul trebuie să slujească drept „laudă slavei Sale“!

Prin ascultare de vorbele lui Satan, omul a intrat direct în sfera lui de autoritate. De atunci, Satan este „Dumnezeul veacului acestuia“ (2 Corinteni 4:4) și oferă omenirii prin „știință, cultură și civilizație“ tot ceea ce poate el oferi. Agenții săi, îngerii căzuți, încearcă sub providența lui Dumnezeu să coordoneze lucrurile din lumea noastră și să demonstreze întregii creații superioritatea „alternativei“ propuse de Satan. Acesta este motivul pentru care noi experimentăm astăzi doar o rămășiță a creației divine în conștiința și activitățile noastre. Tot restul este „rodul“ ascultării noastre de Satan, inovațiile lui și ale noastre într-o existență desprinsă temporar de sfințenia și desăvârșirea divină. Așa se explică egoismul, răutatea, violența, ateismul și toate celelalte „... isme“ din societatea contemporană.

În orbirea lui, omul dă vina pe Dumnezeu pentru tot ceea ce este rău astăzi în lume propunându-ne viclean un sofism: „Dacă Dumnezeu este atotputernic și înțelept, de ce există atâta rău în lume? Sau Dumnezeu este bun, dar nu este atotputernic, sau Dumnezeu este atotputernic, dar nu este bun!“ O astfel de exprimare se face că uită faptul că ceea ce experimentăm noi acum nu este creația inițială a lui Dumnezeu, ci „alternativa“ pe care ne-am ales-o din oferta lui Satan și rezultatul domniei lui asupra lumii noastre:

„Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El.

Și a zis Iudeilor, care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.“

Ei I-au răspuns: „Noi Suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!“ „Adevărat, adevărat, vă spun“ le-a răspuns Isus „că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. ... Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.“

„Tatăl nostru“ I-au răspuns ei „este Avraam“. Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru.“ Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.“ Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.

Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu.

Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii“ (Ioan 8:30- 44).

„Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău“ (1 Ioan 5: 19).

Ioan folosește intenționat expresia „zace în cel rău“ ca pe un diagnostic de boală, suferință și decadență produs în lumea noastră de influența lui Satan. Cerul întreg vede astăzi că „alternativa“ propusă de Satan nu aduce fericirea celor care o experimentează.

Confirmarea

Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut lui Dumnezeu a fost să ofere o „poartă“ prin care omul, ființa intrată sub principiile lui Satan să poată alege să se întoarcă în lumea eticii și echității stabilite de Dumnezeu. Dacă omul se va întoarce de bună voie, după ce a „gustat“ din „fericirea mincinoasă“ oferită de Satan în împărăția lui Dumnezeu, demonstrația lui Dumnezeu își va împlini și ultima ei jumătate. Întoarcerea oamenilor „la Dumnezeu“ și graba lor de a ieși din împărăția lui Satan va da dreptate lui Dumnezeu și va convinge tot universul să nu se lase infectat de „alternativa“ fostului „Lucifer“. Posibilitatea „întoarcerii“ la Dumnezeu a fost oferită prin trimiterea lui Christos, care a ispășit prin moartea Sa vinovăția noastră și prin credința care ne așează de bună voie sub „domnia“ Lui. Iată câteva texte care ilustrează aceste adevăruri:

„Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor, și ale cărui oi nu Sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrășteie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit, și nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor“ (Ioan 10:9-16).

„Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14:6).

„Și tot norodul care l-a auzit (pe Ioan botezătorul), și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui. ... Totuși Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei“ (Luca 7:29-30; 35).

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.“ (Luca 19:10).

„Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea“ (Matei 11:12).

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeuului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care Sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui.

„Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel“ (Coloseni 1:13-23).

Revenind la întrebarea din titlul subcapitolului: „Ce nevoie are Dumnezeu de slujirea noastră ?“, putem răspunde: „Dumnezeu nu are nevoie de slujirea noastră! De ea au nevoie îngerii și celelalte creații ale lui Dumnezeu, ispitite ca și noi să asculte de Satan și să plece pe calea „alternativei“ propuse de el. În inimile lor, îngerii au vrut tot timpul ca Dumnezeu să aibe dreptate. Acum, prin experiența întoarcerii noastre la Dumnezeu, ei au certitudinea acestui fapt și ... se bucură!

În cele trei pilde despre lucrurile pierdute din Luca 15 ni se spune în esență:

„... vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.“ (Luca 15:10).

Strămutarea noastră din împărăția întunericului în împărăția lui Dumnezeu este dovada supremă că Dumnezeu este drept și desăvârșit

în toate lucrările Sale. Ea „dă dreptate lui Dumnezeu“ și „slujește de laudă slavei Sale“!

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui“ (Coloseni 1:13).

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (1 Petru 2:9).

Unul din lucrurile pe care le vom face în veșnicie va fi și acela de a servi drept mărturie despre „dreptatea lui Dumnezeu“ ! Oriunde va exista o făptură predispusă să se îndoiască de Dumnezeu și să se îndepărteze de El, Creatorul ne va trimite pe noi să „depunem mărturie personală“. Istoria noastră și rănilor purtate pururi în trupul Său de Domnul Isus îi vor convinge pe toți că „nu este nimeni ca Dumnezeuul nostru“!

„Și Moise a zis: „Așa va fi, ca să știi că nimeni nu este ca Domnul, Dumnezeuul nostru“ (Exod 8:10).

„Nimeni nu este ca Dumnezeuul lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, Trece cu măreție pe nori“ (Deuteronom 33:26).

„Mi se bucură inima în Domnul, Puterea mea... a fost înălțată de Domnul; Mi s-a deschis larg gura împotriva vrăjmașilor mei, Căci mă bucur..... de ajutorul Tău. Nimeni nu este Sfânt ca Domnul; Nu este alt Dumnezeu decât Tine; Nu este stâncă așa ca Dumnezeuul nostru“ (1 Samuel 2:1-2).

„Doamne! nimeni nu este ca Tine, și nu este alt Dumnezeu în afară de Tine, după tot ce am auzit cu urechile noastre“ (1 Cronici 17:20).

„Nimeni nu este ca Tine între dumnezei, Doamne, și nimic nu seamănă cu lucrările Tale“ (Psalmul 86:8).

Ce rol va avea muzica în cer ?

„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate Sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate Sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!“ (Apocalipsa 15:2-3).

Ar trebui să începem prin a spune că mai toate limbile arhaice, ebraica și greaca în special, au fost limbi foarte „muzicale“. Cuvinte care se scriau pe hârtie cu aceleași semne aveau intonații diferite cu semnificații total deosebite. Cu cât mergem mai departe spre zorii istoriei omenirii, cu atât descoperim că, la început, oamenii mai mult au cântat decât au vorbit atunci când au comunicat unul cu celălalt. Asta explică de ce „toate“ celelalte viețuitoare cântă fiecare în felul său, în timp ce numai omul care se prăbușește din ce în ce mai departe de starea lui inițială s-a redus astăzi la un limbaj de comunicare din ce în ce mai abstract.

Ca și limbajul vorbit, muzica este o cale de exprimare a trăirilor noastre sentimentale. Se folosește chiar termenul de „limbaj muzical“. Prin muzică ne „comunicăm“ pe noi înșine sau comunicăm unii altora stări și emoții.

George Enescu a spus: „Muzica este o imensa cheltuială de precizie pentru a obține vagul. (...) Muzica e, între toate, arta cea mai lipsită de trup: ca un înger care lucrează asupra pământului din noi, asupra a ceea ce, în noi, e pământ arabil.

Emil Silvestru scrie: „Muzica este o formă fundamentală de artă, cu acces direct la sufletul uman și de aceea poate fi o excelentă modalitate de a menține acest suflet deasupra mizeriei acestei lumi. În această stare, sufletul uman poate primi și accepta mult mai ușor Cuvântul lui Dumnezeu. Numai atunci când împlinește aceste calități este muzica o valoare. Altfel, ea rămâne doar o altă fațetă (una din miile) a nimicniciei și a deșertăciunii umanității fără Dumnezeu“.

Dacă poezia este muzică minții, muzica este poezia sufletului. Torentele ei și suspinele ei ne pun în mișcare mai bine decât o sută de discursuri. Cine nu crede în „puterea“ muzicii să facă bine să-și aducă aminte de cântecele lui David lângă chinutul împărat Saul, de tobele și trompetele care însoțesc trupele în război și de ... cântecele de leagăn.

Cum s-ar putea să lipsească din cer tocmai ... muzica ? Dumnezeuul nostru este o sursă a frumosului și un iubitor de frumos! Închinarea care aducea părtășia cu Dumnezeu la Templu a fost plină de muzică. Pe vremea lui David, nu mai puțin de 288 de cântăreți erau responsabili cu cântecele:

„David și căpeteniile oștirii au pus de o parte pentru slujbă pe aceia din fiii lui Asaf, Heman și Iedutun, care prooroceau întovărășiți de arfă, de alăută și de chimvale. Și iată numărul celor ce aveau de îndeplinit lucrarea aceasta. Din fiii lui Asaf: Zacur, Iosif, Netania și Așareela, fiii lui Asaf, sub cârmuirea lui Asaf, care proorocea după poruncile împăratului. Din Iedutun, fiii lui Iedutun: Ghedalia, Țeri, Isaia, Hașabia, Matitia și Șimei, șase, sub cârmuirea tatălui lor Iedutun, care proorocea cu arfă, ca să laude și să mărească pe Domnul. Din Heman, fiii lui Heman: Buchia, Matania, Uziel, Șebuel, Ierimot, Hanania, Hanani, Eliata, Ghidalti, Romamti-Ezer, Ioșbecașa, Maloti, Hotir, Mahaziot, toți fii ai lui Heman, care era văzătorul împăratului, ca să descopere cuvintele lui Dumnezeu și să înalțe puterea Lui; Dumnezeu dăduse lui Heman patrușprezece fii și trei fete. Toți aceștia erau sub cârmuirea părinților lor pentru cântarea în Casa Domnului, și aveau chimvale, alăute și arfe pentru slujba Casei lui Dumnezeu. Asaf, Iedutun și Heman lucrau sub poruncile împăratului. Erau în număr de două sute optzeci și opt, cuprinzându-se în acest număr și frații lor deprinși la cântarea Domnului, toți cei ce erau meșteri“ (1 Cronici 25:1-7).

La cântarea poporului era adăugată cântarea corală și cântarea cu instrumentele. Orchestra bisericească nu este o invenție modernă! Despre cântarea cu instrumentele alături de cântarea cu vocea aflăm și din cartea lui Neemia:

„Am suit pe zid pe căpeteniile lui Iuda, și am făcut două coruri mari. Cel dintâi a pornit pe partea dreaptă a zidului, spre poarta gunoiului. În urma acestui cor mergeau Hosea și jumătate din căpeteniile lui Iuda, ... unii din fiii preoților cu trâmbițe, ... și

frații săi, ... cu instrumentele de muzică ale lui David, omul lui Dumnezeu. Cărturarul Ezra era în fruntea lor“ (Neemia 12:31-36)

Instrumentele muzicale au fost și vor fi prezente și în cer. În cântarea de jale pentru împăratul Tirului citim despre muzica din veșnicia trecută:

„Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut“ (Ezechiel 28:13).

Un comentator observa pe drept că cerul este patria muzicii și dacă muzica de pe pământ poate avea asupra noastră o putere așa de mare, va puteți da seama cât de puternică trebuie să fie influența muzicii cerești!

„Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor“ (Apocalipsa 14:2-3).

Tot cu instrumente muzicale ne întâlnim și în veșnicia viitoare din Apocalipsa:

„Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută ... Și cântau o cântare nouă, și ziceau:

„Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!“ (Apocalipsa 5:8-9).

În cer vom cânta „o cântare nouă“, pentru ca nimic învechit nu va fi acolo. Nu vom repeta la nesfârșit aceleași cântece monotone, ci vom trăi pururi exprimarea tuturor emoțiilor și trăirilor noastre în superiorul limbaj al muzicii. Sunt sigur ca vom descoperi tonalități noi și cromatisme pe care urechea noastră nu le-a auzit încă. Va fi revărsarea prea plinului din inimile noastre coplesite de împlinirile cerești. Probabil că de aceea nu se amintește nimic în Biblie despre un

„dirijor“ ceresc sau despre repetiții necesare. Izbucnirile muzicale din cartea Apocalipsei sunt spontane și pline de naturalețe.